

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ
ЕДНА НОЩ ПРЕЗ САМОТНИЯ
ОКТОМВРИ

Превод от английски: Владимир Германов, 1994

chitanka.info

*На:
Мери Шели
Едгар Алан По
Брам Стоукър
сър Артър Конан Дойл
Л.П.Лъвкрафт
Рей Бредбъри
Робърт Блок
Албърт Пейсън Терун
и създателите на множество стари филми.*

БЛАГОДАРЯ.

Аз съм куче пазач. Името ми е Смрък. Сега живея с господаря си край Лондон. Много обичам Сохо през нощта, с ароматните му мъгли и тъмни улици. Тогава е тихо и ние си правим дълги разходки. Джак е прокълнат от много отдавна и трябва да върши повечето от работата си нощем, за да не позволи да се случат по-лошите неща. Докато той се занимава с това, аз наблюдавам. Ако някой дойде — вия.

Ние сме пазачи на няколко проклетия и работата ни е много важна. Трябва да наблюдавам Нещото в Кръга, Нещото в Гардероба и Нещото в Корабния куфар — да не говорим за Нещата в Огледалото. Когато се опитат да излязат, вдигам особено сериозна олелия. Боят се от мен. Не знам какво бих направил, ако се опитат да излязат едновременно. Както и да е, това е добро упражнение и аз ръмжа доста.

Понякога донасям на Джак разни работи — жезъла му, големия нож със старинните надписи по острието. Винаги се досещам кога има нужда от тях, защото работата ми е да наблюдавам и да знам. Повече ми харесва да съм куче пазач, отколкото, каквото бях, преди да ме повика и да ми повери тази работа.

И така, аз и Джак се разхождаме, а другите кучета нерядко се страхуват от мен. Понякога обичам да си приказвам с тях и да

обменяме мнения за професията и господарите си, но най-често ги плаша.

Една вечер неотдавна, когато бяхме в някакво гробище, към нас се приближи старо куче пазач и си поговорихме.

— Здравсти. Аз съм куче пазач.

— И аз.

— Наблюдавах те.

— И аз те наблюдавах.

— Защо твоята персона копае голяма дупка?

— Тук долу има някои неща, от които той се нуждае.

— О! Не мисля, че би трябвало да прави това.

— Може ли да видя зъбите ти?

— Да. Ето ги. Може ли да видя твоите?

— Разбира се.

— Струва ми се, че всичко е наред. Мислиш ли, че би могъл да оставиш някой голям кокал наблизко?

— Вероятно ще се уреди.

— Вие ли бяхте тук миналия месец?

— Не. Ония бяха от конкуренцията. Ние работехме другаде.

— Те нямаха куче пазач.

— Непрозорливост. Какво направи ти?

— Поляях доста. Те се изнервиха и напуснаха.

— Това е добре. Може би все още сме пред тях.

— Отдавна ли е с твоята персона?

— От векове. Отдавна ли си гробищно куче?

— Цял живот.

— Харесва ли ти?

— Изкарвам си прехраната.

Джак имаше нужда от много съставки за работата си, тъй като се очакваше голямо оживление съвсем наскоро. Може би беше най-добре да ги събира ден след ден.

1-И ОКТОМВРИ

Направих кръговете. Нещото в Кръга промени формата си няколко пъти и най-накрая се превърна в куче — дама с привлекателна външност и много дружелюбен нрав. Но не успя да ме заблуди да наруша Кръга. Все още не беше усъвършенствало миризмите.

— Добър опит — казах му аз.

— Ще си получиш заслуженото, помияр!

Минах покрай различните огледала. Нещата, заключени в тях, бръщолевеха, плъзгаха се и се гърчеха. Показах им зъбите си и те се скриха.

Нещото в Корабния куфар заблъска по стените, засъска и зафуча, защото усети, че душа наблизко. Озъбих се. То изсъска пак. Изръмжах. Млъкна.

След това се качих на тавана и проверих Нещото в гардероба. Когато влязох, драскаше по стените, но престана, щом приближих.

— Как са нещата там, вътре? — попитах.

— Щеше да е много по-добре, ако можех да убедя някого да превърти ключа с лапата си.

— По-добре за теб, може би.

— Мога да ти намеря куп страхотни кокали... Големи, свежи, сочни, с много месо.

— Току-що се нахраних, благодаря.

— Какво искаш тогава?

— В момента нищо особено.

— Добре де, аз искам да изляза. Помисли какво ти струва това и ела да поговорим.

— Ще получиш тази възможност, когато му дойде времето.

— Мразя да чакам.

— Кофти.

— Заври си го в задника, копой!

— Ц, ц, ц — отвърнах аз и се отдалечих, преди да е наприказвало още по-обидни работи.

Слязох отново долу и минах през библиотеката, където вдъхнах аромата на старите томове, тамяна, подправките, билките и другите интересни неща. След това влязох в гостната и се загледах през прозореца, към деня. Наблюдавах, разбира се. Нали това ми е работата.

2-И ОКТОМВРИ

Снощи се разхождахме. Сдобихме се с корен от мандрагора от едно далечно поле, сцена на убийство, извършено от някой друг. Господарят ми го уви в коприна и веднага се върна на работното си място. Чух го да бърби добронамерено с Нещото от Кръга. Списъкът със съставките на Джак е много дълъг и всичко трябва да се прави както трябва и точно навреме.

Дойде котката Грималкин — безшумно, по котешки — и надникна през прозореца. Обикновено нямам нищо против котките. Искан да кажа, че са ми безразлични. Само че Грималкин принадлежи на Лудата Джил, която живее от другата страна на хълма, по посока към града, и разбира се, шпионира в полза на господарката си. Изръмжах, за да ѝ покажа, че е забелязана.

— Рано забелязваш, Смрък — изсъска тя.

— Рано шпионираш, Гри — отвърнах аз.

— Всеки със задачите си.

— Така е.

— Значи се започна.

— Започна се.

— Върви ли добре?

— Дотук. А как е при теб?

— Също. Предполагам, че е най-лесно да попиташ по този начин, засега.

— ... Но котките са потайни — добавих.

Тя гръсна глава, вдигна лапа и започна да я разглежда.

— В спотайването има някои удоволствия.

— За котките — отбелязах.

— И някои неща се научават.

— Например?

— Аз не съм първият посетител тук за днес. Предшественикът ми е оставил следи. Даваш ли си сметка за това, верни пазачо?

— Не — отвърнах. — Кой е идвал?

— Бухалът Нощен вятър, придружителят на Морис и МакКаб. Видях го да отлита призори, намерих оставено перо. Беше посипано с прах от мумия, за да ти причини зло.

— Защо ми го казваш?

— Може би защото съм котка и ми е забавно да съм непредсказуема и да ти направя услуга. Ще взема перото и ще го оставя пред техния прозорец, скрито в храсталака.

— Снощи след разходката поскитах — казах аз, — близо до къщата ви отгатък хълма. Видях Негасена вар, черната змия, която живее в корема на лудия монах Растов. Отри се в касата на вратата ти и остави люспи.

— О!?! А защо ми казваш това?

— Плащам си дълга.

— Не бива да има дългове сред нашего брата.

— Това е само между нас двамата.

— Ти си странен копой, Смрък.

— Ти си странна котка, Грималкин.

— Както би трябвало да бъде, осмелявам се да кажа.

И изчезна в тъмното. Както би трябвало да бъде.

3-И ОКТОМВРИ

Снощи пак се разхождахме, а господарят ми ловуваше. Беше си сложил пелерината и ми каза:

— Смрък, донеси.

По начина, по който го каза, разбрах, че иска ножа. Донесох му го и излязохме. Късметът ни беше променлив. Тоест, той се сдоби с нужните съставки, но след значителни усилия и необичайно много време. Към края ни откриха. Аз предупредих, но се наложи да избягаме. Преследването беше дълго, докато накрая останах на място и ухапах другия по крака. Избягахме невредими със съставките. Когато по-късно се миеше, Джак ми каза, че съм отлично куче пазач. Почувствах се много горд.

След това ме пусна да побродя. Проверих къщата на Растов и я заварих тъмна. Предположих, че е излязъл по работа. Прикрих се зад един храст край къщата на Лудата Джил и я чух как се киска вътре и как говори на Грималкин. Вече бяха излизали. Метлата, подпряна до задния вход, все още бе топла.

Проявих особено внимание край къщата на Морис и МакКаб. След залез слънце Нощен вятър може да е много способен и да е навсякъде.

Откъм почти голите клони на една череша дочух тихо кискане. Подуших въздуха, но не долових стипчивата визитна картичка на бухала. Все пак имаше нещо друго.

Тихият смях — толкова тих, че човек може и да не го чуе — долетя пак.

— Кой е там? — попитах.

Няколко листа се откъснаха от дървото и полетяха надолу, завъртяха се с умопомрачителна скорост около главата ми.

— Друг, който наблюдава — чух тъничко гласче.

— Околността става пренаселена — отбелязах. — Можеш да ме наричаш Смрък. Как мога да те наричам аз?

— Игличка — отговори то. — На кого служиш?

— На Джак — отговорих аз. — А твоята особа?

— На Графа.

— Знаеш ли дали Морис и МакКаб са събрали съставките?

— Да — отговори то. — Знаеш ли дали лудата жена е събрала нейните?

— Почти сигурен съм, че е.

— Значи не е изостанала от нас. Все пак, рано е...

— А кога Графът влезе в Играта?

— Преди две нощи.

— Колко играчи има всичко?

— Не знам — отговори нещото, издигна се високо и отлетя.

Изведнъж животът стана още по-сложен и аз нямах начин да разбера дали са отварачи или затварачи.

Когато се върнах, почувствах, че някой ме наблюдава, но който го правеше, беше много, много добър. Не можах да го видя, така че направих голяма обиколка. След известно време ме остави, за да отиде да следи друг. Прибрах се бързо у дома, за да докладвам.

4-И ОКТОМВРИ

Дъждовен ден. И ветровит. Направих обиколката си.

— Заври си го в задника, помяр!

— Подобно и на теб.

— Здравсти, нещо.

Хръц, хръц.

— Какво ще кажеш да ме пуснеш, а?

— Не става.

— Ще дойде и моят ден.

— Но няма да е днес.

Както обикновено. Всичко изглеждаше наред.

— Какво ще кажеш за едно коли? Обичаш ли рижите?

— Все още не го правиш, както трябва. Довиждане.

— Кучи син!

Проверих всички врати и прозорци отвътре, а след това излязох през персоналния си изход, докато господарят ми Джак спеше или почиваше в затъмнената стая. Проверих всичко и отвън. Не открих изненади от типа на тези, за които разговаряхме онзи ден с Грималкин. Открих нещо друго — до къщата, под едно дърво, имаше следа от лапа, по-голяма от моята. Дъждът бе отмил всички останали стъпки, а също и присъщата миризма. Направих голяма обиколка, за да потърся други улики за натрапника, но не открих нищо повече. Старецът, който живее нагоре по пътя, си беше в двора и жънеше имел от едно дърво с малък, блестящ сърп. На рамото му седеше катеричка. Това беше ново развитие на нещата.

Обърнах се към катеричката през живия плет:

— И ти ли си в Играта?

Тя се премести на по-близкото рамо на човека и се втренчи в мен.

— Кой се интересува? — избърбори след малко.

— Наричай ме Смрък — отвърнах аз.

— Наричай ме Лъжльо — отговори катеричката. — Да, предполагам, че сме вътре. Пак в последния момент... бързай, бързай...

— Отварач или затварач?

— Нелюбезно! Колко нелюбезно е да зададеш такъв въпрос! Знаеш това!

— Просто реших да опитам. Можеше да си новак.

— Не съм чак такъв новак, че да издам каквото и да било. Толкоз по въпроса.

— Добре.

— Чакай малко! Участва ли една черна змия?

— Сега ти искаш от мен да издам нещо. Все едно. Да, участва. Негасена вар. Пази се, господарят ѝ е луд.

— А не са ли всички?

Засмяхме се и аз изчезнах.

Тази вечер излязохме пак. Минахме по моста и вървахме дълго, дълго. Вкиснатият детектив и неговия закръглен придружител също бяха излезли, като вторият накуцваше заради приключението онази вечер. В мъглата се разминахме с тях два пъти. Тази вечер Джак носеше жезъла — трябваше да застанем с него в центъра на града и да уловим пределен звезден лъч в кристален съд, точно когато часовниците ударят дванайсет. Течността в съда веднага засвети с червеникава светлина и някъде в далечината се разнесе виене. Никой не знаеше. Дори не бях сигурен, че е куче. Произнесе една единствена дума на езика на моя род — едно дълго, изстрадано: „Изгубе-е-е-н“. Като го чух, козината ми настръхна.

— Защо ръмжиш, приятелю? — попита ме Джак.

Поклатих глава. Не бях сигурен.

5-И ОКТОМВРИ

Закусих по тъмно и направих обиколката на къщата. Всичко беше както трябва. Господарят ми спеше, така че излязох да побродя в околността. Денят нямаше да настъпи много скоро.

Отидох оттатък хълма, до къщата на Лудата Джил. Беше тъмно и тихо. Реших да тръгна към паянтовото жилище на Растов, но в този момент долових миризма и потърсих източника ѝ. Върху стената на двора лежеше неподвижно някаква малка форма.

— Грималкин? — извиках аз. — Спиш ли?

— Никога изцяло — долетя отговорът. — Подремването е полезно. Какво търсиш тук, Смрък?

— Проверявам една своя идея. Тя не засяга теб или твоята дама изцяло. Сега ще отида до къщата на Растов.

Изведнъж котката изчезна от стената. В следващия миг се оказа близо до мен. Зърнах жълтия отблясък на очите ѝ.

— Ще дойда с теб, ако не е нещо тайно.

— Ами ела.

Походихме малко и след това попитах:

— Всичко спокойно ли е?

— При нас — да. Но чух че наскоро в града е станало убийство. Твое дело ли е?

— Не. Бяхме в града, но работата ни беше друга. Къде чу за това?

— Нощен вятър се отби. Поговорихме. Беше прелетял реката, за да ходи в града. Някакъв мъж бил разкъсан на парчета, сякаш от особено злобно куче. Помислих си, че може да си ти.

— Не съм аз, не съм аз.

— Ще има още подобни неща, предполагам, докато другите търсят съставките си. Това ще настрои хората враждебно и улиците ще са по-добре охранявани до голямото събитие.

— И аз мисля така. Жалко.

Стигнахме до къщата на Растов. Вътре се виждаше светлинка.

— Работи до много късно.

— Или до много рано.

— Да.

В мислите си се върнах обратно до дома, след това тръгнах през полето към фермата, която обитаваха Морис и МакКаб. Грималкин продължи с мен. Започна да изгрява част от луната. Облаците се плъзгаха безшумно по небето, а светлината ги гъделичкаше по коремите. Очите на Грималкин блестяха.

Когато пристигнахме, застанахме сред високата трева. Вътре светеше.

— И тук работят — отбеляза тя.

— Кой? — долетя гласът на Нощен вятър от покрива.

— Да отговорим ли?

— Защо не? — попитах аз.

Тя каза името си. Аз изръмжах своето. Нощен вятър излетя от мястото си, за да направи кръг над нас и след това да кацне наблизко.

— Познавате се — отбеляза той.

— Познаваме се.

— Какво търсите тук?

— Исках да те попитам за убийството в града — отвърнах аз. —

Ти видя ли го?

— След като беше станало и го откриха.

— Значи не си видял кой от нас го е извършил?

— Не. Ако изобщо е бил някой от нас.

— Колко сме, Нощен вятър? Можеш ли да ми кажеш това?

— Не знам дали имам право да ви дам това знание. Може да се окаже, че влиза в забраните ми.

— Тогава да го разменим? Ще ти кажем тези, които знаем. Ако сред тях има някой, когото не познаваш, ще ни кажеш някой, когото ние не познаваме... ако можеш.

Той завъртя главата си назад, за да помисли и след малко кимна:

— Това ми се струва почтено. Ще спести време на всички ни. Много добре. Вие знаете за моите господари, аз знам за вашите. Стават четирима.

— Освен това Растов с Негасена вар — обади се Грималкин. — Стават пет.

— Знам ги — отвърна Бухалът.

— Старецът, който живее нагоре по пътя оттук ми се струва с друидска принадлежност — казах аз. — Видях го да жъне имел по стария начин и има приятел — една катеричка на име Лъжльо.

— О!?! — възкликна Нощен вятър. — Не знаех за тях.

— Името на стареца е Оуън — каза Грималкин. — Наблюдавах ги. Стават шест.

— От три нощи — заговори Нощен вятър, — един дребен, прегърбен човек обикаля гробищата. Видях го при редовните си полети. Преди две нощи, когато беше пълнолуние, го проследих. Занесе плячката си в една голяма ферма на юг от тук — място с много светкавици, над което вилнее вечна буря. Предаде нещата на висок, изправен човек, към когото се обърна с „Добри ми докторе“. Стават седем, а може би осем.

— Ще ни покажеш ли това място?

— Следвайте ме.

Последвахме го и след дълъг преход стигнахме до фермата. В мазето светеше, но пердетата бяха спуснати и не можехме да видим какво прави Добрия доктор. Във въздуха обаче се носеха разнообразни миризми на смърт.

— Благодаря, Нощен бухал — кимнах аз. — Знаеш ли и други?

— Не. А ти?

— Не.

— Тогава мога да кажа, че сме на равно.

Той разпери криле и се изгуби в нощта.

Наведох се, за да подуша край близкия прозорец и долових следи от къщата на Морис и МакКаб дотук, от тук до къщата на Лудата Джил, до моята, до къщата на Оуън, оттам до другата... Беше ми трудно да държа под внимание всички следи едновременно.

Подскочих при ярката светкавица и пращането зад прозореца. Само след миг до мен достигна мирисът на озон и някакъв безумен смях.

— Да, това място ще си струва да се наблюдава — отбеляза Грималкин от внезапното си убежище високо на едно близко дърво. — Ще тръгваме ли вече?

— Да.

Върнахме се обратно и я оставих при къщата на Джил — в нейно присъствие изпуснах прилагателното от учтивост, — за да продължи

да дреме на оградата. Когато се върнах у дома, открих още една следа от лапа.

6-И ОКТОМВРИ

Възбуда. Тази сутрин чух огледалото да пращи, изтичах и вдигнах страшна олелия пред него, за да задържа плъзгащите се вътре. Джак чу шума, донесе ежедневиия си жезъл и ги премести в друго огледало, точно като Жълтия император. То беше много по-малко, което би могло да им послужи за урок, но вероятно нямаше. Не знаем със сигурност как им понесе. Продължили са да оказват натиск над някакъв недостатък, предполагам. Добре е, че се боят от мен.

Джак се оттегли и аз излязох. Слънцето светеше през сиви и бели облаци и единствено миризмите на есента се носеха с вятъра. През нощта чертах мислени линии. Това, което се опитвах да направя, би било много по-лесно за Нощен вятър, за Игличката, дори за Лъжльо. Трудно е за неотделящо се от земята същество да си представи терена по начина, по който исках да си го представя аз. Но все пак начертах линии и от всяка къща до всяка от останалите. Получи се сложна карта с външна граница и пресичащи се вътре лъчи. След като веднъж разполагам с подобно нещо, мога да направя с него неща, каквито другите не могат. Рисунката ми беше незавършена, защото не знаех местонахождението на Графа, или евентуално на други играчи, за чието съществуване все още не знаех.

Въпреки всичко, картата беше достатъчна, за да има над какво да размишлявам, за да търся някакво приближение.

Започнах да ходя.

Минах през някакъв двор, а после през една нива, след което излязох на път, който следвах в продължение на известно време. Когато стигнах до мястото, до което смятах да стигна, спрях. Вляво се виждаха няколко големи стари дървета, вдясно имаше още едно. Мястото, което така внимателно бях изчислил благодарение на мисловната си дейност, за жалост беше в средата на пътя. Дори не бе благоволило да се окаже кръстопът.

Най-близката къща се намираше вдясно и малко назад по пътя, по който дойдох. Обитаваше я възрастна двойка, която отглеждаше

птици, работеше в градината си и се караше всяка събота вечер, когато старецът си идваше със залитане от кръчмата. При по-раншните си проучвания в района не бях забелязал признаци, че имат нещо общо с Играта.

Въпреки всичко реших да подуша наоколо. Докато проверявах по протежение на пътя, чух познат глас:

— Смрък!

— Нощен вятър! Къде си?

— Над теб. В това дърво има хралупа. Задържах се навън твърде дълго и дойдох, за да се скрия от светлината. Мислим по един и същи начин, нали?

— Сякаш чертаем едни и същи линии.

— Все пак мястото не може да е това.

— Така е. Това е центърът на схемата, която имаме, но ми се струва малко вероятно да е тук.

— Следователно схемата е непълна. Но ние знаем това. Не знаем къде е Графа.

— Ако е само той. Трябва да се случи в средата на схемата, която чертаем.

— Да. Какво да правим?

— Можеш ли да проследиш Игличката до къщата на Графа?

— Прилепите летят дяволски хаотично.

— Аз не бих могъл да се справя. Грималкин също.

— Така е. Освен това не бива да се доверяваш на котка. Бива ги само за корда на тенис ракети.

— Поне ще се опиташ ли да проследиш Игличката?

— Най-напред трябва да открия малкото копеле. Но... да, тази вечер ще гледам да го срещна.

— Каж ми какво си открил.

— Ще си помисля.

— Може би ще ти е от полза, ако се наложи да свършиш нещо през деня.

— Така е. Добре. Защо изобщо играчите се подреждат в определен ред около някакъв си център?

— Знам ли?

Върнах се у дома и изръмжах срещу Нещата в огледалото — сега беше подпряно в антрето — колкото да им покажа, че съм там. Нещото

в Корабния куфар стоеше кротко. Казах на Нещото в Гардероба да млъква. Блъскането му тресеше цялата къща. Наложих се да излая няколко пъти, докато млъкне.

Долу в избата Нещото от Кръга се бе превърнало в пекинез.

— Обичаш ли малките кучки? — попита то. — Ела я вземи, приятел!

Все още миришеше на Нещо, а не на куче.

— Всъщност не си особено умен — отбелязах аз.

Пеки ми показа среден нокът, когато излизах, а за куче е много трудно да обърне лапата си по този начин.

7-И ОКТОМВРИ

Снощи пак бяхме навън, за да търсим съставки за Голямата работа. Беше много мъгливо и навсякъде имаше патрули. Това не ни спря, а само ни затрудни. Ножът на господаря ми проблесна, жената изпищя, чу се как се късат дрехи. При бягството си минахме покрай Големия детектив и аз неволно спънах придружителя му, чието кучане бе намалило способността му да реагира на втурващи се срещу него кучета.

Докато минавахме по моста, Джак разгърна парчето плат и го разгледа.

— Много добре — отбеляза той. — Зелен е.

Защо в списъка на материалите беше включено парче от зелена пелерина, носена от дама с червена коса точно на тази дата в полунощ, докато още е на гърба ѝ, не съм много сигурен. Магьосническите рецепти понякога ми приличат на инструкции за полудели мършояди. Но Джак беше щастлив, така че аз бях също.

Доста по-късно, след като неуспешно се опитах да открия Нощен Вятър, се върнах у дома и тъкмо задрямвах в гостната, когато чух някакво драскане в задния край на къщата. Не се повтори. Наложих се да стана и да отида да проверя.

В кухнята нямаше никой, в килера — също. Започнах да циркулирам.

Долових миризмата във входното антре. Спрях, огледах се, послушах се. Мярнах леко движение — долу ниско, вдясно и напред.

Седеше пред огледалото и наблюдаваше плъзгащите се. Потиснах дишането и се запромъквах напред. Когато се приближих достатъчно, за да мога да го хвана с малък скок, казах:

— Вярвам, че намираш последните си мигове за много забавни.

То скочи и аз се хвърлих върху него, като го улових в основата на врата — голям, черен плъх.

— Чакай! — извика той. — Мога да обясня! Смрък! Ти си Смрък! Идвам при теб!

Зачаках, без нито да отпускам, нито да разхлабвам хватката. С едно тръсване на главата, можех да му пречупя гръбнака.

— Игличката ми каза за теб — продължи плъхът. — Лъжльо ми каза къде да те откроя!

Не можех да кажа нищо, защото устата ми беше заета, така че продължих да чакам.

— Лъжльо ми каза, че си му се сторил разумен, така че исках да поговорим. Вън нямаше никой, така че влязох през малката вратичка отзад. Можеш ли да ме оставиш на пода, моля?

Занесох плъха в ъгъла, сложих го на пода и седнах право пред него.

— Значи ти си в Играта — казах аз.

— Да.

— Тогава би трябвало да знаеш, че влизането в дома на друг участник без негова покана те излага на риска от незабавно наказание.

— Да, но нямах представа как иначе да се свържа с теб.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Познавам Негасена вар, Негасена вар познава Нощен вятър...

— Е, и?

— Негасена вар каза, че Нощен вятър ѝ е казал, че знаеш много за това, кои са участниците и какво кроят. И че понякога си готов да търгуваш с информация. Искам да изтъргувам една.

— А защо не търгуваш направо с Нощен вятър?

— Не го познавам. Страх ме е от бухал. Освен това чух, че е доста тесночовкест. Пази всичко близо до перата си, пази перушината си за себе си.

Той се изкиска на това. Аз не.

— След като си искал само да поговорим, защо слухтеше наоколо? — попитах го аз.

— Нямах как да не проявя любопитство, след като видях нещата в огледалото.

— За първи път ли идваш тук?

— Да!

— С кого си?

— С Добрия доктор.

— Имам една приятелка, на име Грималкин, която е котка. Тя идва тук понякога. Ако смяташ да пакостиш, ще ѝ кажа да идва

редовно.

— Не си търся белята, дявол да го вземе! Да държим котката настрана от това!

— Добре. Какво продаваш и какво искаш в замяна?

— Искам да ми кажеш кои са в Играта и къде живеят.

— Какво ще получиш?

— Знам къде си почива Графа.

— Нощен вятър щеше да издири тази информация.

— Няма да му е много лесно да проследи Игличката през гората.

Бухалите не могат да летят на зиг-заг като прилепите.

— Може и да си прав. Ще ме заведеш ли до мястото?

— Да. Ако ми дадеш списъка на останалите.

— Добре — казах аз. — Само че ти дойде при мен, следователно аз ще определям условията. Първо ми покажи мястото. Тогава ще ти кажа имената на другите играчи.

— Съгласен съм.

— А как мога да те наричам?

— Бубо — отвърна плъхът.

Изтеглих се малко назад.

— Да вървим — казах.

Навън беше студено, ветровито и влажно. На запад бяха надвиснали няколко облака. Звездите изглеждаха много близки.

— Накъде? — попитах аз.

Той посочи на югоизток и тръгна натам. Аз го последвах. Прекосихме няколко ниви и най-накрая стигнахме до някакви дървета. Бубо навлезе сред тях.

— Това ли е гората, в която Нощен вятър не може да проследи Игличката?

— Да.

Поведе ме между дърветата. Най-накрая стигнахме до едно каменисто оголено място и той спря.

— Е? — попитах аз.

— Това е мястото.

— Какво е това?

— Останки на стара църква.

Тръгнах напред и започнах да душа. Нищо необичайно. Изкачих се на малкото възвишение, върху което бяха развалините. Между

каменните блокове видях отвор. Погледнах вътре и видях, че се спуска надолу.

— Слиза — отбелязах. — Като че ли развалините продължават и под земята. Като че ли са покрити, обрасли... Стъпили сме на тях, нали?

— Не знам. Никога не съм слизал там — отвърна Бубо. — Но това не е мястото. Гробището е от другата страна на хълма. Оттук.

Той тръгна в тази посока и аз го последвах. Попаднахме сред няколко паднали, полузаровени надгробни камъни. След това си дадох сметка, че тук има нещо по-голямо, защото разбрах, че каменните зидове в земята са горните части на стените на крипта. Между тях растяха буренаци. Бубо се втурна напред и застана на средата.

— Виждаш ли? Тук има дупка. Нещата му са в нея.

Отидох дотам и погледнах вътре. Беше твърде тъмно, за да видя каквото и да било. Доця ми се Нощен вятър и Грималкин да бяха дошли с мен.

— Ще трябва да ти се доверя — казах аз. — Засега.

— Тогава ми кажи имената, както обеща.

— Ще ти ги кажа, по пътя... да се махаме оттук.

— Плаши ли те това място?

— Месецът не позволява да се рискува — отвърнах аз.

Той се засмя и каза:

— Много смешно е.

— Нали? — отвърнах аз.

Умиращата луна се появи над върховете на дърветата и освети пътя ни.

С камбаните в полунощ ми идва дар слово. Станах и се изтегнах в очакване да млъкнат. Джак, който бе станал специално за случая, ме наблюдаваше със смесица от интерес и удоволствие.

— Тежък ден, а, Смрък? — подхвърли той.

— Докато спеше, имахме посетител. Плъхът Бубо, придружителят на Добрия доктор.

— Е, и?

— Изтъргувахме информация. Списък на играчите срещу местонахождението на гроба на Графа. Каза ми, че е в гробището на една разрушена църква и ми го показва.

— Добра работа си свършил — похвали ме Джак. — Как ще се отрази това на изчисленията ти?

— Трудно е да се каже. Най-напред ще помисля върху това, а после ще трябва да походя.

— Все още е рано — отбеляза той. — Знаеш как може да се промени картината.

— Така е — съгласих се аз. — Но поне сме малко по-добре информирани, отколкото бяхме. Разбира се, за да сме сигурни, ще трябва да проучим съдържанието на криптата през деня. Струва ми се, че ще мога да убедя Грималкин да свърши тази работа.

— А не Негасена вар?

— Имам по-голямо доверие на котката. Ако трябва да споделя с някого каквото знам, предпочитам да е с нея.

— Значи познаваш принадлежността ѝ?

Поклатих глава.

— Не. Уповавам се на чувствата си.

— Тя говорила ли е с господарката си, Джил?

— Не в детайли.

— Струва ми се, че тази дама е по-млада, отколкото се прави на външен вид.

— Може би. Просто не знам. Не я познавам.

— Аз я познавам. Кажете ми, ако котката заговори за политика.

— Ще ти кажа, но няма да заговори, освен ако не заговаря аз, а аз нямам такива намерения.

— В тази ситуация си си най-добрият съдник.

— Да. Никой от нас не може да спечели каквото и да било, ако раздава информация на този етап. Можем да минем и без много сътрудници. Освен ако нямаш непреодолима нужда от някаква информация, с която не разполагам. В такъв случай...

— Разбирам. Не. Остави нещата, каквито са. Научи ли нещо за някой от другите?

— Не. Ще излизаме ли тази вечер?

— Не. Засега всичко е, както трябва. Имаш ли някакви планове?

— Ще направя малко изчисления и много ще почивам.

— Добра идея.

— Помниш ли, когато бяхме в Дижон и онази дама от противниковата страна успя да те разконцентрира?

— Помня. Такова нещо трудно се забравя. Защо питаш?

— Ей така. Просто си спомних. Лека нощ, Джак.

Отидох в любимия си ъгъл и опрях глава на лапите си.

— Лека нощ, Смрък.

Вслушах се в отдалечаващите се стъпки. Беше време да посетя Ръмжача за една лекция по усъвършенствано бродене. Скоро светът изчезна.

8-И ОКТОМВРИ

Снощи и тази сутрин чертах още мислени линии, но преди да създам удовлетворителна картина, имахме посетител.

Когато извъня камбанката на вратата, аз изджавках два пъти, защото това се очакваше от мен. Господарят ми отиде до вратата и аз го последвах. На прага стоеше висок, силен мъж с черна коса.

— Здравейте — каза той. — Казвам се Лари Талбът. Аз съм новият ви съсед и дойдох да ви изразя почитанията си.

— Няма ли да влезете да изпием чаша чай заедно? — покани го Джак.

— Благодаря.

Господарят ми го въведе в гостната, извини се и отиде в кухнята. Аз останах в гостната, за да наблюдавам. Талбът погледна няколко пъти дланта си. След това огледа мен.

— Добро момче — каза той.

Аз отворих уста, оставих езика си да увисне навън и поех няколко пъти въздух задъхано. Но не се приближих към него. Нещо в миризмата му — някакъв намек за дивост — ме озадачаваше.

Джак се върна с поднос за чай и бисквити и двамата побъбриха известно време за времето, за околността, за зачестилите напоследък ограбвания на гробове, за убийствата. Аз ги наблюдавах — двама големи мъже, всеки от тях с излъчване на хищник, които пиеха чай и обсъждаха екзотичните цветя, които отглеждаше Талбът, както и начините да виреят дори и вкъщи при този климат.

След това откъм тавана се разнесе страхотен трясък.

Напуснах стаята незабавно и полетях нагоре по стълбите, покрай ъглите. Нагоре по другата стълба...

Вратите на гардероба бяха отворени. Нещото стоеше отпред.

— Свободен! — заяви то, докато разкръшваше крайниците си, докато сгъваше и разгъваше тъмните си, люспести крила. — Свободен!

— Ще ти се — казах аз, оголих зъби и скочих.

Захапах го точно по средата и го натиках обратно в гардероба. После го сръфах два пъти — отляво и отдясно, защото се опита да ме хване. Спуснах се ниско и го ухапах по единия от краката му. Изревах и се спуснах към лицето му.

То се отдръпна назад, в дъното на затвора си, а във въздуха остана тежка миризма на мускус. Избутах вратите, за да се затворят, изправих се на задни крака и се опитах да пусна резето с лапа. В този момент влезе Джак и ми помогна. В дясната си ръка държеше ножа.

— Ти си удивително куче пазач, Смрък — каза ми той.

След миг влезе и Лари Талбът.

— Някакви проблеми? — попита Лари. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Ножът изчезна, преди Джак да се обърне.

— Не, благодаря — отвърна той. — Не е толкова сериозно, колкото прозвуча. Да допием чая си.

Тръгнаха. Последвах ги надолу по стълбите. Талбът се движеше толкова безшумно, колкото и господарят ми. Не знам защо, но имах чувството, че и той е в Играта, че този инцидент го е убедил, че и ние сме вътре. Освен всичко друго, преди да си тръгне, Лари каза:

— Виждам някои доста трудни дни, още преди да изтече месецът. Ако имате нужда от помощ... каквато и да е... можете да разчитате на мен.

Джак го изгледа продължително и попита:

— Без да познавате принадлежността ми?

— Мисля, че я познавам — отговори Талбът.

— Откъде?

— Имате добро куче. Умее да затваря врати.

След това си тръгна. Разбира се, аз го проследих, за да видя дали наистина живее, където каза. След като се убедих, че е така, се наложи да чертая още мислени линии, при това доста интересни.

Лари Талбът не се обърна назад нито веднъж и въпреки това бях сигурен, че долавя присъствието ми.

Малко по-късно се изтегнах в двора и продължих с линиите. Нещата ставаха много сложни. Откъм пътя чух стъпки. Спряха.

— Добро куче — изхъхри старинен глас. Беше Друидът. Той подхвърли нещо през оградата, то падна на земята край мен и каза пляс. — Добро куче.

Станах, за да проверя, а той продължи по пътя си. Беше парче месо. Само най-изпадналите улични кучета биха го приели без резерви. Месото вонеше ма екзотични добавки.

Взех го внимателно, занесох го под едно дърво, изкопах дупка в меката пръст, пузнах го вътре и го зарових.

— Браво! — долетя съскащ глас отгоре. — Не предполагах, че ще паднеш чак дотам да го вземеш.

Вдигнах очи. На клона над главата ми се бе увила Негасена вар.

— Откога стоиш там? — попитах.

— Откакто дойде първият ви посетител. Едрият. Наблюдавах го. В Играта ли е?

— Не знам. Може и да е, но е трудно да се каже. Странен тип. Струва ми се, че няма придружител.

— Може би сам си е приятел. Като стана дума за това...

— Да?

— Придружителката на смахнатата вещица може би вече бере душа.

— Какво искаш да кажеш?

— Динг, донг, дел.

— Не разбирам.

— Буквално. Котенцето е в кладенеца.

— Кой го е хвърлил там?

— МакКаб, пълен с грехове.

— Къде е този кладенец?

— До бараката, пълна с лайна. Зад къщата на Лудата Джил. Предполагам, че му пречи да пресъхне.

— Защо ми го казваш? Ти си необщителна.

— Познавам правилата — просъска змията. — Знам, че е твърде рано, за да започваме да елиминираме играчите. Трябва да се изчака смъртта на луната, а МакКаб и Морис са новаци.

Скочих на крака и хукнах.

— Писи, писи, писи. Мокро, мокро, мокро — чух Негасена вар да припява от дървото, докато летях към хълма.

Изкачих се и продължих надолу към къщата на Лудата Джил. Особеностите на пейзажа се размазаха пред очите ми. Промуших се през живия плет, веднага започнах да търся, открих иззиданата от камъни конструкция с покрив, на чиито ръб имаше кофа. Изтичах до

нея, подпрях се с лапи на ръба и погледнах вътре. Чуваше се тихо пликане.

— Гри! — извиках.

— Тук съм — чух много тихия отговор.

— Дръпни се до стената. Ще пусна кофата.

Плискането стана по-силно и по-бързо.

Бутнах кофата от ръба, чух как се развива въжето и падането ѝ във водата.

— Качи се — извиках.

Ако някога сте се опитвали да въртите макара на кладенец с лапи, знаете, че никак не е лесно. Мина много, много време, преди да изкача кофата достатъчно, за да може Грималкин да скочи на ръба. Застана пред мен прогизнала и задъхана.

— Откъде разбра? — попита ме тя.

— Негасена вар видяла всичко, решила, че моментът не е подходящ и ми каза.

Грималкин се отърси и започна да ближе козината си.

— Джил отмъкна някои от билките на Морис и МакКаб — обясни тя между две близвания. — Но не е влизала в къщата им. Бяха ги оставили на верандата. Нощен вятър трябва да ни е забелязал. Нещо ново?

Разказах ѝ за посещението на Бубо миналата вечер и за Талбът на сутринта.

— Ще дойда с теб — каза тя след малко. — По-късно, когато си почина и изсъхна. Ще проверим гробницата на Графа.

Грималкин се отърси пак и продължи с близането.

— Трябва ми топло място и малко котешки сън.

— Ще се видим по-късно, тогава. Трябва да проверя някои неща в къщата.

— Ще мина да те взема.

Оставих я край бараката. Когато се промушвах през плета, тя се провикна:

— Между другото, благодаря.

— De nada — отговорих аз и тръгнах нагоре по хълма.

9-И ОКТОМВРИ

Снощи се сдобихме с още съставки за магията на господаря ми. Когато спряхме на един ъгъл, за да си починем, от мъглата излязоха Големия детектив и неговия придружител и се приближиха към нас.

— Добър вечер — поздрави той.

— Добър вечер — отвърна Джак.

— Случайно да имате огънче?

Джак извади кутийка восъчен кибрит и му го подаде. Докато палеше лулата си, той не свали поглед от господаря ми.

— Много патрули има наоколо.

— Да.

— Нещо се мъти, смея да твърдя.

— Предполагам.

— Сигурно е заради убийствата.

— Да, струва ми се, че сте прав.

Той върна кибрита.

Този човек разглеждаше по много особен начин лицето, дрехите и обувките на другите. По особен начин и слушаше. Като куче пазач мога да оценя пълната му съсредоточеност и внимание към нещата наоколо. Това не беше човешко поведение. Сякаш цялото му същество се концентрираше върху момента, регистрираше и най-малкото незначително сведение, което би могъл да извлече от срещата ни.

— Виждал съм ви и други вечери.

— И аз съм ви виждал.

— Сигурно ще се срещнем пак.

— Може би сте прав.

— Междувременно, пазете се. Става опасно.

— Вие също се пазете.

— О, да. Ще се пазя. Лека нощ.

— Лека нощ.

Въздържах се да не изръмжа леко за ефект, въпреки че мисълта мина през ума ми. Вслушвах се в стъпките им дълго, след като се

изгубиха от погледа ми.

— Смрък — обади се Джак. — Запомни този човек.

Някъде по дългия, дългия път към дома над нас прелетя бухал, увиснал в ледения вятър с неподвижните си криле. Не знаех дали е Нощен вятър. Около моста имаше плъхове и не знаех дали някой от тях не е Бубо. Звездите плуваха в Темза и въздухът бе пълен с мръсни миризми.

Вървах наравно с Джак въпреки големите му крачки, и в същото време проучвах всички заспали персони във всички възможни леговища по пътя ни. От време на време имах чувството, че ни следят, но скоро разбрах, че няма причина да се безпокоя. Изглежда самият факт, че октомври напредваше, бе достатъчен, за да ме разтревожи. Разбира се, положението щеше да продължи да се влошава, преди да се подобри. Ако изобщо някога се подобри.

— А, Джак! — чу се глас от тъмнината. — Добър вечер.

Джак спря и се обърна, а ръката му се приближи до мястото, където криеше ножа си.

От сянката се появи Лари Талбът и докосна периферията на шапката си.

— Мистър Талбът... — заговори Джак.

— Моля, да си говорим на ти. Наричайте ме Лари.

— Съгласен съм. Ти си американец, нали Лари? Какво правиш навън толкова късно?

— Разхождам се. Нощта е добра за разходки, а освен това страдам от безсъние. Ходил си до града?

— Да.

— Аз също. Срецнах самия Голям детектив и неговия приятел. Спря ме, за да поиска огънче.

— О!?

Лари погледна дланта си, самоувереността му се възвърна и той продължи:

— Останах с впечатлението, че разследва неотдашните убийства... разбрах, че тази вечер е станало още едно. Чу ли нещо за това?

— Не.

— Предупреди ме да внимавам. Предполагам, че това е добър съвет за всички ни.

— А остана ли с впечатлението, че разполага с някакви истински улики?

Лари поклати глава.

— Този човек е неразгадаем. Партньорът му обаче, промърмори нещо за кучетата.

— Интересно.

— Ако позволите, ще вървя с вас към дома.

— Разбира се.

— Още осем дни до смъртта на луната — каза след малко Джак.
— Наблюдаваш ли луната, Лари?

— Много — отвърна той.

— Предположих.

Продължихме известно време мълчаливо. Крачките на Лари не отстъпваха на крачките на Джак.

— Познаваш ли един, наречен Графа? — попита неочаквано Лари.

Джак остана мълчалив още няколко крачки, след което отговори:

— Чувал съм за него, но не съм имал честта.

— Дошъл е в града — продължи Лари. — Аз и той сме от много отдавна. Винаги мога да разбера, когато е някъде наоколо. Отварач, предполагам.

Джак отново замълча. Мислено се върнах във вчерашния следобед, когато с Грималкин отидохме до мястото, показано ми от Бубо. Тя се осмели да се промъкне вътре, а аз останах да чакам горе. Забави се в гробницата дълго, притихнала като котка.

— Да — каза ми тя, когато отново се появи, — плъхът е бил прав. Там долу има доста хубав ковчег, поставен на дървени магарета. Има отворен куфар с чисти дрехи и някои лични вещи.

— Огледало?

— Няма огледало. Игличката виси на корените на тавана.

— Значи Бубо не ме е излъгал.

— Никога не се доверявай на плъх — каза ми тя. — Промъкнал се е в къщата ви и е шпионирал. Предполагам, че това е истинската причина да отиде там, а ти е предложил да обмените информация, защото си го хванал и е искал да се отърве.

— И аз си помислих за това, но го чух като влезе и знам къде беше. Просто искаше да види Нещата в огледалото.

- Нещата в огледалото?
- Да. Вие нямате ли?
- Боя се, че не. Какво правят те?
- Плъзгат се.
- О!
- Хайде, ела ще ти покажа.
- Сигурен ли си, че може?
- Да.

По-късно тя се втренчи в отражението си и след малко го закри с лапа.

- Прав си, плъзгат се.
- И променят цвета си, когато се възбудят.
- Къде ги намери?
- В едно запустяло село в Индия. Всички там бяха умрели от чума или избягали.
- Сигурно имат някакво приложение...
- Да, много са лепкави.
- О!

Изпратих я до къщата на Джил и тя каза:

- Боя се, че не мога да те поканя вътре или да ти покажа някои от нашите неща.
- Няма нищо.
- Ще бродиш ли довечера?
- Трябва да отида до града.
- Желая ти късмет.
- Благодаря.

Аз и Джак се разделихме с Лари на кръстопътя близо до къщата му и се отправихме на запад към нашата. Когато пристигнахме в двора ми замириса на бухал и скоро забелязах Нощен вятър, който беше кацнал на същото дърво, на което преди това бе и Негасена вар. Изръмжах „добър вечер“, но той не отговори на поздрава ми. Втурнах се веднага в къщата, за да не би той да охранява някой натрапник, но вътре нямаше необичайни миризми. Всичко беше както трябва. Значи само шпионираше. Когато нямаме какво друго да правим, ние се наблюдаваме едни други.

Джак отиде да се занимава с придобивките си, а аз отидох в гостната и заспах кучешки.

10-И ОКТОМВРИ

Целия ден валя силно, така че не излизах много и не ходих далеч. Никой не дойде.

Направих доста повече обиколки от обикновено, отчасти от скука. Добре, че стана така.

Когато слязох в избата, Нещото беше странно притихнало. След миг видях защо. Беше се образувал теч. Водата влизаше през дупка в горния край на стената, минаваше по една греда на тавана и капеше долу на около метър навътре. Локвата бавно се разширяваше. Едно мокро пипало се бе насочило към Кръга и му оставаха само десетина сантиметра, за да го наруши.

Завих — провлачения, силен, тъжен вой, който пазех за случаи като този. След това се хвърлих върху пипалото и попих водата с кожухчето си.

— Ей! — извика Нещото. — Престани веднага! Това трябваше да стане!

— Това също! — озъбих се аз и се претърколих в самата локва. Започнах да се мятам и да попивам водата. Доста намаля.

После отидох в далечния, сух ъгъл и отново се затъркалях, за да я разстеля така, че да се изпари, без да причини вреда.

— Проклето куче! — изръмжа то. — Само след няколко минути щях да се отърва!

— Предполагам, че днес просто нямаш късмет — отвърнах аз.

По стълбата се чуха стъпки.

Когато Джак влезе и видя какво се е случило, отиде, за да вземе парцал. Върна се и допопи остатъка от локвата, като изстискваше парцала в леген. В това време Нещото беснееше — стана розово, синьо и болезнено зелено. След това сложи една кофа под капчука и ми нареди да му кажа, ако протече от някъде другаде.

Но не протече. Проверяхах най-редовно целия следобед. Дъждът престана след мръкване и аз изчаках няколко часа след това — за да съм напълно сигурен, — преди да изляза.

Излязох навън, отидох пред къщата и изрових парчето обработено с наркотици месо. Занесох го нагоре по пътя и го оставих така, че да се вижда от къщата на Оуън. Беше тъмно и Лъжльо не се виждаше никъде, така че побродих наоколо.

Под големия дъб в задния двор открих осем големи плетени кошници, в различни етапи на завършеност и седем по-малки. Имаше и множество дебели въжета.

Подуших наоколо. Освен всичко това наблизо имаше и стълба. Такава промишленост за изнемощял старец...

После тръгнах по права линия, като пресякох една нива и някакъв двор. Някъде по пътя към целта ми заваля отново — леко. Огромна маса облаци закри малка част от небето — тъмни форми в тъмнината. За миг небето проблесна, а след това се разнесе ниският тътен на гръмотевицата.

Продължих нататък и най-накрая стигнах до обиталището на Добрия доктор. Сега ми изглеждаше, че бях точно под ниските облаци. Докато наблюдавах, една тризъба мълния раздра небето и започна да танцува между гръмоотводите на покрива на старата къща. Трясъкът последва почти мигновено след това и прозорците на партера засветиха по-ярко.

Останах сред тревата и се ослушах. Отвътре чух мъжки глас, който викаше на някого да се погрижи за Лейдън. Последва нов блясък, нов трясък, нов дяволски танц на покрива, нови викове, нови отблясъци в прозорците. Припълъзах по-близо.

Надникнах вътре и видях висок мъж с бяло сако — беше с гръб към мен, — наведен над нещо на дългата маса, но не можех да видя какво, защото тялото му го скриваше от погледа ми. В далечния ъгъл клечеше малък, зле оформен индивид, който извършваше нервни движения с ръце и шареше с очи наоколо. Последва нов блясък и нов трясък. В оборудването вдясно на високия мъж затрептяха електрически заряди. За миг ме заслепиха. Високият извика нещо и се отмести настрана, малкият стана и затанцува из стаята. Нещо на масата — видях, че е завито с чаршаф — трепна. Би могло да е голям крак. И отново ослепителна мълния и оглушителна гръмотевица. Стаята за миг се превърна в ад. Стори ми се, че нещо голямо и човекоподобно се опита да се надигне, но очертанията му бяха скрити от чаршафа.

Отдръпнах се. Хукнах да бягам, а от небето продължи да се сипе огън. Бях изпълнил дълга си. Бях проучил достатъчно неща за една нощ.

Преминах по следващата линия от къщата на Добрия доктор до тази на Лари Талбът. Някъде по пътя дъждът спря и аз се отръсках. Заварих къщата на Лари добре осветена. Може би наистина страдаше от безсъние.

Започнах да обикалям наоколо и постепенно да стеснявам кръга спираловидно, като спрях да разгледам една малък овраг отзад. Вътре, добре очертана в изсъхналата кал, намерих голяма следа от лапа — същата като онази, която открих край къщи.

Приближих се, подпрях се на предни лапи в стената на къщата и надникнах през един прозорец. Празна стая. Третата, в която надникнах, се осветяваше през покрива и бе пълна с растения. Лари беше там, съзерцаваше дълбините на някакво огромно цвете и се усмихваше. Устните му се движеха и макар че чувах звуци, не можах да разбера какво казва. Цветето пред него се полюляваше, но не знаех дали от въздушните потоци или по своя воля. Лари продължи да мърмори и най-накрая аз си тръгнах. Много хора разговарят с цветята си.

След това се ориентирах максимално добре и се отправих по следващата линия от къщата на Лари към гробницата на графа. Стигнах до разрушената църква и спрях за малко, за да си представя останалата част от схемата. По това време на изток вече се появиха първите лъчи на зората.

Докато лежах и размишлявах, един голям прилеп — много по-голям от Игличката — се спусна от север и мина зад едно голямо дърво. Само че не излезе от другата му страна. Вместо това чух удивително тихи стъпки и иззад дървото се появи мъж с черен костюм и черна пелерина.

Вторах се. Той рязко се обърна към мен и попита:

— Кой е там?

Изведнъж се почувствах много оголен. Можах да измисля само една роля, която да изиграя.

Разджавках се идиотски и се втурнах напред, въртейки опашка. Хвърлих се на земята пред него, като някакъв бездомен помияр, зажаднял за ласки.

Ярките му устни за миг се изкривиха в полуусмивка. След това се наведе и ме погали зад ушите.

— Добро куче — каза той бавно, с гърлен глас.

След това ме потупа по врата, изправи се и тръгна към гробницата. Когато стигна до нея, спря. В един миг го видях да стои там, в следващия изчезна.

Реших, че е време да се махам. Докосването му беше много студено.

11-И ОКТОМВРИ

Забързана сутрин. Направих обиколката си и излязох навън. Не открих нищо нередно, така че се отправих към къщата на Добрия доктор. Когато подтичвах по пътя обаче, от малката горичка вдясно до мен долетя познат глас:

— Сър, това е същото куче.

— Откъде си сигурен? — отвърна друг.

— Видях следите. Еднакви са с неговите. Освен това куца по същия начин с предния ляв крак, има същото разкъсано дясно ухо...

... Стари военновременни рани... неразбирателство с някакъв безмозъчен тип на Карибските острови преди много години...

Разбира се, това бяха Големия детектив и неговия придружител.

— Добро куче, добро куче.

Спомних си сценката, която разиграх предишната вечер, започнах да въртя опашка и да се стремя да изглеждам дружелюбен.

— Добро куче — повтори той. — Покажи ни къде живееш! Заведи ни у дома!

Докато говореше, той ме потупа по врата. Ръката му беше значително по-топла от ръката на последния дружелюбен тип, когото срещнах.

— У дома. Да вървим у дома.

Спомних си Грималкин в кладенеца и ги заведох до къщата на Морис и МакКаб. Изчаках с тях на верандата, докато отвътре не се чува стъпки, в отговор на почукването им. След това се оттеглих и хукнах по права линия към гробницата на графа. Резултатът беше интересен. Дори още по-интересен, когато от там пребягах по права линия до къщата на Добрия доктор.

След това направих още няколко линии, за да потвърдя резултатите.

12-И ОКТОМВРИ

Бавен ден. Нещото в кръга се опита да бъде хрътка, само че кльощавите дами никога не са ме привличали. Изръмжах няколко пъти на Нещото на тавана. Погледах плъзгащите се. Наблюдавах Джак, докато се занимава с придобивките си. Все още бе твърде рано, за да ги използва истински.

По-късно научих от Грималкин, че Нощен вятър сграбчил Негасена вар, отлетял с нея над Темза и я пуснал във водата. Отнело й много време да допълзи обратно. Не съм сигурен за какво точно е бил спорът им.

Освен това научих за няколко остри случая на анемия сред съседите. Радвам се, че Графа не работи с кучета.

Вечерта занесох на Джак чехлите пред пращящия огън, той пуши лулата си, пи шери и чете вестник. Прочете на глас всичко, свързано с убийства, палежи, насилия, ограбване на гробове, оскверняване на църкви и необикновени кражби. Понякога е много приятно да си си у дома.

13-И ОКТОМВРИ

Днес Големия детектив се върна. Зърнах го само за кратко от живия плет, зад който заравях нещо. Той не ме видя.

По-късно Грималкин ме осведоми, че детективът е посетил къщата на Оуън. Оуън и Лъжльо не били там и той огледал наоколо. Открил плетените кошници. Помощникът му наранил китката си, тъй като го изпратили да се изкачи по стълбата на дъба, за да провери здравината на някакви клони, при което паднал. За щастие, отдолу имало купчина имел, иначе щяло да стане по-лошо.

Докато правех обиколката си вечерта, чух драскане по прозореца на горния етаж. Качих се и погледнах навън. В началото не видях нищо, после разбрах, че нещо малко се мята насам-натам.

— Смрък! Пусни ме да вляза! Помощ! — викаше то.

Беше Игличката.

— Не съм толкова глупав, че да каня типове като вас у дома — отвърнах аз.

— Имаш предвид шефа! Аз съм само прилеп! Не обичам дори доматиен сок! Моля!

— Какво се е случило?

От другата страна чух силно тупване.

— Викарият! — извика Игличката. — Поцърклял е! Моля те, пусни ме да вляза!

Отворих прозореца с лапа и го дръпнах. Отвори се няколко сантиметра и Игличката влезе. Падна задъхан на пода. Отвън се чу ново тупване.

— Няма да забравя това, Смрък — каза той. — Дай ми минутка...

Дадох му две, след това се размърда.

— Имаш ли някакви насекоми вкъщи? Имам такъв скоростен метаболизъм, а и толкова се натоварих днес...

— Много трудно бих ги уловил — отвърнах аз. — Бързи са. Какво ще кажеш за малко плодове?

— Може и плодове...

— В кухнята има фруктиера.

Беше твърде уморен, за да прелети разстоянието, а пък аз се боях, че е прекалено крехък, за да го пренесе между зъбите си. Оставих го да се вкопчи в козината ми.

Докато слизах надолу, си мърморех:

— Пощурял, пощурял...

— Разкажи ми по-подробно — подканих го, когато го оставих да се храни с една слива и две гроздови зърна.

— Викарият Робъртсън е убеден, че в околността става нещо свръхестествено.

— Колко странно. Кое би могло да предизвика подобно убеждение?

— Мъртъвците, в които няма кръв и хората, страдащи от анемия... Всички те са сънували реалистични сънища с прилепи. Такива работи.

При броденията си бях виждал викарият Робъртсън много пъти — нисък, дебел човек с бакенбарди и старомодни, квадратни очила със златни рамки. Бях чувал, че нередко във върховните моменти на проповедите лицето му ставало червено, пръскал наоколо малки капчици слюнка, а понякога получавал тикове, следвани от безсъзнателност и странни състояния на транс.

— Това е разбираемо за човек с истерични личностни особености — отбелязах аз.

— Предполагам. Във всеки случай, напоследък е взел да тича из енорията посред нощ, въоръжен с арбалет и колчан стрели... нарича ги „летящи клади“. Някой чука на вратата ви! Обзалагам се, че е той! Скрый ме!

— Не е нужно — успокоих го аз. — Господарят никога няма да позволи един опасен луд, при това въоръжен, да влезе и да претърси къщата. Това е изискано и спокойно място.

Чух вратата да се отваря и двамата да разговарят тихо. След това викарият повиши глас. Джак, който беше джентълмен, отговори с обичайния си тих и учтив тон. Викарият започна да крещи за Съществата на нощта, за Нечестивите деяния, за Живите проклетия и Други подобни неща.

— Ти си му дал убежище! — викаше той. — Ще вляза да го търся!

— Няма — отвърна Джак.

— Имам морално право и като нищо ще вляза! — продължи да крещи викарият.

След това се чу боричкане.

— Извини ме, Игличке — казах аз.

— Разбира се — каза той.

Изтичах до входната врата, но Джак вече бе затворил и бе пуснал резето. Когато ме видя, се усмихна. Викарият заблъска по вратата зад гърба му.

— Всичко е наред, Смрък — каза Джак. — Нямам намерение да насъсквам кучетата срещу горкия човечец. Да... Къде все пак е приятелят ти?

Погледнах към кухнята.

Джак тръгна натам, няколко крачки пред мен. Когато влязох, той вече хранеше Игличката с гроздови зърна.

— „Същество на нощта“ — говореше Джак, — „Живо проклятие“. Тук си в безопасност. Дори можеш да хапнеш праскова, ако искаш.

Той се отдалечи, като си подсвиркуваше. Блъскането по вратата продължи още няколко минути, после престана.

— Какво да правим с този човек, как мислиш? — попита Игличката.

— Стой настрана от него.

— Лесно е да се каже. Вчера стреля по Нощен вятър, а днес два пъти по Лъжльо.

— Защо? Те не се занимават с кървища.

— Така е. Но освен това викарият твърди, че получил видение — общество от изпаднали индивиди и семействата им, които се готвят за някакво голямо психическо събитие. То щяло да ги изправи един срещу друг и да застраши безопасността на човечеството. Вампирската работа била само първият „знак“, както се изразява той, че всичко това е истина.

— Чудя се кой ли си е нямал работа да му изпраща подобни видения?

— Не е лесно да се отгатне — каза Игличката. — Но имай предвид, че утре може да стреля по теб или Джак.

— Може би енориашите ще го изпратят на континента — предположих аз, — за да почувства оздравителното влияние на някой минерален извор. На нас ни трябва само около две седмици и половина.

— Съмнявам се, че ще направят такова нещо. Дори си мисля, че той е приобщил някой от тях към каузата и видението си. Тази вечер не само той се разхождаше наоколо, въоръжен с арбалет и стрели.

— В такъв случай ще се наложи да разберем кои са тези хора, къде живеят и ще трябва да държим очите си отворени в тяхна посока.

— Лично аз използвам ултразвук, но разбирам за какво говориш.

— Нощен вятър и Лъжльо вече знаят. Аз ще кажа на Грималкин, а ти кажи на Негасена вар и Бубо.

— Ами онзи приятел Талбът?

— Доколкото знам Лари Талбът няма приятел от нерастително естество. Той ще се погрижи за себе си сам.

— Добре.

— И трябва да се споразумеем да разпространим вестта за тези хора и къде живеят. За тях няма да е от значение, че сме от различни принадлежности.

— Съгласен съм с теб.

По-късно проверих в околността и не видях никого, въоръжен с арбалет. Върнах се, отворих прозореца и пуснах Игличката навън. Стрелите на викария останаха забити отгоре.

14-И ОКТОМВРИ

Когато влязох в двора, Грималкин тъкмо бе изкопала нещо от градината и го влачеше към дома си. Разказах ѝ за събитията от миналата нощ и въпреки че ме предупреди никога да не се доверявам на прилеп, призна сериозността на заплахата в лицето на викария и неговия екип. Стана ясно, че снощи някой е стрелял по Джил и нея от някакъв хълм, когато прелетели над него, това ги принудило да пикират и да преживеят няколко вълнуващи момента край един комин.

Когато свърши работата си, Грималкин ми каза:

— Исках да поговоря с теб за някои неща.

— Говори.

— Всичко по реда си. По-добре да ти покажа.

Последвах я навън от двора.

— Вчера един лондонски полицай посетил пристав Терънс — започна тя. — Аз и Негасена вар го видяхме да минава на кафява кобила.

— Е?

— По-късно Лъжльо видял кобилата да пасе в някаква ливада и го спомена като нещо странно. Претърсихме околността, но ездачът го нямаше. След известно време си тръгнахме.

— Трябваше да вземете мен. Щях да надуша следите му.

— Търсих те, но те нямаше.

— Имах малко работа... Все едно, какво се случи после?

— После минах през друга ливада... където отиваме сега. Там видях две гарги да се спускат и издигат, а аз тъкмо си мислех за обяд. Оказа се, че и те. Ядяха очите на полицаия, който лежеше в някакви бурени, на две крачки оттук.

Приблжихме. Птиците ги нямаше. Очите — също. Мъжът беше униформен. Гърлото му бе прерязано.

Седнах и го разгледах.

— Това никак не ми харесва — казах аз накрая.

— И през ум не ми е минавало, че ще ти хареса.

— Твърде близо е. Живеем ей, там.

— А ние ей, там.

— Каза ли на някой друг?

— Не. Значи не е твое дело... освен ако не си много добър актьор?

Поклатих глава.

— Нищо не разбирам.

— Смята се, че Джак има магическа власт над някакъв ритуален нож.

— А Оуън има сърп. И какво от това? Растов има изумителна икона, рисувана от луд арабин, зарязал Исляма. Само това може да е направено и с кухненски нож. Джил пък има метла. Това не значи, че не е в състояние да намери нещо остро, с което да му пререже гръкляна.

— Значи знаеш за иконата!

— Разбира се. Това е работата ми — да следя пособията. Аз съм пазач, не забравяй. Графа вероятно държи пръстена, а Добрия доктор — купата. Струва ми се, че това е обикновено убийство. Проблемът е, че сега в района ни има труп, при това не какъв да е. Това е полицай. Ще има разследване и... погледни истината в очите... всички ние сме подозрителни типове и има какво да крием. Смятахме да останем тук само няколко седмици. Засега вършим активната си работа извън района, доколкото можем. Опитваме се да не бием на очи, но до един сме преходни и имаме странни биографии. Това ще осуети доста планове.

— Ако намерят трупа.

— Да.

— Не можеш ли да изкопаеш дупка, да го натикаш в нея и след това да го заровиш? Както правиш с кокалите... само малко по-голяма.

— Ако започнат да търсят, не може да не открият пресен гроб. Не. Трябва да го махнем оттук.

— Достатъчно голям си, за да го влачиш. Не може ли да го замъкнеш до разрушената църква и да го пуснеш в онази дупка?

— Прекалено близо е. Освен това можем да подплашим Графа, който ще реши, че скоро там ще се появят хора.

— Е, и?

— Предпочитам да знам къде е. Ако се премести, ще трябва да го търсим отново...

— Трупът — каза Грималкин и прекъсна потока интригуващи мисли в главата ми.

— Мисля си, че до реката е ужасно далече, но се чудя дали въпреки това не бих могъл да го завлека дотам малко по малко и да го бутна във водата. По пътя има много места, където да го крия...

— Ами коня?

— Свържи се с Негасена вар. Разкажи какво се е случило, предай разсъжденията си. Конете нерядко се боят от змии. Може би тя ще успее да го подплаши, за да избяга в града.

— Струва си да се опита. Може би няма да е лошо да опиташ дали ще успееш да завлечеш трупа.

Минах отзад, ухапах го за яката, напрегнах крака и задърпах. По влажната трева се влачеше с лекота. Беше и малко по-лек, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Да, ще мога да го влача. Знам, че няма да успея да го замъкна на един път, но поне ще го отдалеча от тук.

— Добре. Отивам да намеря Негасена вар.

Тя хукна, а аз започнах да влача полица, чието обезобразено лице бе обърнато към заоблаченото небе. Влачих го през целия следобед, като се наложи да го скрия на два пъти — първия, защото се появиха хора, а втория, за да направя редовната си обиколка. Нещото в корабния куфар пак разиграваше театър. По едно време по пътя пребяга конят.

До вечерта капнах от умора и се прибрах, за да хапна и дремна. Оставих трупа в един храсталак. Не бях минал и половината от разстоянието.

15-И ОКТОМВРИ

Продължава да е смръщено и да вали. Направих сутрешната си обиколка рано, проверих и около къщата. През нощта излизах на няколко пъти, за да придвижа нещата малко по-далеч. Призори се чувствах изтощен, а Игличката дойде призори.

— Отново излезе с арбалета и шайката си — докладва ми той. — Все още не мога да преценя колко са, но мога да ти кажа къде живее един от тях.

— По-късно — отвърнах. — Сега съм много зает.

— Добре — съгласи се той. — Ще ти покажа довечера, ако и двамата сме свободни.

— Някакви сведения за полицията?

— За полицията? Защо?

— Няма значение. Ще ти кажа, когато се видим по-късно. Освен ако някой не ме изпревари.

— Довиждане тогава — каза Игличката и отлетя.

Отидох и влачих трупа, докато не се изтощих напълно. След това се довлякох до дома — челюстите ме боляха, лапите ми бяха изтръпнали, старата ми рана от онази история със зомбитата започна да се обажда.

Докато си почивах под едно дърво дойде Грималкин.

— Как върви — попита тя.

— Сравнително добре — отвърнах. — Все още ми остава много път, но засега е скрит на сигурно място. Видях, че конят избяга. Значи си се погрижила за нещата.

— Да. Негасена вар услуги с готовност. Трябваше да видиш как го направи. Конят остана силно впечатлен.

— Добре. Идвал ли е някой?

— Да. Преди известно време наблюдавах мястото, където беше трупът. От града пристигна полицейски инспектор. Също така наминаха Големия детектив и придружителя му, с превързаната китка.

— Горкият. Дълго ли стояха?

— Инспекторът не. Но детективът остана, за да посети викария и някои други.

— Ох! Какво ли им е казал?

— Нямахме как да чуя. Но след това детективът доста дълго се разхожда наоколо. Дори се отклониха към къщата на Добрия доктор.

— Не ходиха към гробницата на Графа, нали?

— Не. Но се отбиха при Оуън, за да поговорят за пчеларство. Претекст, разбира се. Освен това се случих наблизко, когато забелязаха стрелите, забити в стената на къщата ти.

— Проклятие! — извиках аз. — Бях забравил! Трябва да предприема нещо във връзка с тях!

— Сега трябва да заровя някои неща — каза тя. — Ще се видим по-късно.

— Да. Аз също имам малко работа.

Направих редовната си обиколка, а после отидох да влача полицая. Тъй като бях правил и двете, мога да кажа, че по-лесно се влачи, когато трупът е вкочанен, а сега отново беше омекнал.

Вечер. Джак пожела да излезем. Когато се стигне до този етап, непрекъснато възникват нови и нови неща за набавяне в последната минута. Този път района гъмжеше от патрули, някои от тях по двойки. По едно време профуча Лудата Джил и накара доста глави да се обърнат в нейна посока. По-късно в една тепавица забелязах Растов да седи на маса пред бутилка водка и чаша (винаги съм се чудил какво прави в такива случаи Негасена вар, ако се е интернализирала). Един плъх, напомнящ Бубо претича с пръст в устата. Мина Оуън, заедно с двама други. Олюлявах се и пееха някаква неразбираема песен на уелски, а лицата им бяха изпоцапани с въглищен прах. Видях Морис, без перука, облечен като жена, с много руж, увиснал на ръката на МакКаб.

— Време за забавления — отбеляза Джак. — Преди нещата да станат сериозни.

Един мъж с превръзка на окото, рошава коса, ужасно куцане и изсъхнала ръка мина покрай нас. Продаваше моливи от ламаринена кутия. Заставах в стойка още преди да излезе от мъглата, защото познах по миризмата, че това е Големия детектив, маскиран. Джак си купи от него молив и му плати щедро.

Детективът промърмори:

— Бог да те поживи, господарю — и закуца нататък.

Този път задачата ни беше удивително трудна и трябва да отбележа, че Джак пое необикновени рискове. Докато бягахме от известен брой патрули с надути свирки, една врата вляво се отвори и чухме познат глас:

— Влизайте тук.

Мушнахме се вътре, вратата се затвори тихо след нас и след миг минаха полицаите.

— Благодаря — прошепна Джак.

— Радвам се, че можах да помогна — отвърна Лари. — Тази вечер сякаш всички са излезли навън.

— Такова е времето — отбеляза Джак и пакетът му прокапа.

— Мога да ти дам кърпа — каза Лари.

— Благодаря. Как разбра, че ще потрябва?

— Умея да очаквам нещата, които ще се случат.

Тази вечер той не вървя с нас и малко след като минахме моста, аз се извиних и отидох при трупа, за да продължа да го влача нататък. Нещо се бе добрало до него и откраднало няколко хапки, но иначе му нямаше нищо. Докато се трудех, ми се стори че чувам поздрава на Грималкин някъде отгоре, но устата ми беше пълна и не исках да спирам работа, за да погледна.

16-И ОКТОМВРИ

Тази нощ спях ужасно добре, събудих се от болка и направих обиколката си.

— Какво ще кажеш за афганска хрътка? — попита Нещото в Кръга, приело тази аристократична форма.

— Съжалявам. Днес съм твърде уморен.

То изруга и аз си отидох.

Плъзгащите се бяха сплели тъжно в един ъгъл и не можах да разбера защо. Една от малките тайни на живота...

Навън заварих мъртъв прилеп, прикован за дърво със стрела от арбалет. Не беше Игличката, а някакъв граждански. Трябваше да се предприеме нещо.

Върнах се при трупа, от който липсваха още няколко части и не миришеше особено добре и го завлякох до следващото скривалище. Но не влагах сърце в работата. Не бях в състояние да продължа. Обърнах се и тръгнах към дома с изтръпнали челюсти, болящ врат и зачервени лапи.

— Искам да умра, искам да умра — дочух изтънял глас някъде в краката си.

— Негасена вар, какво се е случило? — попитах аз.

— Господарят ми повърна точно тук. Възползвах се и излязох. Искам да умра!

— Ако останеш да лежиш на пътя, ще мине някоя каруца и желанието ти ще се сбъдне. По-добре е да се отместиш встрани. Хайде, ще ти помогна.

Пренесох болното влечуго в храстите.

— Какво да правя, Смрък? — попита змията.

— Стой на слънце, за да се изпотиш — посъветвах я аз. — Пий много течности.

— Не знам дали си струва!

— Ще се почувстваш по-добре, повярвай ми.

Оставих я да стене върху някакъв камък. Прибрах се у дома и направих с мъка обиколката си. Господарят го нямаше. Поспах в гостната, събудих се, хапнах, пак заспах.

По-късно чух Джак да приближава към пътната врата. Придружаваше го — разбрах по стъпките — Лари Талбът. Спряха отпред и продължиха разговора, който бяха водили доста време. Изглежда се връщаха от кабинета на пристав Терънс, където са били поканени заедно с няколко съседни, за да бъдат разпитани във връзка с изчезналия полицаи — онзи, когото влачех към реката. Дочух, че след тях била извикана друга група съседни. Ако ме бяха попитали, щях да им кажа да си вземат, каквото е останало от него.

— ... И викарият Робъртсън седеше там и ни гледаше, сякаш всички ние сме го направили — говореше Лари. — Какво право има този човек да присъства на едно официално разследване? Струва ми се, че е доста смахнат.

— За щастие — отбеляза Джак. — Иначе някой можеше да обърне повече внимание на хрумванията му.

— Така е — съгласи се Лари. — Щом някой е трябвало да умира, викарият щеше да е най-добрият избор.

— Тогава щяха да повярват на виденията му.

— Разбира се — последва въздишка. — Просто давам воля на гнева си към хората, които правят трудните неща още по трудни. — Отново въздъхна. — Освен това забелязах, че не носи арбалета си.

— Ето това вече е удивително.

Двамата се засмяха.

— Лари — изведнъж каза Джак. — Признавам, че не схващам твоята роля във всичко това. Че знаеш и очевидно си даваш сметка какво правиш, съм сигурен, че ми помогна — не мога да отрека. И съм ти благодарен за това. Но не те виждам да събираш нещата, необходими за да се сглоби конструкция на силата, която да се насочи в една или друга посока. Също така трябва да призная, че когато дойде за първи път и обяви, че си затварач, си го помислих за малко недодялано. Но дори и в това, давам си сметка, имаше метод. Въпреки всичко, досега не си направил нищо, за да постигнеш тази цел, да не говорим, че не подготвяш защитата си за бъдещите дни. Ако това е вярно, значи искаш да предизвикаш катастрофа, след като твърдиш, че си свързан и продължаваш да си във владенията на Играта.

— Само на теб съм казал, Джак — отвърна Лари.

— Защо?

— Разбира се, запознах се с повечето други. Но у теб има нещо... може би е свързано с кучето... което ме увери, че мога спокойно да ти съобщя принадлежността си. Казах ти, моята сила е в очакването.

— Но каква е ролята ти в нещата, това е важното!

— Никога не казвам нищо на никого. Това може да повлияе на нечии действия и да промени нещата, които съм предвидил. Тогава ще се наложи да започвам отначало, а може да се окаже, че е твърде късно.

— Признавам, че не разбирам, но чувствам, че в думите ти има здрав разум. В такъв случай ми казвай каквото искаш, когато искаш.

— Разбира се.

Чух как дланите им се плеснаха една в друга, когато се ръкуваха и Лари си тръгна.

По-късно се върнах при трупа, за да го повлача още малко. Бях стигнал до някакво осеяно с храсталаци място и беше ужасно. Непрекъснато се закачаше за тръни, оплиташе се в паднали клони, засядаше в дупки. В този район можеше да е загубил още доста свои части, но бях твърде уморен, за да погледна. Най-накрая просто се отказах и се прибрах у дома. Наближаваше обед, а имаше вероятност тази вечер да излезем отново, защото беше Вечерта и имах нужда от почивка.

На връщане потърсих Негасена вар на камъка, но не я намерих никъде. Все пак една зигзаговидна следа водеше към далечината.

Когато се върнах, Грималкин седеше на най-посещавания клон на дървото. Забелязах, че пронизания прилеп го няма, макар че стрелата още беше на мястото си.

— Смрък — каза котката, когато слезе, — свърши ли вече?

— Не питай — отвърнах аз. — Оказа се тежко начинание.

— Съжалявам. Тази сутрин бях при пристава с господарката си и чух всички разговори...

— Какво казаха?

— Знаели, че е дошъл тук и че не се е върнал, така че щели да изровят всички конски лайна наоколо, но да разберат какво е станало... Такива работи.

— О, нищо ново. Как мина разпитът?

— При нас, добре. Господарката се направи на луда и се разприказва, че са го отвлекли феи, за да го подменят. Наложих се да й кажат да млъкне. Растов изведнъж започна да разбира по-малко английски, отколкото в действителност. Морис и МакКаб бяха много мили, но не знаеха нищо. Джак се държа много почтително и им съчувстваше, но нямаше какво да добави. Добрият доктор изведнъж се възмути, че в тихото местенце, което търсел, за да провежда изследванията си, изведнъж започнали да се случват нещата, от които искал да избяга. Лари Талбът каза, че не е виждал този човек. Оуън потвърди, че са разговаряли, но обясни, че не го е виждал след това и не знае къде е отишъл, след като си е тръгнал. Все пак може би той го е виждал последен, ако се съди по намеренията на полицаия, които споделил с пристава малко преди да тръгне.

— А викарият?

— Той каза, че някой лъже, за да скрие делото на Дявола и че ще открие кой.

Излегнах се на едно сухо място и си извадих трън със зъби.

— Докъде си стигнал? — попита Грималкин след това.

— Изминал съм, може би, две-трети от пътя. Стигнах до едно лошо място.

— Предполагам, че първо ще претърсят околността, а след това ще разширят кръга. Значи все още имаш малко време.

— Това е добре. Ще излизаш ли тази вечер?

— Вероятно.

— Утре то ще умре. Без лоши чувства, както и да се развият нещата.

— Без.

— По пътя към реката, попаднах на голямо находище котешка билка. Ако се справим с всичко това успешно, ще те черпя едно питие.

— Благодаря.

Тя се протегна. Аз се протегнах и се прозинах. Кимнахме си един на друг и всеки тръгна по пътя си.

17-И ОКТОМВРИ

Скоро започва. Днес е денят на Новолунието. Силата ще нараства до нощта на пълната луна, на трийсет и първи — комбинацията, която ни обединява. С изгряването ѝ започваме работата, която ни разделя. Идущите дни ще са интересни — тогава отварачите и затварачите ще се разкрият чрез действията си. Миналата нощ може да се окаже, че е представлявала последният акт на сътрудничество.

Джак искаше да посети едно гробище, за да набави някои последни съставки. Реши да отидем в едно далечно и усамотено, където бяхме ходили и друг път. Той яздеше, носеше лопата и газен фенер, а аз подтичвах отстрани.

Завърза коня за едни дървета пред входа на гробището и влязохме пеша. Разбира се, нощта беше много тъмна, но с помощта на фенера бързо открихме усамотения пресен гроб. Джак се зае незабавно за работа, а аз започнах да наблюдавам.

Беше приятно мека вечер за октомври, прелитаха прилепи, над главите ни светеха ярки звезди. В далечината чух стъпки, но не идваха в наша посока, така че не видях основания за тревога. Охранявах малкия район почти лениво. След известно време над главите ни мина нещо много голямо и започна да се спуска. Не кацна наблизко, нито направи опита да ни приближи. Само след миг мина още нещо голямо и пак се спусна, но на друго място. И то не направи опита да се приближи. Останах нащрек, но не подадох сигнал за тревога. Малко след това по пътеката дочух конски копита, хора, които слизат от конете, стъпки. Една каруца спря със скърцане и подпряха колелата ѝ. Тогава чух шепнещи гласове, които долитаха от най-различни места. Започнах да се чувствам некомфортно при цялото това оживление. Отдалечих се още малко и до ушите ми от всички посоки долетя звук на кирки и лопати.

— Помня те — чух смътно познат глас. — Ти си куче пазач, като мен, с големи зъби.

Това беше гробищното куче, което правеше обиколката си.

— Добър вечер — поздравих го аз. — Да, спомням си. Изведнъж закипя голяма дейност.

— Прекалено голяма — отвърна то. — Не съм сигурен дали трябва да се разлая. Могат да се нахвърлят върху мен. В края на краищата тук всички са мъртви и им е все едно. Няма да се оплачат. Колкото повече остарявам, толкова по-консервативен ставам. Напоследък не ме бива за големи неща. Ще ми се всички да си заравят дупките както трябва после. Би ли им го предал?

— Не знам — отвърнах аз. — Не знам кои са те, а и да ти кажа, това не е като профсъюз с ясни правила и политика. Обикновено си свършваме работата колкото се може по-бързо и по-добре, а след това си отиваме.

— Би било хубаво, ако разчистите след себе си. Ще си имам по-малко неприятности.

— Боя се, че мога да говоря само от името на господаря си. Той обикновено работи много чисто. Струва ми се, че е по-добре да поговориш с другите.

— Склонен съм да се въздържа. Жалко.

След това повървахме известно време заедно. По-късно някъде от долната страна на хълма долетя глас, който много приличаше на този на МакКаб:

— Проклятие! Трябва ми лява бедрена кост, а този тук няма!

— Лява бедрена кост? — чух хриптящ старчески глас наблизо, който можеше да е на Оуън. — Тук имам една, която не използвам. А ти случайно да имаш черен дроб? Това ми трябва.

— Лесна работа — долетя отговорът. — Чакай малко... Ето, ще направим ли размяната?

— Да. Дръж!

Нещо прелетя във въздуха и тупна надолу по склона. Чува се стъпки.

— Добре е. Ето ти черния дроб!

Чу се пляскане и едно някой измърмори:

— Хванах го.

— Ей! — извика женски глас, някъде вляво. — Имате ли случайно череп?

— Имам! — отвърна първият мъж. — Ти какво ще ми дадеш?

— Какво ти трябва?
— Кости от пръсти.
— Става. Ще ги завържа с една панделка.
— Ето ти черепа!
— Хванах го! Ей сега ще ти дам пръстите!
— Някой има ли счупен врат на обесен? — дочух гърлен мъжки глас с унгарски акцент, някъде далеч вдясно.

Последва минутна тишина.

— Тук има няколко строшени гръбнака, но не знам защо са така.

— Може и да свършат работа. Изпратете ми ги, моля.

Нещо дрънкащо прелетя през осветения от звездите въздух.

— Да, ще свършат работа. Какво искаш в замяна?

— Черпя те. Свърших и си отивам. Лека нощ!

Чуха се бързо отдалечаващи се стъпки.

— Виждаш ли? — обади се старото куче. — Този не си зари дупката.

— Съжалявам.

— Цяла нощ ще трябва да рия пръст.

— Боя се, че не мога да ти помогна. Аз също имам работа.

— Някой да има очи? — чу се глас.

— Тук — обади се друг с руски акцент.

— Само едното, моля.

— Аз ще взема другото — обади се аристократичен глас от другата посока.

— Някой от двама ви да има две плаващи ребра или бъбреци?

— За бъбреците тук! — провикна се някой в тъмнината. — На мен ми трябва патела.

— Какво е това?

— Капачка на коляно.

— О! Няма проблем.

На излизане минахме покрай белобрад, крехък на вид старец, който полузаспал се подпираше на лопатата си близо до портата. При небрежен преглед би могъл да мине за клисар, излязъл да подиша чист въздух, но миризмата му без съмнение беше тази на Големия детектив, който изобщо не спеше. Очевидно някой бе говорил пред прекалено много хора.

Джак се уви в дрехата си и изчезнахме в тъмнината — сенки сред сенките.

Свършихме работата си бързо и всички останаха доволни, с изключение на старото куче. Подобни времена са рядкост, подобни времена са мимолетни, но винаги ярки, когато ги уловиш, измериш и обесиш, за да можеш да ги съзерцаваш по-късно, в тежки моменти, в просторните зали на паметта, на фона на пламтящия огън.

Простете ми. Новата луна, както казват, подтиква към размисли. Време е да направя обиколката си. След това пак ще влача.

18-И ОКТОМВРИ

При първото си излизане вчера го замъкнах още по-нататък в храсталаците, но не успях да стигна до края им. Уморих се. Джак бе погълнат от находките си. Полицията претърсваше района. Викарият също бе излязъл и окуражаваше търсещите. Спусна се нощта и не след дълго аз пак се върнах в храсталаците, за да влача трупа, като пътъм пропъдих няколко гадинки.

Работих около час, като си позволих на няколко пъти да си почина, когато разбрах, че вече не съм сам. Беше по-едър дори от мен и завидях на безшумните му стъпки — сякаш се бе откъснало парче от нощта и се прокрадваше към по-осветени места. Изглежда разбра, кога долових присъствието му и се спусна към мен на големи, леки скокове — най-голямото куче, което съм виждал извън Ирландия.

Поправка. Когато приближи, разбрах, че всъщност не е куче. Беше огромен сив вълк, който се спускаше към мен. Бързо възстанових в главата си всичко, което знаех за привичките на тези типове и започнах да отстъпвам назад от трупа.

— Можеш да го вземеш — казах му. — Нямам нищо против. Но не е в най-добрата си форма, все пак.

Той се приближи още повече. Чудовищни челюсти, големи светещи очи... И изведнъж седна.

— Значи ето къде е бил — каза вълкът.

— Какво?

— Изчезналият труп. Смрък, ти увреждаш вещественото доказателство.

— Увреждам вещественото доказателство, което е достатъчно увредено. Кой си ти?

— Лари. Талбът.

— Можеше да ме излъжеш и нямаше да разбера! Помислих, че си... голям сив вълк... ох!

— Аз съм и това.

— Така значи, а? Преобразил си се. Но това е тъмното на луната.

— Така е.

— Хубав номер. Как го правиш?

— Мога да го направя, когато поискам с помощта на някои ботанически средства, при което запазвам разсъдъка си изцяло... Освен ако луната е пълна. Тогава, без да искам, изпадам в някои нежелателни състояния.

— Вероятно. Пощуряваш.

— Повълчавам.

— А защо си тук?

— Проследих те. Това е най-любимото ми време от месеца, когато няма никаква луна, за да ме безпокои. Само че изоставих удоволствието, за да проуча някои неща и се наложи да поговоря с теб. И дойдох, за да те потърся. Какво изобщо правиш с този труп?

— Опитвах се да го замъкна до реката, за да го изхвърля. Някой го бе оставил близо до дома и се боях, че ще заподозрат Джак.

— Ще ти помогна.

Веднага щом го изрече, той улови трупа с челюстите си и го помъкна, крачейки назад. Не се напрягаше и не засичаше като мен. Просто ходеше, а дори набираше скорост. Не виждах как мога да му помогна. Ако хванех трупа някъде, само щях да го забавя. Подтичвах край него и гледах.

След около час стигнахме до брега на реката и с облекчение видяхме как водата поглъща трупа.

— Не мога да ти кажа колко щастлив се чувствам — обадох се аз.

— Току-що ми каза. Да се връщаме.

Върнахме се, но не спряхме у дома, а продължихме нататък.

— Накъде отиваме? — попитах аз накрая, когато на втория кръстопът той зави наляво.

— Казах ти, че тръгнах да те търся, защото исках да поговоря с теб. Но първо искам да ти покажа нещо. Ако правилно съм преценил времето, сега трябва да е към полунощ.

— Наближава — съгласих се аз.

Приближихме местната църква. Вътре се виждаше слаба светлина.

— Предната врата вероятно е заключена, но ние и без това не искаме да влезем през нея — каза той.

— Ще влизаме ли?

— Това е моето намерение.

— Влизал ли си и друг път?

— Да. Познавам вътрешността. Ако няма никой, ще минем през задната врата, след това през малък вестибюл, ще завием наляво и ще минем по малко коридорче. Оттам ще можем да влезем във вестиария.

— И после?

— Ако заемем подходящи места, ще видим нещо.

— Какво?

— Аз сам изгарям от любопитство. Хайде, ще разберем.

Заобиколихме сградата и се ослушахме. Лари реши, че няма никой и се изправи на задните си крака — в тази поза изглеждаше много по-грациозен от мен, но пък беше я и практикувал повече. Той улови дръжката на вратата с предните си лапи, натисна я и бутна леко.

Отвори и влязохме. Затвори също толкова безшумно. Минахме по описания маршрут, застанахме във вестиария и успяхме да заемем подходящите места, за да видим каквото трябва.

Вътре имаше служба.

Присъстваше само една жена. Останалите бяха мъже и седяха на предните редове. Викарият стоеше пред олтара — забелязах, че е драпиран в черно — и четеше на богомолците. Примижаваше зад дебелия лупи на очилата си, тъй като трепкащата светлина не беше особено силна — горяха само няколко черни свещи. Лари ми обърна внимание на факта, че кръстът беше обърнат наопаки, но аз и без това го бях забелязал.

— Знаеш ли какво означава това? — попита той тихо.

— Религиозен сигнал за бедствие? — предположих аз.

— Слушай какво казва.

И аз се заслушах.

— ... Нярлатхотеп — прочете викарият — идва със скокове по планините, прескача хълмове. Той е като многокрака коза и стои зад нашата стена, гледа през прозорците, показва се през решетката, с рога от слава. Нярлатхотеп заговори и каза: "Стани, черни мой, излез! Защото, виж, зимата е близо и студени дъждове ваят. Цветята умряха по лицето на земята и спрели са птичите песни. Костенурката лежи мъртва. Смокинята вехне, лозята също. Стани, черни мой, и излез..."

Жената се изправи и започна да маха робата си.

— Доказа ми твърдението си — казах аз на Лари и запомних лицата на енориашите, за които подозирах, че са и хората с арбалетите.

— Тогава да излизаме — каза той.

Последвах го навън и минахме по пътя, по който влязохме. Бавно се отправихме към кръстопътя.

— Значи е замесен — отбелязах аз след малко.

— Искан да обсъдя с теб статута му.

— Да?

— Зная, че в тези неща преобладава известна геометрична последователност, но така и не успях да я изуча основно. Знам, все пак, че става дума за местожителството на всеки играч.

— Така е. О, разбирам какво искаш.

— Да. По какъв начин присъствието му ще се отрази на схемата? Знаеш ли как да изчисляваш тези неща, Смрък?

— Знам. От известно време обхождам линиите. А къде всъщност живее той?

— В къщичката зад църквата.

— Добре. Достатъчно близо е. Сега ще трябва да направя доста изчисления.

— Трябва да знам централния терен, мястото на проявлението, Смрък.

— Предположих това, Лари. Ще ти го кажа, след като приключа. Имаш ли нещо против да ми съобщиш плановете си? Имам чувството, че са много особени.

— Съжалявам.

— Тогава ставаш част от проблема, знаеш това.

— Как така?

— Ако не знам какво си намислил, няма да знам дали да те броя за играч, дали да включа къщата ти в схемата.

— Разбирам.

Стигнахме кръстопътя и той спря.

— Можеш ли да го изчислиш по двата начина — с мен и без мен?

— И по двата начина с викария? Това ще е дяволски трудно... да изчислявам два пъти по двата начина. Защо се боиш да ми кажеш? Ти вече обяви, че си затварач. Добре, аз също. Сега доволен ли си? Тайната ти няма да се разчуе. Заедно сме.

— Не е това, Смрък. Не мога да ти кажа, защото не знам. Аз очаквам. Имам предвид някои неща от бъдещето, и очаквам да съм в центъра, когато луната е пълна. И, да, на твоя страна съм. Но освен това в онази нощ ще изгубя ума си. Все още не съм изработил формула, чрез която да преминавам през лунните цикли невредим. Не съм сигурен дори дали трябва да ме категоризират като играч. Не съм сигурен и в обратното. Просто не знам.

Аз отметнах глава назад и завих. Понякога това е най-доброто, което можеш да направиш.

Прибрах се у дома, направих обиколките, мислих много и заспах. По-рано днес, докато обикалях околността и изчислявах, срещнах Грималкин.

— Здравей, котко — поздравих я аз.

— Здравей, куче — отвърна тя. — Докъде стигна с плана по отърваването?

— Свърших, готово, изцяло. Водата го отнесе. Снощи.

— Възхитително. На моменти си мислех, че ще го открият преди да успееш.

— Аз също.

— Сега трябва да внимаваме какво говорим.

— И дори как подреждаме фразите си. Но ние сме възрастни, сравнително интелигентни и знаем какъв е резултатът. Е, как върви?

— Не особено добре.

— Проблеми с математиката?

— Не бих казала.

— Това е нормално. Всички в момента ги имат.

— Сигурен ли си? Или само предполагаш?

— Не може да е иначе, повярвай ми.

Тя се втренчи в мен.

— Вярвам ти. Просто исках да знам откъде си толкова сигурен.

— Боя се, че не мога да ти кажа това.

— Разбирам — каза тя, — но не бива да преставаме да си говорим, само защото сме навлезли във втората фаза.

— Съгласен. Това би било грешка.

— Тогава как върви?

— Не особено добре.

— Проблеми с математиката или с идентифицирането?

— Умна си. И двете.

— Ако успееш да разбереш дали Талбът наистина е играч, ще ти дам нещо в замяна.

— Какво?

— Разбира се, не мога да кажа. Но може да ти свърши работа, ако нещата загрубеят.

— Готов съм да се съглася, но все още нямам отговор на въпроса.

— Това вече означава нещо... не много, но все пак е нещо. Един отрицателен факт — не може да е в средата на пътя. Господарката ми проучи въпроса и откри доста солидни метафизически причини за това.

— Аз стигнах до същото заключение, но не знаех за метафизиката. Добре, все още сме на равно.

— Ще поговорим пак скоро.

— Да, скоро.

Разходих се до любимото си място за размисъл — малко възвишение на североизток, откъдето можех да наблюдавам цялата околност. Наричах го Кучешко гнездо. Изкачих се върху един от няколкото каменни блока там и пред очите ми се разкри града.

Идентификация.

Ако нито Талбът, нито викарият бяха участници, имах добър кандидат за центъра. Ако само Лари беше включен, пак щеше да мине. Въпреки че имах склонност да приема Графа, все пак трябваше да проверя. Само че викарият също беше неясна картинка. Ако само той беше играч, а Лари не, пак се явяваше добър кандидат за център — бях го посетил наскоро. Ако и викарият и Лари бяха играчи, възникваше трето възможно място за проявление, на югоизток — все още не бях установил точно къде. Закрачих в кръг по върха на хълма и препикавах камък след камък, докато изчислявах, отчасти за да не изгубя дирята на линиите, отчасти от объркване.

Най-накрая свърших и отбелязах резултата мислено. Ако и двамата играеха, кандидат за мястото ставаше една голяма къща, за която не знаех нищо. Развълнувах се като малко кутре — ентузиазирано и доста наивно. Едно малко осветяване щеше да подсили вероятността на избора. Трябваше да проверя.

Тогавата си дадох сметка, че ще ми трябва помощта на котка.

Тръгнах да търся Грималкин, но не я намерих никъде. Никога не можеш да откриеш котка, когато наистина ти трябва. Все пак, имаше още време.

19-И ОКТОМВРИ

Снощи излязох и отидох да душа около старинната къща. Имаше признаци на скорошен ремонт — миризма на току-що рязани дъски, на прясна боя, на нов покрив — но беше затворена по-здраво от египетски каноп и не знаех дали вътре има някой. Прибрах се у дома, като все още изпитвах облекчение, че приключих с влаченето на трупа. Духаше вятър и край мен прелитаха сухи листа. Откъм къщата на Добрия доктор се виждаше отблясък на мълнии.

Нещото в Кръга ме видя, че влизам и попита:

— Френски пудел?

— Днес не.

— Нещо друго? Каквото и да е? Наистина искам да изляза навън, за да убивам и разкъсвам. Неочаквано се почувствах много силен.

— Когато му дойде времето.

Нещото в Корабния куфар бе пробил дупка в предната стена. През нея ме наблюдаваше огромно жълто око. Не издаде никакъв звук, обаче.

От гардероба на тавана се носеше хъркане.

Спрях се пред огледалото в коридора. Всичките Неща вътре пак се бяха скупчили, вместо да пълзят и при по-внимателната проверка открих, че са застанали пред един дефект в стъклото, който досега не бях забелязал. Дали пък не бяха намерили начин да създават такива пространствени дефекти в затвора си? Все пак това бе нещо твърде определено, за да им бъде от полза. Все пак реших да ги държа под око.

Събудих се, защото от пътя пред къщи долетя скърцане на каруци, хрущене на колела, тропот на конски копита и няколко гласа, един от които пееше на чужд език. Протегнах се, отбих се набързо да пия вода и излязох, за да видя какво става.

Беше хубава, свежа утрин със слънце, вятър и шумящи в краката ми листа. По пътя минаваха каруци — мъже с наметала и ярки шапки — цигани. Яздеха или ходеха пеша и се бяха насочили, предположих,

към някоя от поляните между нашия район и града — към къщата на Лари Талбът.

— Добро утро, Смрък — поздрави ме глас от буренака край пътя. Отидох дотам и проверих.

— Добро утро, Негасена вар — отвърнах, когато видях тъмната ѝ извивка. — Как се чувстваш?

— Добре — отвърна тя. — Много по-добре, отколкото онзи ден. Благодаря за съвета.

— Няма защо. На някое конкретно място ли отиваш?

— Всъщност следях циганите. Но дотук мисля, че стига. След време ще научим къде е лагерът им.

— Мислиш ли, че ще спрат наблизко?

— Несъмнено. Очаквахме ги от известно време.

— Така ли? Нещо специално около тях?

— Ами... сега всички знаят, че Графа е наблизко, така че няма да говоря непредпазливо. Господарят ми прекара доста време в Източна Европа, където научи доста неща за похватите му. Когато Графа пътува, често го придружава табор цигани. Според Растов той е дошъл тук набързо, след като е определил мястото, а след това е изпратил да повикат табора.

— А каква ще е функцията им тук?

— Сега, след като преминахме смъртта на луната и силата нараства, нещата стават опасни. Изглежда всички знаят къде живее Графа... освен ако не се е установил в още няколко, хъм, резиденции. Така че някой с кирка и лопата, който сметне, че Играта ще мине по-добре без Графа, много лесно може да го неутрализира. По всяка вероятност иска циганите да охраняват обиталището му през деня.

— Боже мой! — възкликнах аз.

— Какво?

— И през ум не ми беше минала възможността играчите да имат повече от едно обиталище. Даваш ли си сметка какво би станало със схемата?

— Проклятие! Не, не бях мислила за това. Лошо, Смрък! Ако той има още някой и друг гроб наоколо, всички изчисления отиват по дяволите! Добре е, че се сети за това, но все пак какво ще направим?

— Първоначалният ми импулс беше да запазя мислите си за себе си, но после осъзнах, че ще трябва да си сътрудничим. Ще трябва да

установим график, да се редуваме да го следим като излиза и се прибира всяка вечер. Ако има още едно обиталище... или обиталища... трябва да ги открием.

— Може би ще е много по-лесно да му попречим да излиза.

— Това няма да реши проблема. Напротив, ще го усложни. Ами ако се окаже, че е твой съюзник... или мой? Ще пожертваме някой, който може да промени всичко.

— Така е. Ще ми се да знаех на чия страна си...

— Не мисля, че е добре да знаеш толкова рано. Можем да работим заедно далеч по-добре, ако не знаем.

— Да работим заедно... имаш предвид следенето ли?

— В момента имам и нещо друго предвид, ако разполагаш с малко свободно време.

— Какво е то?

— Ще трябва да ти разкрия част от изчисленията си, но всичко е наред. Предполагам, че и Растов вече ги е направил.

— Ти правиш изчисленията на вашия екип?!

— Точно така. Сега ще ти кажа нещо, а след това ще отидем и ще проверим. Каквото и да открием, ще научим нещо повече, което ще ни даде известна преднина.

— Разбира се, че ще дойда.

— Добре. Изчисленията ми показват, че едно от възможните места на проявлението е разрушената църква близо до обиталището на Графа. Не знам дали това е случайно или умишлено. И в двата случая, ще можем да го проверим само на дневна светлина. Все пак мисля, че трябва да го направим веднага, защото после могат да се появят циганите пазачи.

— Какво точно искаш да проверим?

— Искам да се спуснеш долу и да видиш дали е подходящо или не за наш център. Аз съм много голям, за да се спусна през отвора. Ще остана горе и ще те предупредя, ако идва някой.

— Ще го направя — просъска Негасена вар. — Да вървим.

Тръгнахме.

— Ще трябва да използваш и въображението си. Може да ти се стори малко, но ако има възможност да го разширят няколко души с кирки и лопати, трябва да ми кажеш.

— Това означава ли, че Лари Талбът е играч?

— Без значение. Разрушената църква е само едно от възможните места.

— Кои са другите?

— Да не бъдем лакоми — казах аз.

Тръгнахме през гората. Когато стигнахме до откритото място, нямаше нито цигани, нито който и да било друг.

— Първо провери гробницата. Накара ме да се чудя дали все още я използва.

Негасена вар се плъзна в отвора и след малко се върна.

— Там е — докладва тя. — Игличката също. И двамата спят.

— Добре. Сега да видим църквата.

Закрачих наоколо, душейки вятъра, наблюдавайки дърветата. Наблизо нямаше никой, никой не приближи.

След малко Негасена вар се появи.

— Не — каза тя. — Пълно е с камъни и боклуци. Нищо не е останало. Ще трябва да се построи отново.

Приближих се до отвора и се мушнах вътре доколкото можах. Нататък се стесняваше до цепнатина.

— Докъде стигна по тази цепнатина? — попитах аз.

— Около три метра. Има и две разклонения, но те са по-плитки.

Това, което видях, ме накара да мисля, че мога да й повярвам.

— Какво означава това? — попита тя.

— Че мястото не е тук — отвърнах аз.

— Къде е тогава?

Замислих се. Не исках да издавам каквото и да било на конкуренцията, но в конкретния случай един истински факт можеше да се окаже заблуждаващ, а и без това рано или късно щеше да го научи по някакъв друг начин.

Измъкнах се от отвора и се обърнах към гората.

— Викарият Робъртс умее блестящо да се прави на религиозен фанатик.

— Какво искаш да кажеш?

— Че е играч.

— Шегуваш се!

— Не. Устройва среднощни служби на Старите богове в самата църква.

— Викарият...

— Провери го — казах аз.

— А как се отразява това на схемата?

— Изчислих, че ако броим викария и оставим настрана Лари Талбът, къщата на викария и църквата застават в центъра. Това, разбира се, няма да е съвсем точно, ако Графа се мести от място на място, но поне засега не разполагаме с по-точни данни.

— Викарият... — повтори Негасена вар.

Навлязохме в гората.

— Така — каза тя след малко, — ако Графа има още едно или две обиталища, ще трябва да разберем дали се е установил в тях преди или след смъртта на луната.

— Да — съгласих се аз. Всичко замръзваше в тази точка. Смърт, преместване, излизане на играч — всички тези неща можеха да внесат промяна преди това. После можехме да се убиваме едни други или да се местим, колкото си искаме, без да нарушим геометрията на схемата. — Ако имаше как да накараме Игличката да проговори, щяхме да разберем.

— Хъм — каза Негасена вар.

Докато крачехме сред дърветата ми хрумна, че може и да греша, че може би съм дал правилната информация. Все пак, струваше ми се, че тежестта на присъствието на Лари — заедно с тази работа с очакването, за която говореше — правеше влиянието му върху Играта твърде голямо, за да не го броя за участник, независимо дали събираше съставки, дали плетеше магии за двубой, за защита, за отваряне и затваряне или не. Ако го включех — заедно с викария, — трябваше да е онази голяма къща, а не църквата. А и наскоро ремонтираната постройка изглеждаше достатъчно стара, за да има някъде наоколо параклис или нещо, което е било параклис.

Освен това нямаше да е зле да разкрия истинската същност на викария. Веднага щом научеха за него, другите щяха да предприемат неща, с които да осуетят усилията му.

— Е, какво ще кажеш за следенето на Графа? — попитах аз.

— Хайде да изчакаме малко, Смрък — просъска Негасена вар. — Няма нужда да казваме на другите засега. Освен това ми хрумна доста по-добър начин да разберем какво прави Графа.

— Дори ако циганите са около него?

— Да.

— Какво си наумила?

— Остави ме да действам самостоятелно ден-два. Обещавам ти, след това ще ти кажа. Това е добра идея, защото ти си по-добър изчислител от Растов.

— Добре. Ще изчакаме.

Прибрах се у дома, направих бърза обиколка, заварих всичко в ред и отново излязох.

Не беше трудно да проследя циганите, защото те не се бяха отклонили от пътя до самото си местоназначение — една ливада недалеч от къщата на Лари. Скрих се по кучешки в едни храсталаци и в продължение на час-два наблюдавах как устройват бивака си. Не научих нищо съществено, но пък беше шарено.

След това чух звуци откъм пътя и насочих вниманието си натам. Приближаваше старомодна каляска, теглена от два уморени на вид коня. Пренебрегнах я, докато не зави по разклона към къщата на Лари Талбът.

Изоставих скришното си място и се отправих натам. Стигнах точно навреме, за да видя как кочияшът помага на възрастна дама да слезе от превозното средство. Приблжих се още, минавайки покрай няколко стари дървета, срещу посоката на вятъра, а в това време старата дама се придвижи до пътната врата на Лари с помощта на бастун от черно дърво. След като стигна, тя вдигна чукчето и го пусна.

Лари отвори и двамата поговориха кратко. Не можах да чуя какво си казват, но не след дълго той се отмести и тя влезе.

Много странно. Заобиколих отзад и започнах да надничам през прозорците. Видях, че седят в гостната и разговарят. Малко по-късно Лари изчезна за малко и донесе поднос с чаши и гарафа шери. Той наля, двамата отпиха и продължиха разговора си. Мина поне половин час.

Най-накрая те станаха и излязоха от стаята. Аз отново тръгнах покрай къщата, за да видя къде са отишли.

Видях ги в осветяваното през тавана помещение, където Лари отглеждаше растенията си. Водеха оживен разговор и често жестикулираха към флората. Това продължи близо час, след което пак се върнаха в гостната, за да си наляят още шери и да продължат да си приказват.

След това повикаха кочияша и Лари го натовари с посадъчен материал от оранжерията. Придружи ги до каляската и се сбогува сърдечно.

Започнах да се разкъсвам от колебания дали да проследя каляската или да отида при Лари. Докато тежкото превозно средство се отдалечаваше с тътен, си дадох сметка, че не съм в състояние да се съдържа — може би глупашки, защото мога да разговарям с Джек само между полунощ и един часа. Изтичах при Лари.

— Коя беше тази дама? — попитах го аз.

Той се усмихна.

— Здравей, Смрък. Как си?

Повторих въпроса си, надявайки се сродният му с моя кучешки дух да му позволява да ме разбира през цялото денонощие.

— Възхитителна жена — отвърна той. — Името ѝ е Линда Ендърби. Вдовица на офицер от Индия, загинал през Въстанието. Тя и слугата ѝ наскоро се преместили в една къща наблизко, която ремонтирали. Градът се оказал прекалено скъп за нея, а и доста шумен. Посети ме, защото иска да се запознае със съседите си. Освен това е запалена по ботаниката като мен. Проведохме възхитителен разговор за папратите.

— О! — казах аз и подредих мислите си. — Дойдох тук, за да наблюдавам циганите. Струва ми се, че напоследък всичко е свързано с Играта.

— Циганите може би са — каза Лари. — Аз и те сме от доста стари времена.

— Чух, че Графа понякога ги използвал.

— И това е вярно. Съвсем скоро ще трябва да проучим въпроса.

— Обезпокоих се за безопасността ти — казах аз искрено.

— Не е било нужно, Смрък. Тя е интелигентна и много приятна дама. Ще влезеш ли? Имам говежда яхния, която...

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Имам още няколко задачи. Благодаря още веднъж за помощта онази вечер.

Лари се усмихна.

— Не ми костваше нищо. Ще поговорим пак — каза той и се прибра у дома си.

— Да — казах аз.

Върнах се бавно, замислен. Докато наблюдавах, бях доловил миризмата ѝ и знаех, че Линда Ендърби и слугата ѝ са Големия детектив и неговият придружител.

Вятърът носеше листа. Едно от тях влезе в устата ми и аз го изплюх. Темпото се ускоряваше.

Когато приближих къщата ни, от нивата край пътя долетя тихо „мяу“.

— Гри? — повиках я аз.

— Да.

— Добре. Искан да говоря с теб.

— Какво съвпадение — каза тя.

Обърнах се и влязох в нивата. Грималкин стоеше на мястото, където бяхме намерили трупа на полица.

— За какво? — попитах аз, когато стигнах там.

— Реших да не си играя игрички с теб. „Динг, донг, дел“ — както казва МакКаб.

— О... добре.

— Помислих си, че трябва да знаеш това... Когато викарият излезе с групата за издирване, най-напред я доведе тук.

— О!?

— Да. Трябва да е знаел къде е трупът. Искан е да го намерят и да насочат подозренията си към Джак.

— Колко интересно.

— А откъде би могъл да знае къде е трупът, ако сам не го е оставил тук? Смрък, викарият стои зад всичко това.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Казах ѝ къде са циганите. Беше ги видяла да минават. Казах ѝ също, че имаме нова съседка, Линда Ендърби, която бе отишла да се запознае с Лари.

— Да, видях я. Преди това се отби да се види с господарката ми. Очарова я. Проявяваше интерес към билките и майсторското готвене.

— Джил готви майсторски?

— Да. Отбий се малко по-късно и ще ти дам някои отбрани неща.

— С удоволствие. Всъщност и без това искам да те взема малко по-късно. Трябва да ми помогнеш в едно разследване.

— На какво?

Не можеше да ми помогне, ако не ѝ кажа истината. Разказах ѝ за заключенията, до които достигнах на хълма, в кръга от препикани камъни, за приключенията си с Негасена вар, за нейните разсъждения, касаещи циганите, за другите неща, които бях научил за викария, за ремонтираната къща. Казах ѝ всичко, освен че Големия детектив е установил домакинството си наблизо и че мога да говоря с Лари Талбът по всяко време на денонощието.

— Докато бродех снощи — продължих аз, — открих счупен прозорец на избата. Достатъчно голям, за да може да мине котка.

— И искаш да вляза вътре, за да проверя дали няма параклис?

— Да.

— Разбира се, че ще го направя. Аз също трябва да знам.

— Кога да мина да те взема?

— Веднага след мръкване.

След това поскитах малко, за да подредя мислите си. Стъпките ми ме отведоха до църквата. На покрива ѝ бе кацнал голям гарван албинос, който ме наблюдаваше с розовите си очи. Заобиколих мястото, за да доведе нещата докрай и отзад забелязах закръгления кочияш да храни конете си. Линда Ендърби бе дошла да посети викария.

20-И ОКТОМВРИ

Снощи се отбих при Грималкин, съгласно поканата и господарката ѝ наистина ми сложи паничка храна на стъпалата пред задната врата. Тогава разбрах, че Джил е далеч по-млада, отколкото си мислех — беше свалила Смахнатите си дрехи и бе пуснала косата си да пада свободно, вместо да я завърже на тила си или да я скрие със забрадка. И наистина се оказа добра готвачка. Не помня откога не бях ял толкова вкусно.

След това с Грималкин се отправихме към ремонтираната къща. Нощта бе удивително ясна, небето беше обсипано със звезди.

— Току-що ми хрумна, че се интересуващ от птици — казах аз.

— Разбира се.

— Виждала ли си в околността един гарван албинос?

— Да, няколко пъти, на различни места. Защо?

— Хрумна ми, че може да е придружителят на викария. Но това е само предположение, защото го видях наблизко.

— При това положение, ще го наблюдавам, разбира се.

В далечината мина човек с арбалет. Движеше се в обратна посока. Ние спряхме и изчакахме да се отдалечи.

— Това той ли беше? — попита тя.

— Член на среднощното сборище — отвърнах аз. — Но не самият той. Друга е миризмата. Все пак ще запомня и тази.

По небето преминаха високи прозрачни облаци, които фосфоресцираха на звездната светлина. Ветреца разроши козината ми.

— Някога ловях плъхове и се хранех от боклукчийските кофи — каза внезапно Грималкин. — Гаменчетата са убивали котенцата ми, измъчвали са ме, окачали са ме да вися за опашката. Това беше преди да ме намери господарката ми. Тя е била сираче, отраснало на улицата. Нейният живот е бил дори по-лош от моя.

— Съжалявам — казах аз. — И аз съм преживявал лоши времена.

— Ако пътят е отворен, нещата трябва да се променят.

— Към по-добро?

— Може би. От друга страна, ако не е отворен, ако не е отворен, пак могат да се променят.

— Към по-добро?

— Да пукна, ако знам, Смрък. Кой дава пет пари за една гладна котка, освен няколко близки приятели?

— Може би това е останало на всички ни, независимо как ще се развие голямото шоу.

— И все пак...

— Да?

— Трудните времена наистина карат да се прояви революционерът у всеки, нали?

— Така е. Също така, понякога се проявява и цинизмът.

— Както при теб?

— Предполагам. Колкото повече се променят нещата...

— Значи това е тази къща — каза тя неочаквано и спря, за да разгледа голямата сграда, появила се пред очите ни. Някои прозорци светеха. — Никога досега не бях идвала насам.

— Нищо необичайно във външния ѝ вид — отбелязах аз. — И... хъм... няма кучета. Ела. Да разгледаме отблизо.

Така и направихме. Обиколихме къщата, надникнахме в прозорците и установихме, че Големия детектив — трябваше да му признаем всеотдайността, с която се бе посветил на ролята си, защото все още беше с рокля — е в голямата гостна и чете под портрета на кралицата. Единственият му пропуск, ако може да се каже така, бе, че от време на време подръпваше от голяма лула, която през останалото време стоеше на стойка върху масата вдясно от него. Придружителят му беше в кухнята, където приготвяше нещо за хапване. Имаше и много тъмни стаи. До кухнята забелязахме стълби, които водят надолу.

— Ще трябва да се изкача оттук — каза Грималкин. — Когато стигна горе, ще мина през кухнята, ако той не е там и най-напред ще проуча далечната страна на къщата. Ако още е там, ще мина по коридора към отсамната страна и ще проуча всички тъмни стаи.

— Планът ти е добър, струва ми се — казах аз.

Спуснахме се на земята и намерихме прозореца на избата.

— Успех! — пожелах ѝ аз, когато влезе.

Върнах се на прозореца и започнах да наблюдавам кухнята. Мъжът не бързаше да излезе оттам и похапваше, докато изчакваше някаква вода да заври. Извади чиния, изрисувана с листа, и някаква купа от шкафа, похапна пак, потърси някакви прибори в чекмеджето, измъкна от другия шкаф една порцеланова чаша — от тези, със златен ръб и златно цвете вътре, които имат всички, пак похапна... Най-накрая Грималкин се появи в горния край на стълбата. Не знам колко време остана там — без да мърда, нащрек. Когато човекът се обърна с гръб, тя се шумугна в коридора. Тъй като там не можех да я наблюдавам, обиколих къщата няколко пъти, за да убия времето.

— Проверяваш новите съседи, а, Смрък? — чух глас от едно дърво на изток.

— Винаги е полезно да вършиш работата си докрай — отвърнах аз. — А какво правиш ти, Нощен вятър?

— Същото. Но тя не е Играч. Почти сигурни сме в това.

— Така ли? Запознахте ли се?

— Да. Тя посети господарите днес. Имат чувството, че е безобидна.

— Радвам се да чуя, че има и такива.

— За разлика от викария, а?

— Говорил си с Негасена вар.

— Да.

— Мислех, че сте скарани. Някой ми каза, че си го пуснал в реката.

— Скарахме се — отвърна той. — Но после загладохме нещата.

— Ти какво му каза в замяна за викария?

— Къде се храни Игличката нощем. Може би иска да го причака и да го изяде. — Нощен вятър се изкиска — нещо средно между бухане и въздишка. — Би било забавно.

— Не и за Игличката.

Той пак се изкиска.

— Нали? Сякаш го чувам като крещи: „Ей, това не е смешно!“ После „гълт!“ и всички ние ще се смеем последни.

— Никога не съм ял прилепи — казах аз.

— Не са лоши. Малко са солени. Слушай, след като така и така попаднах на теб, искаш ли да свършим една работа? Не е кой знае

какво, но обикновено се задоволяваме с каквото имаме на разположение.

— Обикновено — отвърнах. — Какво имаш на разположение?

— След като научих за викария, наминах към къщата му. Срегнах придружителя му...

— Голям бял гарван. Виждах съм го.

— Хъм. Както и да е, реших да подходя директно. Отлетях при него и се представих. Всъщност е гарга и се казва Текела. Изостанала е в Играта и се стреми да навакса. Не беше в състояние да ми каже кой знае какво в замяна, но пък искаше само списък на играчите и техните придружители. Ако не аз, щеше да ѝ ги каже някой друг, така че реших да проверя с каква информация разполага. Най-напред, знаеше, че си един от нас, а също и приятелката ти, която яде птици. Видяла те е преди няколко нощи да влачиш труп към реката заедно с друго голямо куче. Това е убитият полицай, нали?

— Няма да отричам.

— Ти и Джак ли го убихте?

— Не. Но трупът беше много близо до дома и не се чувствахме спокойни.

— И искахте да се отървете от него?

— Ти би ли искал да го намерят в предния ти двор?

— Разбира се, че не. Но съм любопитен кой е приятелят ти. Текела е прелетяла край вас и е разпознала теб, но не и другото куче, така че го е проследила, след като сте се разделили. Според нея, то е отишло в къщата на Лари Талбът.

— Е, и?

— Чудехме се дали е играч или не. Един от аргументите против беше, че няма компаньон. Сега...

— А какво е правила Текела толкова далече и при това късно през нощта?

— Обикаляла е района, за да наблюдава, както правим всички, предполагам.

— Предполагаш? Господарят ѝ е замесен в убийството на полицая и е тръгнала да търси трупа, след като аз го бях преместил. Открила го е и се е върнала, за да провери дали ще направя още нещо с него.

Бухалът се замисли и се сви в перата си. След малко каза:

— Точно това исках да разменя срещу историята за придружителя на Лари... А знаеш ли как е умрял? Текела ми разказа.

Точно тогава го видях. Получих видение — полицаят упоен, в безсъзнание, завързан за олтара, а викарият благославя режещ инструмент.

— Церемониално убийство — отбелязах аз. — При една от среднощните му служби. Направил го е прекалено рано. После е оставил трупа до нашата къща, за заблуда.

— Трябвало е да го направи рано, за допълнителна сила, защото е започнал късно. Добре. Ще ти кажа нещо друго в замяна за Лари.

— За какво се отнася?

— За Добрия доктор.

— Става. Не съм чувал нищо за него от доста време. Кучето е бездомно куче от града. Казва се Щастливко. Когато дойде, аз му давам част от моята храна, а в замяна то ми прави услуги. Навърта се около Талбът, защото той също му дава храна. Само че това куче е твърде голямо и никой не иска да поеме грижата да го храни редовно, така че няма дом в истинския смисъл на думата. Може да го срещнеш в полето или горите някоя нощ, докато ловува зайци.

— О! — каза Нощен вятър и завъртя главата си на деветдесет градуса, за да погледне към къщата. — Това опровергава една от новите теории на Морис. Ти си изчислител, нали?

— Боже! Негасена вар доста се е разбъбрила!

— Каза го само между другото. Ако Талбът наистина е играч, след като знаем, че и викарият е вътре... е, нещата могат да заемат интересни места, нали?

— Да — признах аз.

— Значи ние и двамата проверяваме това място, нали?

— Така е. Не знам със сигурност, дали Талбът не е играч. Но и да е, Щастливко не е негов придружител.

— Интересно... Ти или Щастливко виждали ли сте други възможни кандидати у дома му?

— Не. Струва ми се, че предпочита растенията пред животните.

— Едно растение може ли да бъде придружител?

— Не знам. Те са живи същества, но възможностите им са донякъде ограничени. Не съм сигурен. Може би.

— Е, всичко това ще рухне след няколко дни, струва ми се. Има предостатъчно време, за да се свърши работата и светът ще бъде... „спасен“ или „предпазен“ — как да се изразя?

— Да кажем „объркан“. Както и да е.

Той затвори лявото си око и след това го отвори.

— Ами Добрия доктор? — подканих го аз.

— А, да — отвърна Ноцен вятър. — Той беше другият, за когото знаеше Текела. Но тя ме заинтригува, когато каза, че там живеят трима, а не двама.

— Така ли?

— Веднага отлетях натам, за да проверя... по време на една от онези гадни бури, които непрекъснато бушуват в района. И се оказа права. Там се спотайваше един едър тип... Може би беше пиян. Най-едрият човек, който някога съм виждал. Появи се само за малко, в разгара на бурята, после легна в едно фантасмагорично легло в мазето и Добрия доктор го покри с чаршаф. Повече не помръдна.

— Странно. Бубо каза ли нещо по въпроса?

— Ба! Трябва да изпратиш при него Грималкин, ако аз не го спипам преди това! Плъховете не са толкова солени, колкото прилепите. Е, по-жилави са... Неговата информация не струва пет пари. Не си струва да му кажеш нищо срещу нея. Или е глупав и невеж, или не иска да приказва.

— Не мисля, че е глупав.

— В такъв случай не си знае интересите. Във всеки случай, не е от голяма полза за останалите от нас.

— Някой път ще трябва да го поставя на тясно.

— Не яж опашката. Не е добра. — Той пак се изкиска. — Ако научиш нещо повече за Талбът и къщата му, отбий се да поговорим. Растения, значи!

Той разпери крила и отлетя на юг. Проследих го с поглед, докато изчезна в нощта. Забележително.

Обиколих къщата още веднъж и проверих няколко прозореца. Тогава чух да се отваря задната врата. По това време бях отпред, така че се втурнах нататък и се скрих зад едно дърво.

— Добро котенце — каза Големия детектив с добре овладян фалцет. — Ела ни на гости пак.

Той сложи Грималкин на задната стълба и затвори вратата. Аз се прокашлях, но тя остана там, за да се оближе и след малко тръгна в противоположната посока. Изведнъж се оказа до мен.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Всичко е наред. Да вървим.

Тръгнах на юг.

— Тази възрастна дама има добра памет — отбеляза след малко Грималкин.

— В какво отношение?

— Слугата ѝ се върна неочаквано в кухнята и ме видя. Старата дама чу гласа ми, дойде и ме повика по име. Беше много мила. Дори ми даде паничка мляко, което се почувствах задължена да изпия. Кой би си помислил, че има хора, способни да разгледат една котка достатъчно добре, за да я запомнят? Да не говорим, че помнеше и името ми!

— Може би обича котки. Трябва да е така, щом те е нахранила.

— Тогава би трябвало да има своя. Но тя няма. Нямаше никакви признаци за котка.

— Тогава значи наистина има добра памет и набито око.

Пресякохме пътя и продължихме нататък.

— И аз така си помислих. Все едно. Преди да ме открият, успях да разгледам доста добре.

— Е, и?

— Има една стая без прозорци. На стената в дъното има ниша. Каменна е, между другото. Доста промени са направени в тази къща. Както и да е. Нишата изглежда достатъчно голяма, за да побере олтар. В камъка са вдълбани и няколко малки кръста и надписи на латински... струва ми се.

— Добре — кимнах аз. — До известна степен.

— А по-нататък?

— Нощен вятър знае за това. Докато беше вътре, той дойде при мен и поговорихме. Между другото, името на гарвана албинос е Текела. Всъщност е гарга.

— Той познава ли я?

— И беше права за викария... Церемониално убийство... защото се е включил в играта късно.

— Струва ми се, че доста сте поприказвали.

— Така е. Ще ти разкажа.

— Има ли някаква конкретна причина да вървим насам?

— Да. Това е част от всичко останало.

Продължихме на юг и леко на запад, докато ѝ разказвах нещата, които бях научил. Въздухът стана влажен и небето притъмня като мастило. След малко чухме небесната артилерия.

— Значи искаш отново да надзърнеш в прозорците на Добрия доктор?

— Да.

— Котките не обичат да се мокрят — отбеляза тя, след като времето съвсем се развали.

— Кучетата също — казах аз и добавих: — Който и да победи, ще продължава да вали.

Грималкин издаде ритмичен, музикален звук, който наподобяваше смях — най-близкото подобие, на което беше способна.

— Това е истина — каза тя малко по-късно. — Сигурна съм. Колко пъти през столетието на празника на Все светии има пълна луна? Три? Четири?

— Различно — отвърнах аз. — По-интересният въпрос обаче е в колко от тези случаи се събират подходящите хора, за да се опитат да отворят или затворят.

— Нямам представа. Това ти е за първи път, разбира се.

— Не — казах аз, но не продължих, защото знаех, че съм се издал.

Продължихме под дъжда към осветеното място и вървахме по пътя, тъй като там нямаше мокри неща, които да се отриват в козината ни.

Когато приближихме, видях, че пътната врата на къщата е отворена и от нея струи светлина. Някой крачеше по пътя към нас. При следващата мълния, която украси къщата с корона от ярки тръни, видях, че това е един много едър човек. Походката му бе непохватна, но се придвижваше бързо. Беше облечен с дрехи, които не му бяха по мярка и веднага забелязах, че лицето му не е оформено както трябва. Беше несиметрично. Той спря пред нас и се олюля, завъртя главата си наляво и надясно. Втрених се в него изумен. Дъждът пречеше на миризмите да се разпространяват и не долових нищо, докато не се приближи достатъчно. След като успях да го подуша, ми се стори още

по-странен, защото той изпускаше сладникавата, болезнена миризма на смърт. Движенията му не бяха агресивни и ни наблюдаваше с нещо сродно на детското любопитство.

На вратата на къщата изведнъж се появи висока фигура и се вгледа в нощта. Беше с бяла престилка.

Едрият човек пред мен се наведе и се втренчи в лицето ми. Бавно, дружелюбно той протегна лявата си ръка и ме погали по главата.

— Добро куче — каза той с дрезгав, хриптящ глас и пак ме потупа. — Добро куче.

След това насочи вниманието си към Грималкин и със светкавично движение, за разлика от преди малко, я сграбчи от земята и я сложи до гърдите си.

— Котенце — каза той. — Хубаво котенце.

Започна да я гали непохватно с другата си ръка. Дъждът се стичаше по лицето му, беше напоил дрехите му.

— Хубаво...

— Смрък! — изпищя Грималкин. — Боли ме! Много стиска!

Започнах да лая незабавно, надявайки се да отвлека вниманието му и да я пусне.

— Ей! — извика мъжът от къщата. — Върни се! Трябва да се върнеш веднага!

Продължих да лая и мъжът хукна към нас.

— Поотпусна ме малко, но все още не мога да се освободя — каза ми Грималкин.

Явно объркан, едрият мъж се обърна към приближаващата фигура, после пак към мен. Оказа се, че към нас идва Добрия доктор. Продължих да лая, тъй като изглежда имаше полза от това.

Добрия доктор застана до гиганта и сложи ръка на рамото му.

— Валят кучета и котки, както виждам — каза той.

Гигантът се обърна към него и се втренчи в лицето му, явно неспособен да реагира на такова покоряващо остроумие, а аз престанах да лая.

— Кученцето иска да пуснеш котенцето на земята — каза му той. — Котенцето също иска да слезе. Остави го и ела с мен. Нощта не е добра за разходки навън... с този ужасен дъжд.

— Недобра нощ — отговори едрият.

— Точно така. Остави котето и ела с мен.

— Лош... дъжд — каза едрият.

— Наистина. Котка. Долу. Веднага. Ела. Веднага. С мен.

— Котка, котенце, долу — каза едрият, наведе се напред и внимателно остави Грималкин на пътя. Когато се изправяше, погледът му срещна моя.

— Добро кученце — каза той.

— Не се съмнявам — кимна Добрия доктор, улови го за лакътя с две ръце и го обърна към къщата.

— Да се махаме оттук — прошепна Грималкин и се магнахме.

21-И ОКТОМВРИ

Нещата стават неспокойни, но затворите им все още вършат работа. Тази сутрин се отбих при Лари, за да му предложи да отговаря на името Щастливко, ако някой от горските обитатели го нарече така по време на броденията му. Това наложи да го осведомя за спекулациите около статуса му. Той се съгласи да проявява внимание при излизанията си. Разказах му и всичко останало, тъй като го смятах за партньор. Всичко, с изключение на истинската самоличност на Линда Ендърби. Не исках да унищожа илюзиите му по отношение на добрата възрастна дама, чиято компания му бе доставила толкова голямо удоволствие. Наученото си е научено — и се съмнявах, че в неговия странен случай то би могло да бъде кой знае колко много, след като той толкова се пазеше, — така че прецених: ако го оставя да поживее още малко със скъпия спомен от посещението, няма да рискувам нищо. Реших да изчакам няколко дни, преди да му открия истината.

— Чул ли си нещо ново за полицията и разследването? — попитах аз.

— Разследването продължава. Мисля, че вече са разпитали всички и сега търсят трупа в околността. Изглежда последната версия е, че полицаят е бих хвърлен от кобилата, която после се е прибрала в конюшната сама.

— Предполагам, че реката още не го е изхвърлила. Може да е стигнал до морето.

— Възможно е. Ако беше изхвърлен на брега, досега щяха да са го открили.

— Чудя се как ли Графа ще възприеме това гонене на вятъра, ако се приближат твърде много до мястото му.

— Обзалагам се, че ако днес провериш, вече ще се е преместил.

— Значи и ти мислиш, че има друго обиталище?

— Разбира се. Това е в стила му. И е много прав. Всеки трябва да има място, където да избяга, ако се наложи. Не можеш да бъдеш

прекалено внимателен.

— Ти можеш ли?

Лари се усмихна.

— Надявам се и ти да можеш — каза той.

Никой не може да познае, кога се усмихвам.

След това отидох да потърся Грималкин, за да видя дали ще поиска да се спусне в гробницата още веднъж. Но не успях да я открия. Най-накрая се отказах и тръгнах към къщата на Растов.

Негасена вар също я нямаше, така че започнах да надничам през прозорците. Видях самия Растов, отпуснат на един стол, с бутилка водка в едната ръка и нещо, което приличаше на икона в другата. Нещо на перваза помръдна и видях, че е партньорката ми.

Негасена вар вдигна глава, вторачи се в мен и кимна към съседната стая. После се плъзна на пода и изчезна. Аз се приближих до близкия прозорец, след малко той се отвори и се появи Негасена вар.

— Здравсти, Вар — казах аз. — Как я караш?

— Понякога ми се ще да се върна в полето — отвърна тя. — Сега щях да се готвя за дългия зимен сън.

— Лоша нощ ли прекара?

— Измъкнах се тъкмо навреме. Пак започна. Пие и пее тъжни песни. Когато прекали, може да ни навлече големи неприятности. По-добре да е трезвен за голямата нощ.

— Надявам се.

Тръгнахме към задния край на къщата.

— Зает ли си? — попита ме тя.

— Струва ми се — отвърнах.

— Слушай, Смрък, шефът скрива някои неща от мен, а според Нощен вятър... каза ми го преди ден-два... имало гадателски магии, с чиято помощ можело да се открие кой е отварач и кой — затварач. Вярно ли е?

— Прав е. Но те не са надеждни преди смъртта на луната. И наистина трябва да те бива, за да можеш да ги използваш.

— Колко време след това?

— Няколко дни.

— Значи съвсем скоро ще започнат да откриват статуса на всички?

— Да, ще започнат. Винаги е така. Ето защо е много важно да свършим всякаква съвместна работа преди това. Веднъж след като линиите са начертани, бившите съюзници могат да се окажат врагове.

— Не бих искала ти или Нощен вятър да сте ми врагове.

— Това не означава, че ще започнем да се избиваме преди голямото събитие. Всъщност, винаги съм смятал подобни неща за признак на слабост.

— Но все пак ще има убийства, нали?

— И аз мисля така. Но ми се струва, че е пилеене на сили, след като и без това всичко ще бъде уредено.

— И половината от нас ще умрат, вследствие на победата на останалите.

— Рядко отварачите и затварачите са по равно. Никога не можеш да си сигурен в разположението на силите и кой ще се появи най-накрая. Чувал съм, че веднъж е имало опит, при който всички са се оттеглили в последния ден. Никой не се е появил. Това също е погрешно. Помисли. Всеки от тях, с достатъчно кураж, би могъл да постигне своето.

— Кога ще се разчуе, Смрък?

— Скоро. Може би някой работи по въпроса и в този момент.

— Сигурен ли си?

— Не. Но скоро ще разбере. Не искам да знам нищо, преди да се наложи да го знам.

Негасена вар пропълзя на един стар пън. Аз седнах до нея.

— Поради една причина. Би ми попречило сега да поискам нещо от теб.

— Какво?

— Искам да дойдеш с мен до гробницата, за да я проверим. Трябва да разбере дали Графа е все още там.

Негасена вар остана мълчалива. Люспите ѝ блестяха на слънцето.

— Не — каза тя след малко. — Не се налага да отиваме.

— Защо?

— Защото вече знам, че не е там.

— Откъде?

— Снощи излязох и се скрих в една слива, която знаех, че Игличката посещава, когато се храни. Той дойде и аз го поздравих:

— Добър вечер, Игличке.

— Негасена вар, ти ли си това? — попита ме.

— Аз съм — отговорих. — Как са полетите ти напоследък?

— Добре, добре — каза той. — А как са твоите усукани пътища?

— Страхотно — отвърнах. — Да се храниш ли си дошъл?

— Да. Винаги идвам тук най-накрая, защото тези сливи са ми любимото нещо, а освен това се чудесен десерт след лова на насекоми. Обичам да оставям най-доброто за най-накрая.

— Както и трябва да бъде с всички начинания. Кажете ми — попитах го, защото след като живях толкова време с Растов бях научила тези неща — опитвал ли си падналите сливи, които изглеждат сбръчкани, развалени и неапетитни?

— Не — отговори Игличката. — Би било глупаво, след като на дървото висят толкова много далеч по-хубави.

— Но външният вид може да заблуждава, а „хубаво“ е относително понятие.

— Какво искаш да кажеш? — попита Игличката.

— Аз също обичам плодове и съм научила тайната им. Онези долу на земята са далеч по-добри от тези, които още висят на клоните.

— Как е възможно това?

— Тайната се крие във факта, че след като са откъснати завинаги от източника на съществуването си, те продължават да живеят свой собствен живот. Истина е, че изглеждат увехнали, но от собствените им същества ферментира специален еликсир, далеч по-качествен от обикновените сокове на плодовете горе.

— И са по-вкусни?

— Не. Тук нещата достигат отвъд обичайните понятия за вкус. Опираат до духа.

— Ами тогава трябва да ги опитам.

— Няма да се разочароваш. Препоръчвам ти ги горещо.

И той се спусна на земята, кацна при една слива, която му показах и я ухапах.

— Ах! — извика след това. — Нищо не струва! Презряла е и...

— Чакай малко. Хапни още малко, преглътни, хапни още малко.

После почакай.

Започна да опитва. Малко по-късно ми каза:

— Чувствам се леко замаян, но не ми е неприятно. Дори...

Изяде още една и изведнъж му хареса. После още една.

— Негасена вар, беше права — призна той след малко. — Има нещо много особено в тези плодове. Облива ме някаква топлина...

— Да — отвърнах аз.

— И замайването не е истинско замайване. Приятно е.

— Яж още. Още много — посъветвах го. — Наслади се докрай.

Скоро стана съвсем трудно да се разбере какво говори, така че се наложи да сляза от дървото, за да съм сигурна, че ще чуя всичко.

— Ти беше ли с Графа, когато създаде новите гробове? — попитах го след това и по този начин научих къде са и че се е преместил в един от тях миналата нощ — завърши Негасена вар.

— Браво — казах аз. — Браво.

— Надявам се на следващата сутрин да не се е събудил така, както се чувствах аз. Не останах при него дълго, защото знам, че не е хубаво да виждаш змии, когато си в това състояние. Поне Растов твърди така. Последния път аз видях хора — онези пътуващи цигани. И теб, разбира се.

— Колко други гроба има до онази гробница?

— Два. Единият е на югозапад, а другият — на югоизток.

— Искам да ги видя.

— Ще те заведа. Онзи на югозапад е по-близо. Да отидем първо там.

Тръгнахме през някаква местност, която не бях посещавал дотогава. След време стигнахме до малко гробище с ръждясала ограда. Портата не беше заключена и аз я бутнах, за да се отвори.

— Оттук — каза Негасена вар и аз я последвах. Въведе ме в малък мавзолей до една върба с оголени клони. — Камерата вдясно е отворена и вътре има нов ковчег.

— Графът в него ли е?

— Не би трябвало. Според Игличката, щял да спи в другия.

Въпреки това влязох и заопипвах с лапа капака на ковчега, за да открия начин да го отворя. Когато най-накрая го открих, той се отмести лесно. Вътре нямаше нищо, освен няколко шепи боклук.

— Прилича ми на истински — казах аз. — Заведи ме при другия.

Тръгнахме към по-далечния гроб и пътьом попитах:

— Игличката каза ли ти, кога са установени тези гробове?

— Преди няколко седмици — отвърна Негасена вар.

— Преди тъмното на луната?

— Да. Изрично го подчерта.

— Това ще унищожи изчисленията ми — казах аз. — А всичко се бе подредило толкова добре!

— Съжалявам.

— Сигурен ли си, че ти е казал точно това?

— Напълно.

— Проклятие!

Слънцето грееше ярко, макар че имаше облаци — независимо от гъстите кълба над къщата на Добрия доктор далеч на юг — и се усещаше хапещия северен вятър. Вървахме, заобиколени от цветовете на есента — кафяво, червено, жълто — и земята беше влажна, макар и не подгизнала. Вдъхнах миризмата на гора и земя. Някъде в далечината от един комин се виеше дим. Замислих се за Старите богове и се зачудих как ли биха променили нещата, ако се отвори пътят за завръщането им. Светът би могъл да бъде добро или отвратително място и без свръхестествена намеса — бяхме изработили свои собствени начини да правим едно или друго, да определяме доброто и злото. Някои богове са добри като идеали, към които трябва да се стремим, а не като конкретни цели, които да постигаме тук и сега. Що се отнася до Старите, не виждах никаква полза от това да имаш вземане-даване с тези, които са върховно трансцендентални. Предпочитам да държа подобни неща в абстрактни, платонически царства и да не се занимавам с физически присъствия... Вдъхнах миризмата на дим, торф и гнили, съборени от вятъра ябълки, може би все още влажни от утринната роса в някоя овощна градина, видях ятото птици, отпредило се на юг. Чух къртица, която ровеше под краката ми.

— Растов всеки ден ли пие така? — попитах.

— Не — отговори Негасена вар. — Започна в нощта на смъртта на луната.

— Линда Ендърби беше ли при него?

— Да. Говориха дълго за поезия и за някакъв човек на име Пушкин.

— Знаеш ли дали е погледнала иконата на Алхазред?

— Значи знаеш, че я притежаваме? Не, пиян или трезвен, той не я показва на никого. Докато не дойде времето да я използва.

— Когато те търсих, го видях да държи нещо, което приличаше на икона. Дървена, около десет на двавет сантиметра, нали?

— Да. Днес той я извади от скривалището. Когато се почувства особено потиснат, твърди че го освежавало да "отиде до бреговете на Хали и да погледа пресъздаването на разрухата, а после да помисли върху ползата от всичко това.

— Това би могло да се тълкува като твърдение на затварач — отбелязах аз.

— И аз понякога те мисля за такъв, Смрък.

Погледите ни се срещнаха и аз спрях. В някои моменти трябва да се рискува.

— Аз съм — казах.

— Проклятие! Значи не сме сами!

— Хайде да си мълчим за това. Предлагам повече да не повдигаме темата.

— Но поне можеш да ми кажеш дали не е и някой от другите.

— Не мога — отвърнах.

Отново тръгнах напред. Малък скок напред, малка спечелена победа. Минахме покрай две крави, които пасяха с наведени глави. Откъм къщата на Добрия доктор се разнесе тътен. Погледнах наляво и видях моя хълм — този, който бях нарекъл „Кучешко гнездо“.

— Този по на юг ли е от другия? — попитах аз, когато свихме по една пътека, която водеше в тази посока.

— Да — изсъска Негасена вар.

Опитвах се да си представя как ли би изглеждала схемата, като взема под внимание тези нови местожителства. Дразнеше ме непрекъснато да откривам и губя кандидати за център. Струваше ми се, че силите си играят с мен. А и ми беше особено трудно непрекъснато да се отказвам от нещо, което ми се е струвало много подходящо.

Най-накрая стигнахме до нещо, което ми приличаше на семейна градина. Само че семейството, на което принадлежеше, си бе отишло отдавна. На върха на близкия хълм се виждаше полусрутена къща. Всъщност стояха само основите. Когато Негасена вар ме заведе в обраслото с буренак гробище, от чиято ограда бе останала само източната част, при това килната на една страна, разбрах, че семейството е отдавна погребано.

Поведе ме между високите треволяци към една масивна каменна плоча. Около нея личаха следи от скорошно копане. Самият камък бе леко отместен, така че откриваше малък процеп, през който трябваше да се промуша.

Мушнах носа си вътре и подуших. Прах.

— Искаш ли да проверя? — попита Негасена вар.

— Ще слезем и двамата — отвърнах аз. — След като бих толкова път, искам да погледна лично.

Вмъкнах се през отвора и се спуснах по няколко неравни стъпала. Най-долу имаше локва, която прескочих. Имаше и други и не беше възможно да избягна всичките. Бе тъмно, но все пак успях да различа очертанията на отворен ковчег, поставен на издигната платформа. Един друг бе отместен встрани, за да се отвори достатъчно място.

Приближих се, за да подуша. Не знам какви миризми очаквах да усетя. В нощта, когато се срещнахме, Графа нямаше миризма — много объркващ факт за същество с моя темперамент и нюх. Когато се приближих и очите ми свикнаха с тъмнината, се зачудих защо ли е оставил капака отворен. Струваше ми се много неуместно за някой като него.

Изправих се на задни лапи и надникнах вътре.

Негасена вар застана наблизо и попита:

— Какво има?

Разбрах, че съм издал нещо като въздишка.

— Играта става по-сериозна — отвърнах аз.

Пропълзя по капака и застана отгоре, подобно на египетска маска.

— Оу! — възкликна тя тогава.

Вътре лежеше скелет, положен върху дълга черна пелерина. Беше облечен в черен костюм, сега в безпорядък и отворен отпред. От гърдите стърчеше голям дървен клин, леко наклонен, който в долния край стигаше до гръбначния стълб. Наоколо имаше значително количество прах.

— Изглежда новото му обиталище не е било толкова тайно, колкото си е мислил — отбелязах аз.

— Чудя се дали е бил отварач или затварач — обади се Негасена вар.

— Отварач, предполагам. Но сигурно никога няма да научим със сигурност.

— Кой, според теб, го е заковал?

— Нямам представа все още — казах аз и слязох долу. Започнах да оглеждам цепнатините и дупките по стените. — Виждаш ли Игличката някъде наоколо?

— Не. Смяташ ли, че са пипнали и него?

— Възможно е. Ако го видя, има какво да го попитам.

Изкачих се по стъпалата и излязох на светло. Тръгнах към дома.

— Какво ще стане сега? — попита Негасена вар.

— Трябва да направя обиколката си.

— Ще чакаме ли да се случи пак?

— Не. Ще проявяваме предпазливост.

Изтичахме и запълзахме към домовете си.

Джак бе излязъл. Аз свърших работата си в къщата и излязох да потърся Грималкин, за да ѝ разкажа за последните събития. Изненадах се, защото заварих Джак да разговаря с Лудата Джил пред задния ѝ вход. В ръка носеше чаша захар, която изглежда бе взел от нея на заем. Когато приближих, той свърши разговора и тръгна да си върви. Грималкин не се виждаше никъде наоколо. Докато водех Джак към дома, той ми каза, че много скоро може би ще се наложи да отидем до града за някои продукти от земен характер.

По-късно, докато все още търсех Грималкин, застанах отпред и в това време изтрополя каляската на Големия детектив, все още маскиран като Линда Ендърби. Погледите ни се срещнаха за няколко секунди. След това отмина.

Влязох вътре и поспях.

Събудих се привечер и направих обиколката си. Нещата в огледалото все още бяха скупчени и леко пулсираха. Дефектът на стъклото ми се стори малко по-голям, макар че това би могло да е заблуда на паметта или резултат на въображението ми. Все пак реших в близко време да обърна внимание на Джак върху него.

Хапнах, пих вода и отново излязох. Този път попаднах на Грималкин. Спеше на стъпалата пред къщата ни.

— Здравсти — поздравих аз. — Търсих те днес. Липсваше ми.

Тя се прозина и протегна, после изчисти лапите си.

— Нямахте ме. Проверяхах къщата на викария.

— Влезе ли вътре?
— Не. Но погледнах във всички възможни дупки.
— Научи ли нещо интересно?
— На бюрото в кабинета си викарият държи череп.
— Memento mori — отбелязах аз. — Църковните служители понякога си падат по такива неща. Може да го е заварил като част от обзавеждането.
— Оставен е в купата.
— Купа?
— Купата. Старата петостенна купа, за която говорят.
— О!? — значи неправилно бях сметнал, че това пособие е у Добрия доктор. — Ако можеш да ми кажеш къде са двата жезъла...
Тя ме изгледа странно и продължи да се чисти.
— Наложил се да се изкача по външната стена.
— Защо?
— Защото чух някой да плаче на горния етаж. Изкачих се и надзърнах през прозореца. Висях момиче на легло. Беше със синя рокля и оковано за глезена с дълга верига. Другият край беше прикрепен за леглото.
— Кое беше момичето?
— Малко по-късно срещнах Текела. Не мисля, че гореше от желание да разговаря с котка, но все пак я убедих да ми каже, че момичето е Линет, дъщеря на покойната съпруга на викария от предишния ѝ брак.
— Защо я е оковал?
— Според Текела, за наказание, защото се е опитала да избяга.
— Много подозрително. На колко години е?
— На тринайсет.
— Да. Подходяща възраст. Жертвоприношение, разбира се.
— Разбира се.
— Ти какво ѝ разказа в замяна за информацията?
— За едрия човек, когото срещнахме снощи, и за възможността циганите да са свързани с Графа.
— Искам да ти кажа нещо за него — прекъснах я аз и описах разузнаването си с Негасена вар.
— Независимо на чия страна е бил — отбеляза Грималкин, — не мога да кажа, че съжалявам, задето вече го няма. Тръпки ме побиваха

от него.

— Срещали ли сте се?

— Видях го една нощ, когато излизаше от първия гроб. Бях се качила на едно дърво, за да го наблюдавам. Сякаш изтече отвътре, като че ли нямаше никакви мускули — измъкна се, както умее да прави Негасена вар. После застана неподвижно и вятърът плющеше в пелерината му. Огледа се, сякаш целия свят беше негов и се чуди коя част от него ще го забавлява най-добре за момента. И се засмя. Никога няма да забравя този звук. Отметна глава назад и пролая... не, не както правиш ти, освен ако не лаеш по особен начин преди да изядеш нещо, което не иска да бъде изядено, и това ти доставя удоволствие. След това тръгна и не можех да повярвам на очите си... Заемеше различни форми, беше различни неща, плющящата пелерина... Дори заставаше на различни места едновременно. После изчезна. Пелерината му се понесе на лунната светлина... не мога да кажа, че бях нещастна, защото си отиде.

— Не съм присъствал на нещо чак толкова драматично — казах аз, — но съм го виждал от много близо. Бях впечатлен. Текела каза ли ти още нещо, освен за Линет? — попитах след това.

— Изглежда всички смятат ремонтираната къща за център. Викарият ѝ казал, че някога на това място имало голяма църква, която била разрушена от последния Хенри, за да покаже на останалите, че не се шегува.

— Мястото се оказва толкова подходящо, че чак се ядосвам на лошия вкус на Графа да обърка всичките ми изчисления.

— Успя ли да определиш новото място?

— Не още. Ще се заема съвсем скоро.

— Ще ми го покажеш ли?

— Когато го установя, мога да те взема с мен — предложих.

— Кога ще стане това?

— Може би утре. Сега имам намерение да отида да видя циганите.

— Защо?

— Понякога са много шарени. Ако искаш, ела.

— Ще дойда.

Тръгнахме по пътя. Небето отново беше ясно и обсипано със звезди. Когато приближихме къщата на Лари, дочух далечна музика.

Малко по-нататък се виждаха отблясъци от огънове. След още малко успях да различа звуци от китара, цигулка, дайре и барабан. Най-накрая стигнахме и се скрихме под една каруца, откъдето можехме да наблюдаваме. Надуших други кучета, но вятърът духаше срещу нас, така че не ни обезпокоиха.

Няколко възрастни циганки танцуваха и изведнъж се разнесе песен, наподобяваща виене. Музиката беше вълнуваща, движенията на танцьорките — стилизирани, като стъпките на дългокраките птици, които бях виждал в топлите страни. Горяха много огънове и от някой от тях се носеше миризма на готвено. Гледката принадлежеше колкото на мрака, толкова и на светлината и виенето доста ми допадна — казвам го като познавач на подобни неща. Наблюдавах известно време, заплепен от звуците, от ярките цветове на облеклата на танцьорките, от движенията им.

Изсвириха няколко мелодии, а след това цигуларят вдигна инструмента си напред и го посочи на група зрители. Чух възражения, но той настоя и най-накрая една жена излезе на светлото. Едва след малко разбрах, че е Линда Ендърби. Очевидно Големия детектив бе решил да направи още едно светско посещение. Едва сега различих в тъмнината ниския, прегърбен силует на придружителя му.

След няколко протеста той пое цигулката и лъка, докосна струните и я улови като човек, който познава инструмента добре. Вдигна лъка, изчака малко и засвири.

Биваше го. Не свиреше циганска музика, а някаква стара фолклорна мелодия, която бях чувал и преди. Веднага след нея изсвири още една, в няколко вариации. Продължаваше да свири и всичко ставаше все по-неземно...

Спря съвсем неочаквано и направи крачка, сякаш излизаше от някакъв сън. Поклони се и с изцяло мъжко движение върна цигулката на собственика ѝ. Замислих се за целенасочените разсъждения, за удивително изкусните заключения, довели го тук и за това моментно отдаване на необуздаността, която трябваше да потиска... и как след това отново се превърна в жена. Долових присъствието на невероятна воля и изведнъж го опознах много по-добре, престана да бъде само преследвач с много лица. Дадох си сметка, че той изучава, както и ние самите, другите аспекти на начинанието ни и че накрая може да ни настигне, да се окаже по свой собствен начин почти участник — или

по-скоро фактор, в Играта. Започнах да го уважавам така, както съм уважавал много малко други същества.

По-късно, когато се прибирахме, Грималкин каза:

— Хубаво беше, че се откъснахме за малко.

— Да — съгласих се аз и погледнах небето, където нарастваше луната.

22-И ОКТОМВРИ

— Чихуахуа? — предложи Нещото в Кръга. — Само за майтап!

— Не — отговорих аз. — Забравяш езиковата бариера.

— Хайде! Имам почти достатъчно сила, за да се измъкна без чужда помощ. Няма да ти се отрази добре, ако изчакаш да го направя.

— Почти — отговорих аз — не е достатъчно.

То изръмжа. Аз изръмжах в отговор. Стресна се. Все още владеех положението.

Нещото в Корабния куфар също бе станало по-активно и ме гледаше гневно през дупката си. Наложих се да подпрем с железен лост гардероба на тавана, защото Нещото вътре смогна да счупи резето. Успях да го натикам обратно. И тук овладях положението.

След това излязох навън, за да проверя дали има някакви вмешателства. Не открих нищо нередно и тръгнах към къщата на Лари, за да му разкажа новините и да проверя, дали и той не е научил нещо. Стигнах и спрях. Каляската на Ендърби бе спряна отпред, край нея стоеше придружителят. Нима бях допуснал това да продължи прекалено дълго? Какво толкова бе запленило Големия детектив, че да се наложи да дойде повторно? Разбира се, не можех да направя нищо.

Върнах се.

Заварих Грималкин да ме чака в нашия двор.

— Смрък — попита ме тя, — направи ли изчисленията?

— Само мислено. Струва ми се, че ще е по-лесно да ги проверим от един наблюдателен пункт.

— Какъв наблюдателен пункт?

— Кучешкото гнездо. Ела, ако ти е интересно.

Тръгна с мен. Въздухът беше влажен, небето — сиво. Духаше североизточен вятър.

Минахме покрай къщата на Оуън и чухме гласа на Лъжльо от един клон:

— Странна двойка, странна двойка. Отварач, затварач. Отварач, затварач.

Не му обърнахме внимание. Да оставим гадателите да се проявят.

— Намирате се под странно проклятие — отбеляза Грималкин след известно време.

— По-точно е да кажеш, че сме пазачи на проклятие. Може би на повече от едно. Ако живееш достатъчно дълго, тези неща се акумулират. Откъде знаеш за това?

— Джак спомена нещо такова на господарката ми.

— Колко странно! Обикновено не говорим за това.

— Сигурно има причина.

— Разбира се.

— Значи си присъствал на повече от едно? Играл си Играта... много пъти?

— Да.

— Мислиш ли, че може би се опитва да промени... ориентацията си?

— Да.

— Питам се какво ли би станало тогава?

Минахме покрай къщата на Растов, но не се отбихме. По-късно по пътя мина МакКаб с пръчка в ръка. Когато го приближихме, той я вдигна заплашително и аз изръмжах. Отпусна я отново и изсумтя някаква ругатня. Свикнал съм с ругатните и никой не може да каже кога се усмихвам.

Продължихме нататък и след време стигнахме до моя хълм. Изкачихме се до мястото с падналите и побитите камъни. Над къщата на Добрия доктор южно от нас се виждаха святкащите и тътнещи облаци.

На тази височина вятърът беше по-силен и докато обикалях в кръга, започна да ръми. Грималкин се сви на сухо под един камък и започна да наблюдава как правя измерванията.

Прокарах линии от далечното гробище на югозапад до всички други обиталища — видими или мислени. После направих същото, но от мястото, където лежах останките на Графа. Новата схема се оформи в мислите ми. Центърът се премести от ремонтираната къща надолу, на юг, мина покрай нас, спря малко по-нататък, леко вляво. Стоях неподвижен, забравил за дъжда и мислех, повтарях процеса

линия по линия, виждах как центърът се мести, как застава на мястото, където трябва да бъде...

Отново в същия район. Само че там нямаше нищо. Някакъв склон, няколко дървета, камънаци. Никакви характерни особености, никакви постройки.

— Нещо не е наред — промърморих.

— Какво е то? — попита Грималкин.

— Не знам. Просто не е наред. Преди поне имаше интересни, приемливи възможности, а сега... нищо. Само поле на юг и леко на запад.

— Другите възможности се оказаха погрешни — каза тя и се приближи, — независимо, че бяха интересни. — Качи се на близкия камък. — Къде е?

— Ей там — казах аз и посочих няколкото дървета, скупчени на склона.

Тя се вгледа натам.

— Прав си. Мястото не изглежда особено обещаващо. Сигурен ли си, че си изчислил правилно?

— Проверих два пъти.

Дъждът изведнъж се засили и тя се скри под камъка. Последвах я.

— Предполагам, че трябва да отидем до там — каза Грималкин след малко. — След като спре дъждът, разбира се.

Тя започна да се ближе. Поколеба се.

— Хрумна ми нещо. Скелетът на Графа. Големият пръстен все още ли беше на ръката му?

— Не — отвърнах. — Този, който му е видял сметката, явно го е взел.

— Тогава този някой сега е двойно надарен.

— Вероятно.

— А това го прави по-силен, нали?

— Само в техническо отношение. Може да го направи и по-уязвим.

— Техническото отношение не е без значение.

— Така е.

— Игрите винаги ли стават объркани на даден етап? Винаги ли настъпва хаос в мислите, идеите и стойностите на участниците?

— Винаги. Особено, когато събитията започват да идват едно след друго и да се ускоряват към края. Създаваме нещо като водовъртеж около себе си единствено благодарение на факта, че сме тук и правим някои неща. Твоето объркване може да те препъне. Объркването на някой друг може да те спаси.

— Искаш да кажеш, че бъркотията се неутрализира?

— До голяма степен, струва ми се. Докато дойде края, разбира се.

Някъде наблизко проблесна мълния, разнесе се и тътен. Бурята на Добрия доктор се разпространяваше. Изведнъж вятърът промени посоката си и от небето се изля порой.

Изскочихме от убежището си и се скрихме под по-голям камък.

Както си седяхме там, нещастни по начина, който е характерен за намокрения, изведнъж погледът ми бе привлечен към каменната повърхност. Може би станали видими заради влагата, сега няколко неравности и надраскани места ми се сториха нещо повече от това.

— Надявам се цялата им шайка да оцени неприятностите ни — каза Грималкин. — Нярлатхотеп, Чтхулу и всички останали, чиито имена не се произнасят. Ще ми се да вършех някоя обикновена дребна работа, като например да ловя мишки на жената на някой фермер...

Да, това бяха символи от някакво непознато за мен писмо. Изрязани в камъка и станали почти неразличими с времето. Сега камъкът бе потъмнял от стичащата се вода и отново бяха станали контрастни. Вгледах се и ми се сториха още по-ясни.

После се отдръпнах назад, защото започнаха да излъчват бледа светлина.

— Смрък — повика ме Грималкин, — защо стоиш на дъжда? — След това погледът ѝ проследи моя и тя възкликна: — О-хо-о! Може ли да са ме чули?

Буквите заблестяха ярко и започнаха да се движат, сякаш четяха сами себе си. Светлината образува около тях правоъгълен периметър.

— Само се шегувах — добави тя.

Вътрешността на правоъгълника излъчваше млечнобяло сияние. Част от мен искаше да изскочи и побегне, но останалата стоеше вцепенена пред гледката. За нещастие изглежда втората беше по-силна. Грималкин стоеше като статуя и гледаше втренчено.

Някъде дълбоко вътре се породи шум и изведнъж първата част от мен отново овладя положението — хвърлих се, сграбчих със зъби Грималкин за врата и отскочих вдясно. В този миг от правоъгълника изригна пламък и облиза мястото, където бяхме само преди миг. Олюлях се и почувствах как козината ми настръхва, почти изпаднал в шок. Грималкин прови и въздухът замириса на озон.

— Предполагам, че са докачливи — казах аз, изправих се на крака и паднах отново.

След това усетих как вятърът фучи наоколо поне десет пъти по-силен, отколкото преди. После погледнах камъка и разбрах, че шумът е утихнал, така че не се очакваше нова мълния. Вместо това видях бледите очертания на сребърен ключ. Приблжих се до Грималкин. Вятърът се усили още повече. Отнякъде долетя глас: „Я-а! Шуб-Нигурат!“ Черната коза от гората с хилядата козлета!

— Какво става! — прови Грималкин.

— Някой отвори врата, за да осигури начин да изрази неодобрението си към твоята забележка — предположих аз. — Това стана, но вратата все още не се е затворила. Така мисля.

Тя се опря на мен с извит гръб, прибрани уши и настръхнала козина. Вятърът, още по-силен, ни тласкаше почти непреодолимо. Започнах да се плъзгам към вратата, повличайки я с мен.

— Имам чувството, че ще се затвори твърде късно! Ще минем през нея!

Грималкин скочи върху мен и се вкопчи с четирите си лапи във врата ми. Ноктите ѝ бяха много остри.

— Не трябва да се разделяме! — извика ми.

— Съгласен! — отвърнах полузадушен и започнах да се хлъзгам по-бързо.

Успях да събера краката си както трябва — вместо да ме влечи безпомощно, реших, че ако взема мерки за достойния си външен вид, може и да получа някакъв шанс за оцеляване.

Не беше трудно да престана да мисля за нещото пред мен като за скала, защото ясно личеше, че има дълбочина, макар и без ясно очертания. Ключът бе изчезнал. Нямах представа какво има отатък, но че ще отидем там, не се съмнявах. Е, достойнството, тогава...

Изправих крака и скочих напред. В дупката. В мъглата...

... В тишината. Веднага, щом влязохме вътре, шумът от вятъра и дъжда изчезна. Не се спряхме върху някаква твърда повърхност или върху каквато и да било повърхност. Увиснахме сред перленосива светлина и ако падахме, то по нищо не личеше. Краката ми все още бяха изопнати — напред и назад, както ако прескачах ограда. Наоколо танцуваха неясни вихрушки и течения и усещането ми за движение беше парадоксално — обръщайки главата си в някоя посока, създавах чувството, че се движа по различен вектор.

Обърнах се назад навреме, за да видя, че правоъгълникът изчезва, запълвайки се с камък и трева. Около нас висяха капчици дъжд, няколко листа и стръкчета трева. Или може би всички падахме заедно или се изкачвахме — в зависимост от...

Грималкин нададе вой и се озърна.

— Важно е тук да не се разделяме — каза тя.

— Знаеш ли къде сме? — попитах аз.

— Знам. Сигурна съм, че ще се приземя на краката си, но за теб не съм. Нека се кача на гърба ти. Така и двамата ще се чувстваме по-добре.

Тя се покатери на раменете ми, намести се и прибра ноктите си.

— Къде сме? — попитах.

— Сега си давам сметка, че нещо се опита да ни помогне — отговори тя. — То не е едно и също с мълнията. Само че се отвори врата и той видя в това средство за спасение. Може и да не е само това.

— Боя се, че не те разбирам — казах аз.

— Намираме се между нашето място и Света на сънищата.

— Била ли си някога там?

— Да. Но не точно тук напоследък.

— Имам чувството, че можем да летим тук вечно.

— Предполагам.

— Тогава как да продължим напред... или да се върнем?

— Спомените ми по въпроса са някак си откъслечни. Ако не ни харесва там, където сме, просто се оттегляме и опитваме отново. Сега ще опитам. Извикай ми, ако се случи нещо твърде неестествено.

Тя замълча, а докато чаках да видя какво ще последва, се замислих над събитията, довели ни на това място. Стори ми се странно, че една единствена пренебрежителна забележка за Старите богове не само е била чута, но и предизвикала достатъчно гняв, за да

последва реакция. Наистина, силата нарастваше, но ме учудваше подобно пилеене, след като съществуваха хиляди по-добри начини за оползотворяването ѝ — освен ако не ставаше дума за онази прочута непредсказуемост, която понякога предпочитам да наричам детинщина. След това една възможност запали искра в ума ми, но се наложи да се откажа, защото около мен започнаха да настъпват промени.

Над нас започна да изсветлява — не беше като силен източник на светлина, а по-скоро се усили контраста с тъмната зона под краката ми. Не казах нищо на Грималкин, защото реших да не я безпокоя, освен в случай на опасност, докато не заговори сама. Разгледах светлината. В нея имаше нещо познато, нещо, което напомняше за заспиване и събуждане...

После си дадох сметка, че има очертания като карта на континент или остров, може би два и повече, увиснали в небеподобното пространство горе. Това се отрази по особен начин на чувството ми за ориентация и аз се опитах да променя положението си в пространството. Напрегнах мускули и се усуках, така че светлината да дойде под мен.

Оказа се твърде лесно, защото се завъртях веднага. Гледката стана по-ясна, земните маси се уголемиха, релефът им се очерта на синия фон, над възвишенията и крайбрежията се носеха тънки влакна облаци. Между двете големи земни маси имаше два по-малки острова, увенчани с високи планински върхове — на запад, ако нагоре по вертикалната ос бе север. Разбира се, нямаше причина да е, нямаше и да не е.

Тогава Грималкин започна да мърмори с равен, безразличен глас: — На запад от Южното море се намират базалтовите колони, отвъд тях е град Катхурия. Брегът на изток е зелен и по него са разположени множество рибарски селища. На юг от кулите Дилатлийн е земята на белите гъби, където къщите са кафяви и нямат прозорци — под водата там, в спокойно време може да се види пътят на сакатите сфинксове, който води към купола на потъналия храм. На север се виждат градините костници на Зура, място на неизброими удоволствия, храмовите тераси на Зак, двойната кристална земя край пристанището Сона-нил, сирените на Таларион...

Докато говореше, се приближихме още повече и вниманието ми се насочваше от място на място по бреговете на морето, като виждах нещата уголемени въпреки разстоянията, така че гледах сякаш видение от сън. Въпреки че част от мен бе стъписана от това явление, другата го приемаше с чувството, че е спомен, а не откритие.

— ... Дилат-лийн — продължаваше Грималкин, — където търговците с големите усти и странни тюрбани идват за роби и злато, за които плащат с рубини, и закотвят черните си галеони, чиято воня може да бъде премахната само с благовонен дим от билки, и потеглят с тласъка на греблата на невидими гребци. След това на югозапад към Тран с полегатите алабастрови стени, несъединени една с друга и достигащите облаците бели кули, окичени със злато, там, край реката Шай, с мраморните кейове... там се простира гранитостенния град Хланит, на брега на Керенейско море, чиито кейове са от дъб, а къщите островърхи и със стрехи... И парфюмираната джунгла Клед — не преставаше Грималкин, — където лежат заспали изоставени палати от слонова кост, приютявали нявга владетелите на забравено царство... И после нагоре по река Окранос, където се издигат янтарните тераси на Киран, където цар Илек-Вад идва всяка година на златен паланкин, за да се моли на бога на реката в храма със седемте кули, от който се носи музика, щом го докосне луната.

Приближавахме все повече. Носехме се над просторни области — кафяви, жълти, зелени...

— ... Бахарна е на единайсет дни с кораб от Дилат-лийн — най-важното пристанище на остров Ориаб, с морските фарове Тхон и Тхал на входа, с кейове от порфир. Там е канала към езерото Ят, към разрушения град. Минава през тунел с гранитни врати. Планинците яздят зебри... На запад е долината Пнот, в подножието на върхарите на Тхрок. Там изпоцапаните диви кучета се ровят в планините от кости — изхвърлени като боклук от таласъмните след вековни пиршества... Върхът на юг е Нгранек, на два дни езда със зебра от Бахарна, ако не се страхуваш от нощните изпосталели. Тези, които се осмелят да стигнат там, най-накрая ще видят издялано в скалите лице, с дълги уши, остър нос и брадичка. Видът му не е щастлив... И назад в северните земи, където е прекрасният Ултар на брега на реката Шай, отвъд големия каменен мост, в чийто свод е взидан жив човек, когато са го строили преди хиляда и триста години. Къщите му са спретнати, улиците —

павирани, а котките са безброй, защото просветлените законодатели на древни времена са създали закони за нашата защита. Хубаво, мило градче, където пътешествениците забравят тревогите си и галят котките, както и трябва да бъде... И Ург с ниските куполи — спирка по пътя към Инкуанок, където често ходят миньорите от ониксовите находища... И самият Инкуанок — ужасно място край пустошта Ленг, чиито къщи приличат на дворци, с островърхи кули и минарета, с пирамиди и златни стени, черни от надписи, с извити, пищни орнаменти. Улиците му са от оникс, а когато голямата камбана се обади, отговарят хиляди цигулки, рогове и напевни гласове. Високо там на централния хълм се намира величественият храм на Старите богове, заобиколен от градината със седем порти, с колони, фонтани, басейни, в които живеят безброй блестящи рибки, а във водите им танцуват отраженията на храма. Самият храм има висока камбанария върху плоския купол и когато забие камбаната, излизат жреци с маски и качулки и носят димящи блюда в подземните покои. Дворецът на Забуления цар се издига на съседния хълм. Владетелят минава през бронзовите порти на колесница, теглена от якове. Пазете се от бащата на птиците Шантак, който живее в купола на храма. Ако го гледате твърде дълго, ще ви изпрати кошмари. Избягвайте прекрасния Инкуанок — котки там не могат да живеят, защото много от сенките му са отрова за нашия род... И ето, отвъд платото Ленг, се намира Саркоманд. Изкачваме се по покритите със сол стъпала до базалтовите стени и докове, храмове и площади, очертаните с колони улици, към мястото, където са портите със сфинксове, които водят към централния площад и двата монументални крилати лъва, които охраняват стълбата към Голямата бездна.

Спуснахме се още по-ниско и сякаш чувах как ветровете шумолят между световете, докато Грималкин продължаваше бълнуването за Страната на сънищата.

— ... На път за Кадат прекосяваме ужасната пустиня Ленг, където в големия манастир без прозорци, ограден от монолити, живее Висшия жрец на Страната на сънищата, скрил лицето си зад жълта копринена маска. Неговата сграда е по-стара от историята и е украсена с фрески — нечовешки същества танцуват сред забравени градове, войната с пурпурните паяци, пристигането на черните галеони от Луната... И минаваме Кадат — огромен, тайнствен град от лед,

столицата на тази земя... за да стигнем най-накрая до Оот-наргай, на брега на Керенейско море...

Спуснахме се още по-ниско над някакъв покрит със сняг връх.

— Връх Аран — каза напевно Грималкин и видях дърветата в полите му, а в далечината мраморни стени, минарета, бронзови статуи. — Тук река Наракса се влива в морето. В далечината са Танарските планини. В тюркоазения храм в края на Улицата на колоните висшите жреци почитат Нат-хортот... и стигаме до мястото, на което ме повикаха.

След това се спуснахме и краката ни докоснаха ониксовата настилка на улицата. И отново се появиха звуци, но не на вятър. Грималкин скочи от гърба ми, отърси се и се втрени.

— Из тези земи ли бродиш, в котешките си сънища? — попитах аз.

— Понякога — отговори тя. — Понякога и другаде. А ти?

— Мисля си, че може и да съм.

Тя се обърна на сто и осемдесет градуса, озърна се и тръгна.

Вървахме дълго. Никой от търговците и камиларите или пък жреците с жълти венци не ни попречи.

— Тук няма време — отбеляза Грималкин.

— Вярвам ти — отвърнах.

Откъм изпълненото с розови изпарения пристанище минаха моряци, слънчевата светлина блестеше по улиците и минаретата. Не видях други кучета наоколо, не подуших да има.

В далечината пред очите ни се разкри ослепителна гледка и ние забързахме нататък.

— Дворецът на Седемдесетте наслади, направен от розов кристал — каза Грималкин. — Откъдето ни извика.

И ние тръгнахме към него. Сякаш част от мен, която обикновено спи, сега беше будна и част от мен, която обикновено е будна, сега спеше. Тази промяна ми даваше възможност да приема чудесата и да забравя грижите и делата си през последните няколко седмици.

Кристалният дворец се извисяваше пред нас като буца розов лед, така че гледах край него, а не право в него. Пътят ни стана тих, а слънцето беше топло.

Когато стигнахме до него, забелязах малка сива форма — единственото друго живо същество наоколо, което се излежаваше на

слънце на терасата пред двореца. Вдигна глава и ни изгледа. Грималкин тръгна нататък. Оказа се древна котка, легнала на постамент от черен оникс.

Грималкин се приближи, падна ничком и поздрави тържествено:

— Привет на теб, велики Мъркащи!

— Грималкин, дъще, здравей! Изправи се, моля те.

Тя го направи и каза:

— Струва ми се, че долавях присъствието ти по време на гнева на Старите. Благодаря.

— Да. Наблюдавах целия ти месец. Знаеш защо.

— Зная.

Котаракът обърна глава и жълтите му очи срещнаха моите. Сведох глава от уважение към достолепието му, а и защото Грималкин очевидно гледаше на него с голямо уважение.

— Идваш в компанията на куче.

— Смрък е мой приятел. Той ме измъкна от един кладенец, спаси ме от мълнията на Старите богове.

— Да, видях как те дръпна, малко преди да реша да те извикам. Той е добре дошъл. Здравей, Смрък.

— Здравейте... господине — отвърнах аз.

Старият котарак се изправи бавно, изви гръб, протегна се и се оправи.

— В момента — каза той, — времената са трудни. Влезли сте в необикновена подредба. Ела, разходи се с мен, дъще, и ще ти дам една малка мъдрост за последния ден. Защото някои неща могат да изглеждат твърде дребни за вниманието на Великите, а една котка може да знае неща, които Старите богове не знаят.

Грималкин ме погледна и тъй като малцина могат да кажат кога се усмихвам, поклатих глава.

Те влязоха в самия храм, а аз се зачудих дали някъде, на високо скалисто място, няма някой самотен стар вълк, който да ни наблюдава, винаги нащрек, винаги готов да каже: „Внимавай, Смрък, винаги“. Сякаш чувах извечното му ръмжене някъде изпод мислите си.

Подуших наоколо и зачаках. Трудно беше да се прецени колко се бавиха на това място без време. Но от същото следваше, че не би трябвало да ми се стори дълго. Както и стана.

Когато ги видях да излизат, се зачудих отново над странността, която ме бе срещнала с отварач. При това котка.

Когато дойде при мен, забелязах, че Грималкин е разтревожена или най-малкото объркана. Разбрах го по начина, по който вдигна и заразглежда лапата си.

— Сега оттук — каза старият котарак и ме погледна, от което разбрах, че поканата се отнася и за мен.

Поведе ни по една алея зад Двореца на седемдесетте наслади, където имаше кошчета за боклук от аквамарин и умбра, чиито страни бяха инкрустирани с деликатни орнаменти от черно и сребърно, с дръжки от малахит, нефрит, порфир, в които се съдържаха забравените тайни на храма. При приближаването ни се разбягаха розови плъхове, а един капак потрепери и издаде тон, подобен на камбанен звън, който отекна в стената от розов кристал.

— Тук — каза старият котарак и ни поведе към една тъмна ниша. Край нея видях една по-малка врата, която с приближаването ни започна да грее с млечнобяла светлина. Когато застанахме пред нея, котаракът се обърна към мен:

— Тъй като си приятел на мой приятел, бих искал да ти дам малко познание. Задай ми какъвто искаш въпрос.

— Какво ме очаква утре? — попитах аз.

Той мигна веднъж.

И каза:

— Кръв. Реки и морета от кръв навсякъде около теб. И ще загубиш приятел. А сега вървете през вратата.

Грималкин прекрачи прага, изчезна.

— Трябва да благодаря, предполагам — казах аз.

— *Carpe vasulum* — подхвърли той, когато тръгнах и аз. Някак си бе разбрал, че си спомням малко латински и наистина му достави котешко удоволствие да ми каже на класическия език да донеса пръчката. Свиква се с котешките малки подигравки, че си куче, макар че очаквах шефът им да е над тези неща. Все пак той си остава котка, а сигурно не беше виждал куче от доста време, така че не бе в състояние да се въздържи.

— *Et cum spiritu tuo* — отвърнах аз и прекрачих прага.

— *Benedicte* — чух далечния му отговор, докато се носех из пространството между двата свята.

— Какво беше това накрая? — попита Грималкин през рамо.

— Изпита ме набързо по латински.

— Защо?

— Проклет да съм, ако знам. Той е непредсказуем, забрави ли?

Изведнъж тя се промуши през друг правоъгълник. Беше странно да я гледам как става плоска и се набраздява от вълнички. След това се превърна в права линия, чиито краища се сляха в средата и изчезна. Когато дойде моят ред, нещата не изглеждаха толкова сложни. Застанах до нея до каменния блок на върха на Кучешко гнездо, който отново си беше само камък с някакви драскулки. Слънцето грееше над западния хоризонт, а бурята си бе отишла.

Обърнах се в кръг. Никой не дебнеше от никоя посока.

— Все още е достатъчно светло, за да проверим мястото, което посочи — каза Грималкин.

— Хайде да го оставим за утре. Закъснявам за обиколката си.

— Добре.

Тръгнахме към къщи. Замислих се за предсказанието на стария котарак, но то се отнасяше за утре.

— Кучешките сънища далеч не са така разкошни — казах аз, докато вървахме.

— Какви са?

— Попадам в една праисторическа гора, където се срещам с един стар вълк, наречен Ръмжач. Учи ме на разни неща.

— Ако около вас има зукси, значи тази гора се намира западно от реката Шай. Малко под Портата на дълбоката дрямка.

— Може би — казах аз и си спомних малките кафяви същества, които живеят по дъбовете и се хранят с гъби, освен ако не се появят хора. Ръмжача им се присмиваше, както и на повечето други неща.

Облаците на запад почервеняха и лапите ни се намокриха от тревата. Реки от кръв... Може би трябваше да си припомня...

Тази вечер с Ръмжача щяхме да бродим, след това да се бием и той да ме победи.

23-И ОКТОМВРИ

Ставане сутринта и веднага на работа. Скарах се на Нещата, след това проверих отвън. Близо до пътната врата намерих черно перо. Можеше да е на Нощен вятър. Можеше да е злокобна магия на някой отварач. Можеше да е чисто и просто паднало. Отнесох го от другата страна на пътя и го препиках.

Грималкин я нямаше, така че отидох до къщата на Лари. Той ме покани да вляза и аз му разказах всичко, което се бе случило след последната ни среща.

— Трябва да проверим онзи хълм — каза той. — Може би някога там е имало параклис.

— Така е. Искаш ли да отидем сега?

— Да вървим.

Докато той отиде да си вземе сакото, аз разгледах растенията. Имаше някои наистина екзотични екземпляри. Все още не му бях казал за Линда Ендърби, може би защото мимоходом спомена, че са говорили само за ботаника. Може пък Големия детектив наистина да се интересуваше от цветя.

Лари се върна със сакото си и излязохме. Когато стигнахме до откритото поле, задуха пронизващ вятър. На едно място попаднахме на големи безформени следи, водещи към къщата на Добрия доктор с вечните бури. Подуших ги — смърт.

— Едрият човек отново е излизал — отбелязах аз.

— Не съм се отбивал там, за да кажа „здрости“ — отбеляза Лари. — Започвам да се чудя дали той не е един известен човек, когото познавам отпреди, дошъл да продължи работата си.

Не довърши, защото тогава се натъкнахме на стрела от арбалет, забита в едно дърво.

— Ами викарият Робъртс? — попитах аз.

— Амбициозен човек. Няма да се изненадам, ако целта му е накрая да остане сам, единствен благодетелстван от отварянето.

— Ами Линет? Няма истинска нужда от човешко жертвоприношение, знаеш това. То просто смазва колелата, така да се каже.

— Мислих за нея. На връщане можем да минем покрай къщата на викария, за да ми покажеш в коя стая е.

— Аз лично не знам, но ще накарам Грималкин да ми я покаже, а след това ще ти я покажа и аз.

— Направи го.

Продължихме да ходим и най-накрая стигнахме до склона на малкия хълм, който бях определил като център.

— Значи това е мястото? — попита Лари.

— Повече или по-малко. Добави или извади, все едно. Аз не работя с карти, както повечето от останалите.

След това започнахме да се чудим.

— Най-обикновен склон — поклати глава Лари накрая. — Тук няма нищо специално, освен ако онези дървета не са останки от свещена гора.

— Но те са съвсем млади.

— Да, и аз мисля така. Имам странното чувство, че пропускаш нещо в равенството. Аз участвам ли в тази версия?

— Да.

— Преди време говорихме за това. Какво ще стане, ако ме извадиш?

— Мястото се премества отатък хълма и още на юг и изток. Горедолу същото разстояние, колкото от твоята къща до една точка на пътя близо до Оуън.

— Да отидем да видим.

Изкачихме хълма и се спуснахме от другата страна. После тръгнахме на югоизток. След известно време стигнахме до една блатиста ливада, където спрях.

— Нататък — казах. — Петдесет или шейсет крачки. Само че няма никакъв смисъл да газим в калта дотам, след като не виждаме нищо оттук.

— Да, не е обещаващо — съгласи се Лари и впери очи в околността. — Все едно, струва ми се, че пропускаш нещо.

— Тайнствена молитва? — попитах аз. — Някой, който се е спотайвал през цялото време?

— Струва ми се, че това е обяснението. Не се ли е случвало и преди?

Замислих се усилено, припомних си отминалите Игри.

— Опитвали са се — казах накрая, — но другите винаги са ги откривали.

— Защо?

— Заради такива неща. Които не могат да се обяснят по никакъв друг начин.

— Е?

— Вече е доста късно. Никога не е продължавало толкова. Досега всеки трябва да познава всички останали... остава само седмица.

— А как сте разбирали, ако някой е искал да се скрие?

— Обикновено научаваме до смъртта на луната. Ако след това се случи нещо нередно, което може да се обясни единствено с присъствието на друг играч, налице е силата, с чиято помощ може да се извърши гадателство и да се разбере името и местонахождението му.

— Не мислиш ли, че си струва да се опита?

— Да, прав си. Разбира се, това не е моята специалност. Макар и да знам нещичко за гадаенето, аз съм преди всичко наблюдател и изчислител. Ще накарам някой друг да го направи.

— Кого?

— Още не знам. Ще трябва да разбере кой го бива за тези неща и ще го предложи официално, за да получи достъп до резултата. Разбира се, след това ще го споделя с теб.

— Ами ако е някой, когото не можеш да понасяш?

— Няма значение. Има си правила, дори и да се опитвате да се убие един друг. Ако не ги спазваш, няма да се задържиш дълго. Може би ще разполагам с нещо, от което той ще има нужда — като способността да правя странни изчисления, например, за нещо друго, освен центъра.

— Какво например?

— Ами мястото, където ще бъде намерено тялото. Мястото, където може да се открие някоя билка или по-особена съставка.

— Така ли? Не знаех за тези второстепенни изчисления. Трудни ли са?

— Някои са много трудни. Други са лесни.

Обърнахме се и тръгнахме назад.

— Колко трудни са изчисленията за намиране на тялото? — попита Лари, когато се изкачвахме на хълма.

— Сравнително лесни са.

— Какво ще стане, ако ги приложиш за полицая, когото хвърлихме в реката?

— Може да се окаже сложно, защото участват много променливи. Ако знаем, че някой е преместил трупа или че даден човек е умрял, но не знаем къде... не би било трудно.

— Звучи ми като някакво гадателство — каза той.

— Когато ти казваш, че умееш да „очакваш“ и че имаш доста добра представа какво ще се случи в бъдеще, това не е ли гадателство?

— Не. Струва ми се, че то е повече подсъзнателно умение за боравене със статистически данни, сравнени със сравнително добре известни полета на действие.

— Е, някои от моите изчисления много наподобяват това, което ти правиш подсъзнателно, само че те са съзнателни. Може би си начинаещ изчислител.

— И въпреки всичко тази работа с откриването на трупове ми намирисва на гадателство.

— Така изглежда само на незапознатите. Освен това ти видя какво може да се случи с изчисленията ми, ако пропусна някой ключов фактор. Това не е гадателство.

— Ами ако ти кажа, че цяла сутрин имам силното чувство, че някой от играчите е умрял?

— Боя се, че това е малко извън възможностите ми. Трябва да знам кой е и поне някои от обстоятелствата. Всъщност се занимавам повече с факти и вероятности, отколкото с подобни неща. Сериозно ли говориш за това чувство?

— Да, това е истинско очакване.

— Почувства ли, когато промушиха Графа?

— Не. Но не мисля, че можем да го смятаме за жив в истинския смисъл на думата.

— Измъкване, измъкване — казах аз, той долови усмивката и ми се усмихна в отговор. Струва ми се, че затова е необходимо съществата да се познават.

— Искаш ли да ми покажеш Кучешкото гнездо? Възбуди любопитството ми.

— Хайде — казах аз и се изкачихме горе.

На върха пообикаляхме малко и след това му показах камъкът, през който бяхме всмукнати. Надписите върху него отново се бяха превърнали в едва забележими драскулки. Лари също не успя да ги разчете.

— Оттук има хубава гледка — отбеляза той и огледа пейзажа наоколо. — А, ето я къщата на мисис Ендърби. Чудя се дали растенията, които й дадох, са се хванали?

Ето това беше моята възможност. Можех да се възползвам от нея веднага и да му разкажа цялата история от Сохо до тук. И най-накрая си дадох сметка кое ме кара да не го направя — той ми напомняше на някого. Напомняше ми за Роко. Роко беше голямо куче с клепнали уши, винаги щастливо — подскачаше нагоре-надолу и робуваше на живота си с такъв висок дух, че някои намираха това за дразнещо. Освен всичко бе много особен. Един ден го повиках на улицата и той просто се втурна през нея, без да обръща каквото и да било внимание на заобикалящата го действителност. Блъсна го каруца. Изтичах до него и проклет да съм, ако не изглеждаше щастлив, че ме вижда през онези последни няколко минути. Ако си бях държал муцуната затворена, щеше да е щастлив значително по-дълго. Сега... Лари, разбира се, не беше глупав като Роко, но притежаваше същата способност да се ентусиазира — от дълго време потискана от сериозен проблем в неговия случай. Изглежда сега бе на път да намери начин да реши проблема си и маскираният детектив го разведряваше значително. Тъй като и без това нямаше да му издаде кой знае какво, помислих си за Роко и реших да не се бъркам. По-късно.

След това слязохме от хълма и тръгнахме да се връщаме, а аз го оставих да ми разкаже за някои тропически растения и умерени растения, и арктически растения, за дневните и нощни цикли на растенията, за билковите лекарства на много цивилизации. Когато наближихме къщата на Растов, в началото видях нещо, което ми прилича на парче въже, увиснало на един клон на дърво, поклащано от вятъра. Миг по-късно си дадох сметка, че това е Негасена вар, която ми правеше знаци да й обърна внимание.

Тръгнах вляво на пътя и ускорих крачка.

— Смрък! Търсих те! — извика тя. — Той го направи! Направи го!

— Какво? — попитах аз.

— Самоуби се! Когато се върнах от лов, го видях да виси. Знаех си, че беше потиснат напоследък! Казах ти, че...

— Преди колко време стана? — прекъснах я аз.

— Преди около час. След това тръгнах да те търся.

— Кога излезе?

— Преди да съмне.

— И тогава всичко беше наред с него?

— Да. Спеше. Снощи пак пи.

— Сигурна ли си, че сам се е обесил?

— На масата наблизо имаше бутилка.

— Той пиеше редовно, така че това не означава нищо.

Лари видя, че водя разговор и спря. Извиних се на Негасена вар и му разказах за какво става дума.

— Излиза, че очакването ти се оправдава — казах накрая. — Но нямаше как да го изчисля.

След това ми хрумна една мисъл.

— Иконата още ли е там?

— Не я видях никъде, но обикновено не се вижда, защото не я показваше, освен ако няма някоя особена причина.

— Провери ли на мястото, където обикновено я държи?

— Не мога. За това трябва ръце. Под леглото му има една разкована дъска. Стои си на мястото и изглежда нормално, но всеки, който има пръсти, може да я извади много лесно. Под нея има кухня. Държи я там, увита с червена копринена забрадка.

— Ще помоля Лари да я вдигне — казах аз. — Има ли отключена врата.

— Не знам. Ще трябва да опитате. Обикновено ги държи заключени. Аз влизам през прозореца си, който стои леко откренат. Можете да влезете оттам.

Тръгнахме към къщата. Негасена вар се плъзна на земята и ни последва.

Пътната врата беше отключена. Влязохме и изчакахме змията да ни настигне.

— Накъде — попитах.

— Направо през вратата — каза тя.

Влязохме в стаята, която бях наблюдавал отвън при по-раншните си инспекции. Там, на въже, завързано за греда на тавана, висеше Растов с рунтавата си черна коса и брада, очертала бледото му лице, с изпъкнали черни очи и струйка кръв, изтекла към брадата му и съсирена като рана. Недалеч на пода се търкаляше стол.

Разгледахме тленните останки само за миг и си спомних думите на котарака вчера. Това ли беше кръвта, която имаше предвид той?

— Къде е спалнята? — попитах аз.

— През онази врата в дъното — отвърна Негасена вар.

— Хайде, Лари — казах аз. — Трябва да повдигнеш една дъска.

Спалнята бе разхвърляна, навсякъде се търкаляха празни бутилки. Леглото беше неоправено, завивките му миришеха на стара човешка пот.

— Под леглото има разкована дъска — казах на Лари и попитах Негасена вар: — Коя е тя?

— Тази.

— Която показва Негасена вар — обясних на Лари. — Вдигни я, моля те.

Лари се наведе и улови дъската с върховете на ноктите си. Измъкна я почти веднага.

Негасена вар надникна вътре. Лари погледна вътре. Червената забрадка все още беше там, но го нямаше парчето дърво с чудата рисунка.

— Няма я — отбеляза Негасена вар. — Трябва да е някъде в стаята при него. Сигурно не сме я видели.

Лари сложи дъската на мястото ѝ и се върна в стаята, където висеше Растов. Претърсихме основно, но не открихме иконата никъде.

— Не мисля, че се е самоубил — казах аз накрая. — Някой го е пипнал като е бил пиян или с махмурлук и го е обесил. Искали са да прилича на самоубийство.

— Беше доста силен — отбеляза Негасена вар. — Но ако е бил пиян, не е успял да се защити както трябва.

Предадох предположенията си на Лари и той кимна в знак на съгласие.

— Тук е много разхвърляно и не може да се каже със сигурност дали е имало борба — каза той. — Освен това убиецът може после да е

пооправил бъркотията. Ще трябва да отида при пристава. Ще му кажа, че съм минал случайно, видял съм вратата отворена и съм влязъл. Идвал съм тук и друг път. Познавахме се с Растов. Приставът не знае, че не сме били чак толкова близки приятели.

— Мисля, че така е най-добре — казах аз и пак огледах трупа. — Не може да се съди и по дрехите му. Имам чувството, че е спал с тях повече от един път.

Върнахме се в предната стая.

— Какво ще правим сега, Негасена вар? — попитах аз. — Искаш ли да дойдеш при Джак и мен? Мисля, че това ще е най-лесно. Ние, затварачите, трябва да се държим един за друг.

— Струва ми се, че не — просъска тя. — Мисля, че приключих с Играта. Той беше добър човек. Грижеше се за мен както трябва. Мислеше за хората, за целия свят. Каква беше онази човешка идея... Състрадание. Имаше такова в изобилие. Това бе една от причините да пие толкова много, струва ми се. Прекалено силно чувстваше болката на другите. Не, приключих с Играта. Ще се върна в гората. Все още знам къде мога да си намеря дупка, знам къде ходят мишките. А сега ме оставете за малко сама. Ще се виждаме, Смрък.

— Както намериш за добре, Негасена вар — казах аз. — Ако зимата стане много сурова, знаеш къде живеем.

— Да. Довиждане.

— Желая ти късмет.

Лари ме пусна да изляза и тръгнахме по пътя.

— Е, аз съм насам — каза той след малко и тръгна надясно.

— Аз съм натам.

Тръгнах наляво.

— Ще се видим скоро, за да продължим — добави той.

— Да.

Отправих се към дома. „И ще загубиш приятел“ — бе казал стария котарак освен другото. Припомних си го едва сега.

Джак го нямаше. Направих обиколката си набързо и заварих всичко в добър порядък. След това излязох навън, надуших следите му и те ме отведоха при Лудата Джил.

Грималкин ме наблюдаваше от стената.

— Здравсти, Смрък — поздрави тя.

— Здравсти, Гри. Джак тук ли е?

— Да. Ще хапне с господарката. Останал е без провизии и тя реши да го нахрани преди да тръгнат.

— Да тръгнат? Къде да тръгнат?

— Отиват на пазар в града.

— Той наистина спомена, че му трябва някои неща от първа необходимост, така че се наложи да отиде до града...

— Да. Поръча каляска и тя ще бъде тук след около час. Ще е вълнуващо да видя града отново.

— И вие ли ще ходите?

— Да, тръгваме всички. Господарката ми също се нуждае от някои неща.

— Не е ли по-добре ние да останем тук, за да пазим?

— Господарката ми има много добра магия за охрана през деня, която ще даде и на вас. Освен всичко друго тази магия залавя опиталите се да проникнат. Доколкото разбрах, една от причините да тръгнем всички е именно да проверят дали някой ще се опита да направи такова нещо. Всички ще видят като минаваме с каляската, а на връщане може би ще научим кои са най-важните ни врагове.

— Това е било решено наскоро, нали?

— Тази сутрин, докато те нямаше.

— Времето е подходящо — съгласих се аз. — До голямото събитие остава само седмица... и в светлината на последните случки...

— О!? — Грималкин стана, изтегна се и скочи от стената. — Има нови случки, така ли?

— Ела с мен — казах аз.

— Къде?

— До къщата на викария. Нали разполагаме с един час?

— Добре.

— Да — заговорих, след като тръгнахме — загубихме лудия монах. — И разказах събитията от сутринта.

— Мислиш, че го е направил викарият ли?

— Вероятно. Изглежда той е най-войнственият играч. Но не затова исках да посетя неговия център. Искам да науча местонахождението на стаята, в която е окована Линет.

— Разбира се — отвърна Грималкин. — Ако у него са пръстенът на Графа, иконата на Алхазред и петостенната купа, до края на следващата седмица може да натвори доста злокобни неща. Ти каза, че

тези пособия могат само да увеличат техническите му умения и аз мислех, че имаш предвид церемонията. Но с тях може да причини злини на някого още сега. Попитах господарката си.

— Това също е техническо.

— От думите ти останах с впечатление, че не е съществено.

— Все още мисля така. Би бил глупак да използва пособията по този начин, когато би трябвало да разчита на собствените си способности. Те могат да дадат опасни странични ефекти, когато се използват извънредно, и ако не е истински майстор, а се съмнявам, че е, може да си изпати сериозно.

— Откъде си толкова сигурен, че не е?

— Един истински майстор никога няма да тръгне с арбалет, за да убива прилепи, и няма да мисли за човешко жертвоприношение, освен ако не е абсолютно необходимо, само за да се подсигури. Майсторите се стремят към икономия на действия, не към разточителство.

— Звучи логично, Смрък. Но ако наистина се чувства несигурен, няма ли да се изкуши да предприеме нещо срещу нас? Просто за да стесни кръга и да направи нещата по-лесни за себе си на по-късен етап?

— Ако е толкова глупав, последствията ще се струпат на собствената му глава.

— И на главата на този, срещу когото насочи силата, не забравяй това. Може да си ти!

— Доколкото разбрах, ако сърцето ти е чисто, си в безопасност.

— Ще се опитам да запомня това.

Стигнахме до къщата на викария и Грималкин ме заведе отзад.

— Ето там — каза тя и погледна един прозорец точно над нас. — Това е стаята.

— Не съм виждал това момиче наоколо.

— Текела ми каза, че е оковано вече няколко седмици.

— Чудя се колко здрави са оковите.

— Доколкото знам, Линет не е излизала навън. Както ти казах, на глезена ѝ видях верига.

— Колко дебела?

— Трудно ми е да преценя. Искаш ли да се кача, за да погледна пак?

— Може би. Дали викарият си е у дома?

— Да проверим дали конят му е в конюшната.

— Хайде.

Отидохме до малката конюшня и влязохме. Вътре имаше две ясли — празни.

— Отишъл е някъде — казах аз.

— Какво искате? — чухме глас от една греда на тавана. Беше Текела.

— Здравей, Текела — отвърна Грималкин. — Минавахме оттук и искахме да разберем дали си чула за Растов.

Последва кратко мълчание, след което Текела попита:

— Какво за Растов?

— Мъртъв е — обясни Грималкин.

— Ами змията?

— Върна се в гората.

— Браво. Никога не съм обичала змии. Те нападат гнезда, ядат яйца...

— Ти имаш ли някакви новини?

— Само, че големият човек пак се е разхождал навън. В къщата е избухнал спор, той е излязъл и известно време е седял клекнал край плевнята. Добрият доктор отишъл при него и пак заспорили. Тогава той избягал навън в нощта. После се е върнал.

— Интересно. За какво е бил спорът?

— Не знам.

— Е, вече ще тръгваме. Довиждане.

— Да.

Върнахме се пред къщата. Грималкин се обърна назад.

— Не може да ни види от онази греда. Искаш ли да се кача?

— Чакай. Искам да опитам един номер, който научих от Лари.

Приблжих се до задната врата и пак погледнах към конюшната. Не видях нищо бяло.

Изправих се на задни лапи, опрях се с едната предна на вратата, за да се закрепя, след това я преместих до другата върху дръжката на вратата и натиснах. Тялото ми се изви от усилието. Наложих се да опитам три пъти, преди да чуя изщракването и вратата да се отвори от тежестта ми. Заставах в нормално положение и влязох.

— Хубав трик — отбеляза Грималкин и ме последва. — Подушваш ли някакви пазачи?

— Не.

Бутнах с лапа вратата, за да се затвори, но не изцяло. На връщане трябваше да можем да отворим лесно, само с лапа.

— А сега какво? — попита Грималкин.

— Да намерим стълбата. Искам да видя как е оковано момичето.

Минахме през кабинета и тя ми показа купата и черепа. Беше истинската. Виждах съм я много пъти. Иконата и пръстена обаче не се виждаха, а нямаше време да изпробвам уменията си с чекмеджетата. Продължихме да търсим стълбата.

Беше до западната стена. Изкачихме се и Грималкин ме заведе до стаята на Линет. Вратата беше затворена, но реших, че няма да е заключена, след като момичето е оковано. Опитах номера отново и този път отворих от раз. Трябва да видя дали Лари не знае и други такива неща...

Влязохме, очите на Линет се разшириха и тя извика:

— О!?

— Ще се отрия в нея, за да ме погали — каза Грималкин. — Това кара хората да се радват. Ти в това време провери веригата.

Най-много ме интересуваха катинарите. Само че още преди да пристъпя към тях, чух в далечината конски тропот, който бързо се приближаваше.

— О-хо-о! — обади се Грималкин между две мъркания. — Текела е видяла, че влизаме и е отлетяла да му каже!

Завърших проверката си. Веригата беше достатъчно дебела, за да изпълни предназначението си, а катинарът, който я държеше за леглото, бе удивително масивен. Другият, с който бе заключена за глезена на Линет, бе по-малък, но с него също не можех да се справя бързо.

— Вече знам достатъчно — казах аз, точно когато конските копита изтрополиха пред къщата и се насочиха към задната ѝ страна. Чух запъхтяно конско дишане.

— Бягай! — извика Грималкин, скочи на пода и хукна към стълбата.

Когато стигнахме на долния етаж, конникът скочи на земята. Секунда след това задната врата се отвори и после — тряс!

— Лошо — каза Грималкин. — Ще опитам да му отвлека вниманието.

— Да върви по дяволите — отвърнах аз. — Ще се измъкна през прозореца на кабинета.

Стигнах до ъгъла, точно когато злобният дребен човек изскочи иззад другия. В ръката си стискаше камшик за езда. Наложих се да намаля скоростта, за да взема завоя към кабинета и в това време той го стовари върху гърба ми. Преди да успее да замахне втори път, Грималкин се хвърли в лицето му, извадила всичките си нокти.

Хукнах през стаята, а зад гърба ми отекна ужасяващ писък. Скочих през прозореца и затворих очи, когато се блъснах в стъклото. Отнесох го със себе си — на милиони парченца. Обърнах се и потърсих с очи Грималкин.

Не я видях, но чух мяукането ѝ отвътре. Два скока и отново се оказах вътре. Викарият я бе вдигнал високо за задните крака и се готвеше да я удари с камшика. Стовари го върху гърба ѝ и я пусна, защото не бе очаквал да се върна, да не говорим, че ще се спусна към него снишен към пода, с прибрани уши и оголени зъби, с рев, освежен от последната ми тренировка с Ръмжача.

Замахна с камшика, но аз минах отдолу. Ако Грималкин бе мъртва, щях да го убия. Но я чух да крещи:

— Тръгвам си!

В този момент се хвърлих на гърдите му и го съборих по гръб. Челюстите ми бяха отворени, стремях се към гърлото му. Тогава чух как Грималкин изскача през прозореца, така че завъртях леко глава и ухапах с всички сили. Изхрущя хрущял и зъбите ми сдъвкаха дясното му ухо. После отскочих, прекосих стаята и последвах Грималкин под акомпанимента на писъците му.

— Искаш ли да те кача на гърба си? — извиках ѝ.

— Не. Продължавай да тичаш — отвърна тя.

Тичахме чак до вкъщи.

Легнахме в предния двор и докато аз дишах тежко, а Грималкин се ближеше, казах:

— Съжалявам, че те забърках в това, Гри.

— Давах си сметка с какво се заемам. Какво му направи накрая?

— Струва ми се, че направих ухото му на пихтия.

— Защо?

— Защото те удари.

— Удряли са ме и по-лошо.

— Това не значи, че всеки може да го прави.

— Сега имаш първокласен враг.

— Глупците нямат класа.

— Глупакът може да изпробва пособията срещу теб. Или нещо друго.

Прекъснах тежкото си дишане, за да въздъхна. Точно тогава над нас се плъзна птича сянка. Погледнах нагоре и без изненада съзрях Текела.

След обяд и след като направих набързо обиколката си, дойде каляската, ние се качихме и потеглихме към града. Аз заех мястото до прозореца, а Грималкин се сви на седалката срещу мен. Господарят ми и Джил седнаха един срещу друг вдясно от мен, до другия прозорец. Приказваха си. Аз имах само няколко незначителни порязвания от стъклото, но на десния хълбок на Грималкин имаше зловеща продълговата подутина. Когато се замислих за викария, не почувствах сърцето си чисто.

Наблюдавах небето. Още преди да сме изминали и километър, забелязах Текела пак. Тя направи кръг над каляската, после се спусна ниско, за да надзърне хубаво през прозорците. След това изчезна. Не събудих Грималкин, за да ѝ посоча факта.

Небето беше облачно и от време на време поривите на вятъра разтърсваха каляската. Минахме покрай бивака на циганите, но този път нямаше музика и танци. Вслушах се в тропота на конските копита и в мърморенето на конете заради дълбоките коловози и неуморността на кочияша с камшика, след целия им дълъг работен ден. Радвах се, че не съм кон.

След известно време стигнахме до моста и преминахме оттатък. Погледнах мръсната вода и се зачудих докъде ли е стигнал трупа на полицая. Питам са дали има семейство.

Докато минавахме по Флийт стрийт към Странд и след това по Уайтчапъл, от време на време зървах една гарга албинос, кацнала на различни места, за да наблюдава. По пътя спряхме на няколко места за покупки и накрая, когато слязохме в Уестминстър, където често скитахме нощем, Джак се обърна към мен и ми каза:

— Предлагам да се срещнем тук след час и половина. Трябва да купим някои езотерични неща.

Нямах нищо против, тъй като обичам да се разхождам по градските улици, освен това Грималкин щеше да ме заведе да видя старите ѝ свърталища.

Обикаляхме близо час, вдъхвахме разнообразни миризми, наблюдавахме пешеходците. Тогава, в една малка уличка, по която минахме направо, някъде със средната част на тялото си почувствах, че нещо не е наред. Това се случи само секунди преди набитата фигура на викария да се появи от един тъмен вход с превързана буза и изпъкнала превръзка на ухото. Текела беше на рамото му и цветът ѝ се сливаше с превръзката, така че главата му изглеждаше гротескно несиметрична. Вероятно тя му бе казала къде сме. Показах им зъбите си и продължих напред. След което зад себе си чух стъпки. Двама мъже с бухалки бяха излезли от друг вход и когато ги видях, вече замахваха, за да ме ударят. Опитах се да се обърна и да ги нападам, но беше твърде късно. Чух смеха на викария миг преди едната цепеница да се стовари върху главата ми. Последното нещо, което видях, бе Грималкин, хукнала нагоре по улицата.

Събудих се в някаква мръсна клетка. Носът, гърлото, дробовете ми, бяха изпълнени с някаква отвратителна миризма. Разбрах, че са ми давали хлороформ. Главата ме болеше, гърбът ме болеше. Поех няколко пъти въздух, за да прочистя дихателната си система. Чувах скимтене, ръмжене, тъжно мяукане и слабо, остро джафкане от много посоки. Когато отново възвърнах способността си да определям миризмите, до съзнанието ми достигнаха всевъзможни котешки и кучешки аромати. Вдигнах глава и се огледах. Веднага след което съжалих.

В клетки близо и далеч от мен видях осакатени животни — котки и кучета без опашки или без нужния брой крака, сляпо кутре с отрязани уши, котка, от чийто гръб липсваха големи парчета кожа. Тя лижеше болезнената оголена плът и не преставаше да мяука. Що за лудница беше това? Проверих бързо себе си, за да съм сигурен, че съм цял.

В средата на стаята имаше операционна маса, а до нея — голяма табла с инструменти. На куки до вратата висяха няколко някога бели лабораторни престилки със съмнителни петна.

Постепенно главата ми се прочисти и разбрах какво се е случило. Викарият ме бе предал в ръцете на вивисектора. Поне Грималкин се бе

измъкнала. Това все пак беше нещо.

Огледах вратата на клетката си. Беше затворена с най-обикновено резе, но мрежата беше твърде ситна, за да мога да промуша лапа и да го вдигна. Освен това не можех да я скъсам. Какво ли би ме посъветвал Ръмжача? В древната гора нещата бяха далеч по-прости.

Най-близкия до ума план бе да демонстрирам покорство и когато дойдеха да ме вземат, да атакувам светкавично. Имах чувството, обаче, че не съм първият, замислял подобно нещо, а къде бяха другите сега? Все пак не можех да си лежа безучастно, за да допринеса за развитието на медицинското познание, така че реших да опитам с плана си, независимо от всичко.

Естествено, когато дойдоха, бяха готови. Имаха голям опит с дългите зъби, така че знаеха как да се справят с тях. Бяха трима — двамата имаха дълги до лактите подплатени ръкавици. Когато изпълних операцията по събуждането, скока и ухапването, една от ръкавиците се мушна между зъбите ми. Някой улови краката ми и изви ухото ми болезнено. Бяха много ловки и ме завързаха за масата за по-малко от минута. Чудех се само колко ли време съм бил в безсъзнание.

Започнаха да се подготвят и се заслушах в разговора им.

— Странно да плаща толкова за тази работа — каза онзи, който изви ухото ми.

— Работата е странна и изисква допълнителни усилия — каза другият, който подреждаше инструментите в стройни редове. — Донеси малко чисти кофи за изрезки. Този тип изрично настоя, като го режем на парчета, вътре да не попадат чужди материали и кръв. Искал свещите му да станат абсолютно чисти.

— Как ще разбере?

— След като плаща толкова много, ще стане както иска.

— Тогава ще трябва да ги мия.

— Действай.

Последва кратка отсрочка, при която шумът на течащата вода заглушаваше скимтенето и писъците на другите животни, които започнах да чувам отново.

— Къде е съдът за главата?

— Оставих го отгатък.

— Донеси го. Искам всичко да ми е под ръка. Хубаво кученце. — Той ме потупа по главата, докато чакаше. Бяха завързали муцуната ми, така че нямаше как да изразя своето мнение.

— Странен тип — каза третият мъж — слаб, рус човек със силно развалени зъби, — който дотогава бе наблюдавал мълчаливо. — Какво толкова специално има в кучешките свещи?

— Не знам и не ме интересува — каза онзи, който ме бе потупал — едър, тлъст човек с наситено сини очи и отново насочи вниманието си към инструментите. — Ще дадем на клиента това, което иска.

Тогава се върна третият — нисък, с широки рамене, големи ръце и тик в ъгълчето на устата. В ръката му видях нещо като прекалено голяма купичка за обяд.

— Донесох го — каза той.

— Добре. Елата насам, за да гледате как се прави.

Тогава го чух — Дззп! — тънкото свистене, превръщащо се в ниско пулсиране за около три секунди при всеки цикъл. То е над диапазона на човешкото ухо и придружава главното проклятие, движейки се в кръг с първоначален диаметър от сто и петдесет метра. Дззп!

— Най-напред ще отделия задния ляв крак — започна тлъстия човек и взе скалпела.

Дззп!

Другите се приближиха, взеха в ръце други инструменти, готови да му ги дадат, когато ги поиска.

Дззп! Кръгът можеше и да се е стеснил, разбира се.

На външната врата се почука силно.

— По дяволите! — изруга тлъстият.

— Да видя ли кой е? — попита по-дребният.

— Не. Сега оперираме. Ако е толкова важно, ще дойде пак.

Дззп!

Чукането стана по-настойтелно. Този път явно някой риташе вратата.

— Невъзпитан нахалник!

— Грубиян!

— Простак!

Дззп!

Сега чуването приличаше на тежкото блъскане на силен човек, който се опитва да разбие вратата с рамо.

— Какъв нахалник!

— Може би трябва да поговоря с него?

— Да, отиди.

Ниският направи крачка към вратата, но в този момент от другата стая долетя остро изхрущяване и трясък.

Дззп!

Оттатък се разнесоха тежки стъпки, след миг вратата на нашата стая се отвори. На прага застана Джак и се втренчи в клетките, вивисекторите и мен на операционната маса. Грималкин надникна зад него.

— Кой, по дяволите, мислиш, че си, за да нахълтваш така в една частна лаборатория? — извика тлъстият.

— ... и да прекъсваш научен експеримент? — добави високият.

— ... и да чупиш вратата ни? — добави ниският, с широките рамене и големите ръце.

Дззп!

Сега го видях — заобикаляше Джак като някакво черно торнадо и се стремеше навътре. Ако влезеше в него изцяло, той повече нямаше да може да контролира действията си.

— Дойдох да взема кучето си — каза той. — Ей това, на масата.

Направи крачка напред.

— Не си познал, приятелче — каза тлъстият. — Това е специална поръчка на специален клиент.

— Ще го взема и ще си тръгна веднага.

Тлъстият вдигна скалпела си и заобиколи масата.

— Това нещо може да върши изумителни неща с човешкото лице, хубавецо — каза той.

Другите също взеха скалпели.

— Предполагам, че досега не си попадал на човек, който наистина знае как да реже — добави тлъстият.

Дззп!

Сега беше изцяло в него и в очите му се появи странен блясък. Извади ръката от джоба си и уловената звездна светлина огря старинните руни по острието на ножа му.

— Приятна среща — процеди Джак през зъби и тръгна право напред.

Когато си тръгнахме, си дадох сметка, че старият котарак беше прав за реките от кръв. Зачудих се каква ли светлина ще излъчват.

24-И ОКТОМВРИ

Когато вчера вечерта махнаха магията за охрана, стана ясно, че по здрач е идвал Нощен вятър и се е опитвал да надзърне вътре. Лъжльо — също. И някакво голямо, подобно на вълк същество. Нещата все още бяха под контрол, макар и да продължаваха борбата с ентузиазъм. Чувствах се доста зле заради преживяването си, но все пак закрачих бодро към църквата. Текела бе кацнала на върха ѝ. Раздвижи се и се втрени в мен, но не разменихме нито дума. Веднага щом отминах, се обърнах, но вече я нямаше. Добре. Прибрах се у дома и заспах.

Тази сутрин научих от Лари, че мисис Ендърби веднага е заминала за града, след като се е разчуло за смъртта на Растов. По-късно се бе появил Големия детектив, за да огледа тленните останки и къщата. Разказах на Лари всичко, което се бе случило след като го оставих вчера и той ме увери, че не е идвал до къщата ни. Каза ми още, че имал намерение да спаси Линет, но засега била в безопасност. Ако я освободял прекалено рано, щяло да последва както физическо, така и нефизическо преследване, сега, след като силата се е увеличила дотолкова. И най-важното — викарият щял да има време да скрои нови планове, засягащи някой неизвестен невинен. Според него, било много важно моментът да се подбере възможно най-правилно. Той реши, че неговата най-съществена роля във всичко ще бъде именно изтощаването на викария по този начин. Уверих го, че ще му помогна с каквото мога. След това дълго си почивах и се видях с Грималкин.

Късно тази нощ започна да вали — слабо, но напоително. Джак беше в лабораторията си и дестилираше есенции или нещо подобно. Разбира се, между дванайсет и един миналата нощ разговарях с него, като го осведомих за всички подробности около приключенията ми.

— Връзката ти с Джил не е ли малко... странна... на този етап на Играта? — попитах го малко преди един часа.

— Тя е строго професионална — отвърна той. — Освен това Джил готви хубаво. А какво ще кажеш за теб и котката?

— Разбираме се добре — отговорих аз. — Виждаш ли някаква възможност Джил да промени намеренията си за отварянето?

— Не вярвам — каза Джак.

— Надявам се и тя не те подтиква да мислиш за промяна?

— Разбира се, че не.

— Е, ако мога да говоря свободно...

Но не можах, защото удари един.

Наблюдавах известно време притъмнените прозорци, после поспах още малко.

Когато в околността ни настъпи самият ад, прави го със стил. Събуди ме страхотен тътен, който сякаш избухна над самата ми глава. Видях яркостта на светкавицата през затворените си клепащи. Изведнъж се оказах на крака в антрето и не знаех как съм попаднал там. Все пак, наред с трясъка на гръмотевицата, в паметта ми се бе съхранил звън на счупено стъкло.

Огледалото се бе пръснало. Нещата плъзяха навън.

Започнах да лая незабавно.

От стаята, където работеше Джак, се чу възклицание, после звук, като че ли падна книга или някакъв инструмент. Вратата се отвори и той тръгна към мен. Когато видя плъзгащите се, той извика:

— Смрък, намери контейнер! — и се върна в лабораторията, където отвори един шкаф.

Огледах се. Изтичах в гостната и плъзгащите се се разляха като морски прилив по гърба ми. Нещото в корабния куфар горе заблъска по стените му с невероятна сила. Чух как се цепи дърво. От тавана пък се разнесе дрънкане. Нова мълния превърна тъмнината зад прозорците в жълт ден и гръмотевицата разтърси къщата из основи.

В гостната нямаше нищо, което да наподобява огледало, но пък на масата стоеше наполовина празна (наполовина пълна?) бутилка червен портвайн. Спомних се, че тази разновидност създава специална магия във вътрешността на бутилката. Изправих се на задни крака и я бутнах, но така, че да падне на килима, а не на дървения под. Не се счупи и корковата тапа остана на мястото си. Последва нов блясък и нов трясък. Нещата горе продължиха да вдигат шум, като по всичко личеше, че най-малко Нещото от корабния куфар се е освободило. С един поглед към вратата установих непрестанното, постоянно измъкване на Нещата от огледалото. Чух стъпките на Джак. Стаята и

антрето се изпълниха с особена светлина и ми се стори, че тя не може да се отдаде изцяло на вътрешното сияние на плъзгащите се.

Затъркалях бутилката към антрето и видях, че Джак е застанал в другия му край с жезъл в ръка. Това беше небезсмисленият жезъл, с чиято помощ ги бе прехвърлил в по-малкото огледало преди известно време, а не пособието за Играта — Затварящия жезъл, който също бе негова собственост. Въпреки че е господар на Ножа (или обратното), Ножът формално не е средство в Играта, нищо че може да се използва в нея. Ножът е превъплъщение на неговото проклятие и особен източник на сила. Той видя мен и бутилката в същия момент, в който аз видях него.

Джак вдигна жезъла и с негова помощ разполови пихтиестата маса, която ни разделяше. После дойде до мен и плъзгащите затвориха прохода. Вдигна бутилката с лявата си ръка и я отпусна със зъби. Проблясна нова мълния и неземната светлина вътре доби определено зеленикав оттенък, придавайки на господаря ми мъртвешки вид.

Някъде отгоре се разнесе драцене и жълтоокото Нещо от корабния куфар се понесе надолу по стълбата, трошейки пътьом парапета.

— Справи се с него, Смрък — извика ми Джак. — Аз не мога!

И насочи вниманието и жезъла си към Нещата от огледалото, като принуди най-близкото да влезе в бутилката.

Аз се отърсих от объркването и скочих през слузестата маса към долния край на стълбата с оголени зъби и настръхнала козина. Нещото продължаваше да слиза. Лошо, че врагът му беше прекалено къс. Знаех, че ще трябва да му го разкъсам. Зелената светлина бе надвиснала над него, а дъждът чукаше по покрива и прозорците, сякаш някой хвърляше чакъл. Нещото разпери ръце — свършваха с доста зловещо извити нокти — много широко и си дадох сметка, че трябва да действам моментално, повече или по-малко, и да свърша само за секунди, ако искам да остана сравнително цял, а трябваше, защото се налагаше да се погрижа и за следващата неприятност, която вече чувах да се смъква надолу по стълбата от тавана. Отново мълния. Изревах заедно с гръмотевицата и се хвърлих напред под много неудобен ъгъл.

Почувствах как се удриям в стената, защото Нещото ме удари с ръка — след като челюстите ми изщракаха като капан и приложих въртящ момент с цялото си тяло, стискайки и разкъсвайки гръкляна му.

Все пак ме удари ръката му, а не ноктите. Паднах, останал за миг в безсъзнание, с ужасен вкус в устата. В този момент съзрях Нещото от тавана, което се появи в горния край на стълбата и започна да се спуска.

След като видях как Нещото от корабния куфар се държи за гърлото и изпуска димящите си сокове, Нещото от тавана поспря за момент и огледа касапницата. След това се втурна надолу.

Скочих на крака, готов да се изправам срещу него, а то в същото време избута настрана олюляващото се ранено чудовище, за да мине. То, обаче, макар и умиращо, взе това за нова атака, завъртя се рязко и раздра нападателя с острите си нокти. Нещото от тавана се обърна към него, сграбчи го с рев и ухапа сгърченото му лице. Чувах как зад гърба ми Джак продължава да бутелира плъзгащите се. След миг парапетът на стълбата не издържа и двете същества полетяха във въздуха.

Отново светна мълния, после отново и отново. Тътенът на гръмотевиците се превърна в постоянен фон. От небето се спускаха още светкавици, влизаха през прозорците, превръщаха зелената светлина вътре в ослепителен блясък. Дъждът вече не тропаше толкова силно. Цялата къща започна да се тресе и да пращи. От лавицата полетяха броевете на списание „Странд“. Картини се откачаха от стените, томове на Дикенс полетяха към пода... Вази, свещници, чаши и подноси се запързаляха във всички посоки. От тавана като сняг заваля мазилка. Принц Албърт гледаше вихрушката през напуканото стъкло на портрета си, Мартин Фаркър Тъпър лежеше върху Елизабет Барет Браунинг с разкъсани корици.

Когато Нещото от тавана стана — клатеше глава, въртеше очи, хвърляше диви погледи наоколо, — другото все още лежеше на пода с отметната наляво глава, а разкъсаното му люспесто гърло изпускаше пара.

Сякаш чух как Ръмжача ме съветва и този път да опитам с гърлото, така че се хвърлих напред.

Нещото се отдръпна рязко и не улучих целта си. Все пак от сблъсъка то изгуби равновесие и при падането успях да сръфам лявото му рамо.

Моментално стъпих на крака и ухапах глезена му със сила, която може да троши кокали. То бързо се съвзе и ме изрита с другия крак. Забавих се колкото за втория ритник, само след секунда, и с него

го пуснах, за да използвам инерцията. Реших, че мога да поема и втория в замяна на забавените му движения. Но все пак ми липсват чувствителността и физиката на булдозите.

Мълниите и гръмотевиците продължаваха през цялото време — тътенът се бе превърнал в нещо като в непрекъснат рев, като торнадо, пеещо гърлената си песен из къщата, а светлината ни правеше ту зелени, ту черни и малки искрички прескачаха по всички метални предмети. Козината ми бе настръхнала по причини, различни от стимулиращата битка. Стана ясно, че това не е обикновена буря, а проявление на атака с магии.

Опитах с другия глезен на Нещото и не успях. Обърнах се и ухапах ръката, замахваща към мен. Изпуснах я, но и тя изпусна мен.

Отскочих с ръмжене и рев, направих финт отдясно. Нещото премести тежестта си върху ранения крак, за да ме стигне и загуби равновесие. Опита се да се овладее. Веднага скочих отзад, от болната му страна и пак ухапах глезена.

То изрева и се опита да ме достигне, но аз продължих да го стискам, докато най-накрая то започна да пада върху мен, за да ме смачка. Отпуснах челюсти и се опитах да се измъкна, но едната му ръка ме цапардоса по главата и ме залепи за пода с раздвоено зрение.

Затова видях как двама Джаковци вдигат два ножа и разрязват гърлата на две чудовища. Още не се бях измъкнал изпод туловището на Нещото от тавана, когато Нещото от кръга се нахвърли отгоре ми само с два скока.

— Сега, копой, ще те изям! — каза то.

Тръснах глава, за да я избистря.

— Смрък! — чух гласа на Джак. — Назад!

Дззп!

Звездната светлина затанцува по острието на ножа му и не се наложи да ме убеждава повече. Пропълзях към другия край на останалото без плъзгаци се антре, минавайки покрай бутилка портвайн с духове и коркова тапа. Парченцата от огледало ми показваха зелени кучета с орфани краища.

Дззп!

Видях как Джак довърши работата си и бях готов да му се притека на помощ, ако поиска. Бях благодарен, че не поиска.

Мазилката продължаваше да се рони. Всички възможни предмети се търкаляха по пода. Светлината, тътенът и клатенето на къщата се бяха превърнали в нещо естествено, в част от обстановката. Може би ако живееш достатъчно дълго по този начин, ще дойде време, когато ще престанеш да забеляваш. Все пак не исках да чакам, за да се уверя.

Докато гледах как Нещото от кръга най-накрая падна, вследствие на майсторски удар отдолу нагоре, насочих по-силните си емоции към инициатора на нападението, причинило тяхното освобождаване. Това не бе просто дразнещо, след като ги бях изтърпял през всичките тези седмици и накрая ги загубихме, преди да са осъществили мисията си. При подходящи предохранителни мерки, те трябваше да ни охраняват, докато се оттегляме, ако се наложи, след събитията през последната нощ. След това щяхме да ги пуснем на някое усамотено място, давайки им възможност да обогатят по-мрачната разновидност на човешкия фолклор. Сега този план пропадеше. Те не бяха от основна важност, но биха се оказали полезни, ако трябва да напуснем, гонени от фурии.

След като всичко свърши, Джак започна да рисува пентаграми с върха на ножа си и да призовава силите, които трябваше да очистят къщата. При първата изчезна зеленото сияние. При втората къщата престана да се тресе. При третата мълниите и гръмотевиците престанаха. Четвъртата спря дъжда.

— Добро изпълнение, Смрък — каза той след това.

На задната врата се почука. И двамата отидохме да отворим, а по пътя Джак скри ножа, оправя дрехите и косата си.

На прага видяхме Джил и Грималкин.

— Всичко наред ли е? — попита Джил.

Джак се усмихна, кимна и отстъпи встрани.

— Няма ли да влезете? — покани ги той.

Влязоха, но преди това успях да забележа, че всичко навън е напълно сухо.

— Ще ви поканя в гостната — каза Джак, — ако нямате нищо против да прескочите няколко осакатени чудовища.

— Никога досега не съм го правила — отбеляза дамата и той я поведе навътре.

На пода в гостната се търкаляха нещата, които до преди това бяха по лавиците на библиотеката, на рафта над камината, по масите.

Всичко бе покрито с изронена мазилка от стените и тавана. Джак вдигна възглавничките на канапето една по една, изтупа ги и ги обърна наопаки. Джил седна на мястото, което ѝ предложи той, откъдето се виждаха парчетата от огледалото и накълцаните демонски трупове, проснати на пода.

Часовникът показваше единайсет и четирийсет и пет.

— Принуден съм да ви предлага шери — каза Джак. — Портвайнът се развали.

— Шери? С удоволствие.

Отиде до кабинета си и се върна с две чаши и бутилка. Той наля, подаде ѝ едната и я погледна над другата.

— Какво те води насам?

— Не те бях виждала цял час — отвърна Джил и отпи деликатна глътка шери.

— Така е — отвърна Джак и също отпи. — Но при нас това не е нещо ново. Така е, всъщност, всеки ден. И все пак...

— Имам предвид не само теб, но и къщата ти. Преди това чух някакъв звук... като биене на кристална камбанка, от тази посока. Когато погледнах, не видях нищо, освен непрогледен мрак.

— А, да... старият ефект на кристалната камбанка — каза той замислено. — Не съм попадал на него още от Александрия. Значи не си видяла никакви мълнии? Не чу гръмотевици?

— Не, никакви.

— Значи е било направено нелошо, колкото и неприятно да ми е да го призная. — Той отпи отново.

— Викарият ли беше? — попита Джил.

— Предполагам. Най-вероятно все още е ядосан на моя Смрък.

— Може би трябва да поговориш с него?

— Не обичам да отправям предупреждения. Вместо това давам възможност на всеки да направи по два опита против нас, за да разбере колко греша. Ако не го направи, на третия път убивам. Това е всичко.

— Той ли изпрати тези твари при вас? — тя посочи към антрето.

— Не — отвърна Джак. — Те бяха мои. Освободиха се при нападението. То трябва да е включвало и магии за освобождаване на роби. Жалко. Имах намерение да използвам тези приятели по по-добър начин.

Джил остави чашата си, стана, отиде до антрето и ги огледа. След малко се върна.

— Впечатляващо. Това, което са и това, което им се е случило. — Тя седна отново. — Най-много се чудя какво смяташ да правиш с тях сега.

— Хъм — поклати глава Джак. — До реката е доста далеч.

Аз закимах енергично.

— Мога да ги захвърля в мазето и да ги покрия с парче плат или нещо подобно — добави той.

— Могат да се размиришат наистина лошо.

— Те вече миришат лошо.

— Така е. Но би било доста злепоставящо да ги открият тук, а ако започнат да се разлагат, могат да привлекат вниманието на официалните власти.

— Несъмнено. Предполагам, че ще трябва да изкопая някъде голяма дупка, в която да ги заровя.

— Не е уместно да го правиш наоколо, а освен това ми се струват доста тежки за влачене.

— И това е вярно. А ти имаш ли някаква идея?

— Струва ми се, че Смрък може да предложи нещо.

Аз кимнах.

— Ще трябва да почакате няколко минути.

— Аз не мога! — възкликна Грималкин.

— Такива са котките — въздъхнах аз.

— Какво предлагаш да се направи с тях?

— Да ги завлечем до къщата на Оуън и да ги натъпчем в кошниците му. После ги качваме на големия дъб. Подпалваме ги и бягаме, колкото ни държат краката.

— Смрък, това е гротескно!

— Радвам се, че ти харесва. Става за празника на Все светии, макар и да е малко раничко.

Часовникът удари дванайсет.

Хората възприеха идеята ми и тръгнахме, за да я приведем в изпълнение. И, приятели мои, и, врагове мои, горяха с чудна светлина.

Хикори-дикори-док.

25-И ОКТОМВРИ

След това Джил дойде вкъщи и помогна да разтребим. Аз и Грималкин се измъкнахме, докато те пиеха шери и отпрашихме към къщата на викария. Кабинетът му светеше, а Текела бе кацнала на покрива до комина, свила глава под крилото си.

— Смрък, ще пипна тази проклета птица — каза Грималкин.

— Не мисля, Гри, че е прилично да направиш нещо подобно точно сега.

— Не ме интересува — отсече тя и изчезна.

Чаках и гледах доста време. Изведнъж откъм покрива се чу пърхане. Полетя перушина, задраскаха нокти и Текела излетя в нощта, грачейки мръсотии.

— Добър опит — отбелязах аз.

— Не, не беше — каза Грималкин. — Проявих непохватност. Тя беше бърза. Проклятие!

Тръгнахме да се прибираме.

— Може би все пак ще сънува няколко кошмара.

— Би било хубаво — каза тя.

Нарастваща луна. Ядосана котка. Перо, носено от вятъра. Идва есента. Тревата умира.

Сутринта ни раздаде карти, на които личеше малката ирония от предната нощ, дори уголемена. Грималкин дойде, започна да драска по вратата и когато отворих, само каза:

— По-добре ела с мен.

Тръгнах.

— Какво е станало? — попитах.

— Приставът и помощниците му са в къщата на Оуън и разследват палежите от снощи.

— Благодаря, че ме повика — отвърнах аз. — Да отидем да погледаме. Може да е забавно.

— Може би — каза тя.

Когато стигнахме, разбрах какво имаше предвид, като използва тази дума. Приставът и помощниците му мереха, крачеха насам-натам, проверяваха. Останките от кошниците и останките, които бяха в тях, сега се намираха на земята. Само че се виждаха останките на четири кошници, а не на трите, които си спомнях така добре.

— О-хо-о! — казах аз.

— Охо, наистина — кимна Грималкин.

Огледах нечовешките останки в трите и съвсем човешките останки в четвъртата.

— Кой е? — попитах.

— Самият Оуън. Някой го е натъкнал в една от собствените му кошници и го е подпалил.

— Великолепна идея, макар и изплагиатствана.

— Можеш да продължиш да се подиграваш — чух глас над главата си. — Той не беше твой господар.

— Съжалявам, Лъжльо — казах аз. — Но не мога да проявявам кой знае какво съчувствие към човека, който се опита да ме отрови.

— Той имаше недостатъци — призна катеричката, — но освен това имаше и най-добрият дъб наоколо. Снощи изгоряха много жълъди.

— Видя ли кой го подреди?

— Не. Бях на другия край, на гости при Нощен вятър.

— Какво ще правиш сега?

— Ще си заровя още жълъди. Зимата ще е тежка и ще я прекарам на открито.

— Можеш да отидеш при Морис и МакКаб — отбеляза Грималкин.

— Не. Мисля да последвам примера на Негасена вар и да се махна. Играта стана много опасна.

— Знаеш ли дали този, който е видял сметката на Оуън, е взел и златния му сърп?

— Няма го никъде наоколо. Възможно е да е вътре.

— Ти имаш как да влизаш и излизаш, нали?

— Да.

— На някое специално място ли го държеше?

— Да.

— Би ли влязъл вътре, за да провериш дали още е там и да дойдеш да ни кажеш?

— Защо да го правя?

— Някой ден може да ти потрябва нещо... храна, да прогоним някой хищник...

— Предпочитам да получа нещо сега — каза Лъжльо.

— Какво?

Той скочи, но вместо да падне на земята, се приземи някак си плавно.

— Не знаех, че си летяща катерица.

— Не съм. Но това е част от другото.

— Не разбирам — каза Грималкин.

— Преди Оуън да ме намери, бях тъп събирач на жълъди като повечето катерици. Знаем какво трябва да правим, за да оцелеем, но само толкова. Не като вас. Той ме направи по-умен. Научи ме да правя и някои особени неща, като това планиране, например. Само че дадох нещо в замяна. Искам да разменя всичко това и да стана какъвто си бях... щастлив събирач на жълъди, който не дава пет пари за никакви отваряници и затваряници.

— За какво става дума?

— Дадох нещо в замяна и искам да си го получа обратно.

— Какво?

— Погледнете земята около мен. Какво виждате?

— Нищо особено — отговори Грималкин.

— Сянката ми я няма. Той я взе. И сега не може да ми я върне, защото е мъртъв.

— Денят е доста облачен — отбеляза Грималкин. — Трудно е да се каже дали...

— Повярвайте ми. Знам.

— Аз ти вярвам — намесих се. — Иначе би било глупаво да ни казваш всичко това. Но какво толкова има в една сянка? Кой се интересува? А и за какво ти е на теб, след като скачаш от клон на клон през повечето време и дори не можеш да я видиш?

— Не е само това — обясни той. — Тя е свързана и с други работи. Не мога да чувствам нещата така, както ги чувствах преди... Сега знам много... къде са най-добрите ядки, какво ще е времето, къде са дамите, когато стане пролет, кога ще се сменят сезоните... знам

всичко това и мога да се възползвам от него... преди не можех и да помисля подобно нещо... Но изгубих всичките онези малки чувства, които вървят със знаенето, до което достигаш без мислене. И... мислил съм... за това много. Липсват ми. Предпочитам да имам тях, вместо да летя по небесата без тях, както сега. Вие разбирате от магии. Малко други разбират. Ще потърся сърпа, ако развалите магията на Оуън над моята сянка.

Погледнах Грималкин, която поклати глава.

— Никога не съм чувала за такава магия — каза тя.

— Лъжльо — обадох се аз, — има най-различни магьоснически системи. Те са чисто и просто форми, които се изпълват със сила. Не е възможно да познаваме всичките. Не знам какво е направил Оуън със сянката и с... интуицията ти, струва ми се, а също и с чувствата, които вървят с нея. Ако нямаме никаква представа къде е и какво да направим, за да ти я върнем, боя се, че не сме в състояние да ти бъдем от помощ.

— Ако успеете да влезете в къщата, ще ви покажа — отвърна Лъжльо.

— О! Какво ще кажеш, Гри?

— Любопитна съм — каза тя.

— А как да влезем? Някакви отворени прозорци? Отключени врати?

— Моята дупка ще ви е тясна. Съвсем малка е, горе на тавана. Задната врата почти винаги е отключена, но може да я отвори само човек.

— Може би не само — обади се Грималкин.

— Ще трябва да почакаме да си отидат пристава и хората му — казах аз.

— Разбира се.

Зачакахме и многократно чухме изумлението на хората над нечовешките останки в трите други кошници. Повикаха лекар, който ги огледа, поклати глава, записа си нещо и си тръгна, отбелязвайки, че има само едно човешко тяло. Обеща на сутринта да изпрати доклад. Мисис Ендърби и придружителят ѝ се отбиха за малко, тя поприказва с пристава известно време, поглеждайки към Грималкин и мен почти толкова често, колкото и към изгорелите кошници. Не след дълго тя си

тръгна, а останките бяха натъпкани в чували, надписани и откарани с каруца, заедно с кошниците, които също бяха надлежно надписани.

След като каруцата се отдалечи, аз, Грималкин и Лъжльо се спогледахме. После катеричката се изкачи на едно дърво, оттам скочи на съседното и върху покрива на къщата.

— Би било хубаво да можеш да правиш това — отбеляза Грималкин.

— Така е — съгласих се аз и тръгнахме към задната врата.

Изправих се на задните лапи като преди и натиснах дръжката. За малко. Опитах втори път, тя се завъртя и вратата се отвори. Влязохме. После притворих, но не докрай, за да можем да излезем.

Попаднахме в кухнята. Над главата си чувах топуркането на нещо малко с ноктести лапи.

Лъжльо се появи скоро и огледа вратата.

— Работилницата му е долу. Ще ви заведе — каза той.

Последвахме го през вратата до кухнята и се спуснахме по скърцащо стълбище. Долу влязохме направо в една стая, която миришеше на вѐн — отрязани клони, кошници с листа и корени, кашони с имел, всичко това подредено безразборно на рафтове покрай стените и на пейки долу. Имаше няколко маси, покрити с животински кожи. С кожи бяха застлани и няколкото стола. На пода и тавана със син и зелен тебешир бяха нарисувани схеми, а на стената в дъното биеше на очи една червена. Малката библиотечка до вратата бе пълна с келтски и латински текстове.

— Сърпът — казах аз.

Лъжльо скочи на една малка масичка и се приземи сред купчина растения. Огледа се наоколо, за да се ориентира, вкопчи ноктите си в дръжката на малко чекмедже под ръба на плота. Започна да го клати и тегли. То започна да излиза.

— Отключено е — отбеляза той. — Да видим сега.

Отвори го достатъчно, за да мога да надникна вътре, след като се изправя на задните си крака. Беше покрито със синьо кадифе, върху което личеше отпечатък с формата на сърп.

— Както виждаш — отбеляза Лъжльо, — няма го.

— Може ли да е някъде другаде? — попитах аз.

— Не. Ако не е тук, значи е бил у него. Това са възможностите.

— Не го видях никъде навън — обади се Грималкин. — По земята или в онази... каша.

— Тогава мога да твърдя, че някой го е взел — каза Лъжльо.

— Странно — отбелязах аз. — Сърпът е свързан със сила, но не е истинско пособие за Играта като жезлите, иконата, купата и, обикновено, пръстена.

— Ами тогава някой го е взел заради силата — предположи Лъжльо. — Но най-вече, струва ми се, са искали да извадят Оуън от Играта.

— Вероятно. Сега се опитвам да свържа смъртта му със смъртта на Растов. Все пак е трудно да си представим, че убиецът е един и същи играч, защото Оуън беше отварач, а Растов — затварач.

— Хъм — каза Лъжльо и скочи на пода. — Не знам. Може би, може би не. Растов и Оуън разговаряха надълго и нашироко съвсем скоро. От подслушването останах с впечатлението, че Оуън се опитваше да убеди Растов да се отметне... всичките му либерални възгледи и руски сантименти можело да го тласкат в революционна посока.

— Наистина ли? — възкликна Грималкин. — Тогава, ако някой е тръгнал да убива отварачи, Джил е в опасност. Кой друг е научил за разговора им?

— Нямам представа. Не мисля, че Растов е казал дори на Негасена вар... а аз не съм казвал на никого досега.

— Къде разговаряха?

— Горе. В кухнята или гостната.

— Възможно ли е някой да е подслушвал?

— Само ако е достатъчно малък и подвижен, за да се промъкне през дупката като за катеричка горе, предполагам.

Закрачих бавно.

— Морис и МакКаб отварачи или затварачи са? — попитах аз.

— Почти сигурна съм, че са отварачи — отвърна Грималкин.

— Да — съгласи се Лъжльо. — Такива са.

— Ами Добрия доктор?

— Никой не знае. При него гаданията излизат накриво.

— Тайният играч — казах аз. — Който и да е той.

— Наистина ли мислиш, че има такъв? — попита Грималкин.

— Не мога да измисля друга причина изчисленията ми най-редовно да не излизат.

— Как да разберем кой е той? — попита тя.

— Не знам.

— А мен пък не ме интересува — каза Лъжльо. — Вече. Искам от сега нататък да живея най-обикновен живот. По дяволите всичките тези заговори и сметки! Аз не дойдох сам. Накараха ме. Върнете ми сянката.

— Къде е?

— Ей там.

Той се обърна към голямата червена рисунка на стената в дъното. Погледнах натам, но не успях да схвана какво ми сочи.

— Съжалявам — казах, — но не виждам...

— Там — настоя той, — на рисунката. Долу, вдясно.

Тогава я видях — дотогава ми се бе струвало, че е ефект от светлината. Една сянка с формата на катеричка скриваше част от рисунката. В периметъра на сянката имаше няколко стърчащи парчета метал.

— Това ли е? — попитах аз.

— Това — отвърна той. — Държат я седем сребърни пирона.

— А как може да се освободи?

— Като се извадят пироните.

— Съществува ли някаква опасност за този, който се опита да ги извади?

— Не знам. Не ми е казал.

Изправих се на задни крака и протегнах лапа. Докоснах най-горния пирон. Видя ми се хлабав и не ми се случи нищо особено. Наведох се напред, улових го със зъби, измъкнах го и го пуснах на пода.

С лапа опитах и останалите шест. Два от тях също бяха хлабави. Тях също измъкнах със зъби. Те заблестяха на пода — истинско сребро — и Грималкин го огледа.

— Какво почувства? — попита ме тя, — когато ги вадеше?

— Нищо особено — отвърнах аз. — Виждаш ли нещо, което аз не виждам?

— Не. Струва ми се, че силата е преди всичко в тази рисунка. Ако ще има някаква реакция, трябва да я очакваме от стената.

Опитах и останалите четири пирона. Те бяха забити по-здраво. Очертанията на сянката сега се огъваха между тях.

— Ти усети ли нещо по-особено, докато ги вадох, Лъжльо? — попитах аз.

— Да — отвърна той. — Усетих гъделичкане на местата, които съответстват с местата от сянката, където бяха пироните.

— Кажи ми, ако нещо се промени — заръчах му аз и започнах да разхлабвам със зъби един от пироните.

След около половин минута успях да го извадя и да го пусна на пода при другите. След това опитах последователно останалите три. Двата бяха забити доста здраво, а третият беше същия като този, който извадих непосредствено преди това. Заех се с него и го тормозих, докато не излезе и той. По това време вече сянката на стената намаляваше и се уголемяваше, сякаш части от нея изскачаха в третото измерение, където ставаха невидими за мен.

— Гъделичкането не престава — заяви Лъжльо. — Сега го чувствам навсякъде.

— Боли ли те?

— Не.

Побутнах двата останали пирона с лапа. Здрави. Може би беше по-добре да повикам Лари с чифт клещи, вместо да рискувам да си счупя зъбите, но нищо не пречеше преди това да опитам внимателно. Мъчих се повече от минута и накрая ми се стори, че успях да го разхлабя малко. Поспрях, за да си починат челюстите ми и си казах, че няма да се откажа, преди да опитам да измъкна и двата.

С втория — на около десет сантиметра от другия, се занимавах също повече от минута и накрая не бях сигурен, че съм постигнал каквото и да било.

Не ми допадна вкусът на мазилка и пигментът, използван за рисунката. Нямах представа какво имаше под мазилката, какво държеше пироните на местата им. Не се бе отчупило достатъчно голямо парче, за да видя какво има отдолу, а само колкото да усетя вкуса на влажно мазе в устата си.

Направих крачка назад. Рисунката изглеждаше олигавена и се зачудих как кучешките слюнки могат да се отразят на скритите ѝ функции.

— Моля те, не преставай. Опитай пак — примоли ми се Лъжльо.

— Просто си поемам дъх — уверих го аз. — Досега използвах предните си зъби, защото е по-лесно. Сега ще опитам с кътниците.

После се наведох и стиснах пирона с десните си кътници. Не след дълго го размърдах и освободих.

Пуснах го на пода и се ослушах. Среброто при удар издава приятен звук.

— Шест — казах аз. — Как се чувстваш сега?

— Пак ме гъделичка. Имам чувството, че очаквам нещо.

— Последна възможност да се откажеш, докато не е късно — казах аз и се обърнах с лявата страна към последния пирон.

— Продължавай — настоя той.

Улових последния пирон и започнах да го разклащам бавно, с постоянен натиск, а не на резки тласъци, тъй като при предишния бях установил, че това е по-ефективно. Притеснявах се за зъбите си, но никой от тях не се счупи или разклати. Колкото и да ми харесваше звукът на среброто, никак не ми се нравеше студеният му метален вкус.

И през цялото това време сянката непрекъснато се движеше — скриваше лицето ми, преминаваше пред очите ми като забързан облак пред слънцето, после отново се отдръпваше. Почувствах, че пиронът се движи. Челюстта започваше да ме боли, така че се обърнах на другата страна. Със зъби съм чупил много дебели кости и знам каква сила имам там, но тази задача искаше нещо повече от обикновената способност да захващаш. Много важно беше движението, в което участваха и мускулите на врата ми. Напред, назад...

И тогава пиронът започна да се разхлабва. Спрях, за да си почина.

— Какво ще направим, когато го извадя? — попитах. — Как ще попречим на сянката чисто и просто да отлети нанякъде? Има ли начин да я прикрепим отново?

— Не знам — каза Лъжльо. — Никога не съм мислил за това.

— А как беше отделена от теб първоначално? — попита Грималкин.

— Той направи светлина и ме накара да я хвърля на стената. След това я закова с пироните и по някакъв начин я отрязва със сърпа. После аз се отдалечих, а тя остана тук. Веднага се почувствах по-различен.

— Тя ще реагира на твоя живот — обясни Грималкин, — ако застанеш правилно и тя премине над теб. Но животът ти трябва да бъде оголен на седемте места, които я държат... те съответстват на местата на пироните.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лъжльо.

— Кръв — отвърна Грималкин. — Трябва да направиш по една рана на задния край на всяка лапа, една на главата, една в средата на опашката и една в средата на гърба — седемте места, където е била пронизана. Когато Смрък маха последния пирон, трябва да внимава да не го извади направо, а да го влачи опрян до стената, за да придърпа сянката така, че да те покрие. Ти трябва да стъпиш на четирите пирона, които държаха краката на сянката, опашката ти да е върху съответния пирон, а главата ти да е опряна в шестия...

— Аз не знам кой пирон къде беше — каза Лъжльо.

— Аз знам — каза Грималкин. — Внимавах. После Смрък ще придърпа сянката върху теб и ще пусне пирона върху гърба ти, на мястото на седмата рана. Това ще прикрепи сянката ти отново към теб.

— Гри! — възкликнах аз, — откъде знаеш всичко това?

— Наскоро се сдобих с малко мъдрост — отвърна тя.

— От високопоставения котарак...

— Ш-ш-ш-т! Тук не е там. Остави това там.

— Извинявай.

Грималкин се зае да постави пироните на местата им, а Лъжльо се одраска — по лапите, по главата и по опашката. Почувствах миризмата на кръвта му.

— Не мога да достигна гърба си за седмата — каза той.

Дясната лапа на Грималкин просвистя във въздуха и на гърба му мигом се отвори двусантиметров блестящ прорез. Стана толкова бързо, че не успя дори да трепне.

— Ето — каза Грималкин. — Сега застани върху пироните, както ти казах.

Лъжльо зае нужното положение и застина.

Аз се върнах при последния пирон, стиснах го и бавно го раздвижих. Веднага, щом усетих, че излиза, започнах да го влача надолу по стената към пода и Лъжльо, без нито за миг да го отделям от повърхността. Нямах никаква представа дали сянката се движи с него,

а и нямаше как да попитам. Все пак, ако не се движеше, Грималкин щеше да ми каже.

— Придърпай я към него и я пусни върху гърба му, където го одрасках — припомни ми тя.

Направих го и веднага отстъпих назад.

— Знаеш ли, дали се хвана? — попитах аз Лъжльо.

— Не знам — отвърна той.

— Чувстваш ли се по-различно?

— Не знам.

— А сега какво, Гри? — попитах. — Колко време ще трябва да чакаме, за да видим дали се е скачила?

— Минута-две — отвърна тя.

— Рисунката! — извика тогава Лъжльо. — Променя се!

Обърнах се и погледнах. Може и да се е движела, докато погледа ми се спря върху нея, но след това нямаше такова нещо. Все пак ми се стори по-малка, малко по-удължена вляво и с по-друга форма вдясно. Цветовете също изглеждаха по-ярки.

— Според мен, това означава, че се е прикрепила — каза той. — Искам да се движа.

Лъжльо скочи и хукна през стаята, разпилявайки сребърните пирони. Стигна до средата на стълбата, спря и се обърна към нас. Беше твърде тъмно, за да разберем дали сме постигнали очаквания ефект.

— Хайде! — извика той. — Да излизаме!

Последвахме го и аз отворих вратата на кухнята без проблеми. Веднага след това Лъжльо профуча покрай нас.

Слънцето бе изгряло и докато той профуча през двора, видях сянката, която го придружаваше. Скочи на оградата, поколеба се, обърна се назад.

— Благодаря.

— Накъде си тръгнал? — попитах го аз.

— Към гората — отвърна той. — Довиждане.

След това скочи от оградата и изчезна.

26-И ОКТОМВРИ

Тягостен ден. Нямах да правя никакви обиколки. Само от време на време поглеждах бутилката от портвайн, която бе започнала да излъчва слаба светлина. Направих няколко разходки и посетих Грималкин за кратко. Тя не бе научила нищо ново. Наминах към къщата на Растов, но никъде не видях Негасена вар. Подуших около Морис и МакКаб, но Ноцен вятър се бе скрил някъде за през деня. Отидох и при Лари, за да го осведомя за последните събития, но беше излязъл. Запътих се към обвитата в бури къща на Добрия доктор, но там не заварих никаква дейност, която можеше да се наблюдава отвън. След това наминах покрай къщата на Големия детектив, но тя беше притихнала. Не можах да разбера дали си е у дома или не. Минах покрай църквата и жилището на викария два пъти и втория Текела ме видя. След това се прибрах и хапнах. Подремнах.

Вечерта станах неспокоен и отново излязох. Грималкин не беше излязла, а Лари не се бе прибрал. Изтичах през някаква нива и реших да побродя из гората, за да поддържам във форма старите си инстинкти. Подплаших няколко заека. Надуших дيريا на лисица и я следвах известно време. Хитра дама. Усетила ме е, свърнала назад и се отървала от мен, като влязла в потока. Хубаво е да ти се припомнят тези неща.

Изведнъж реших да си взема поука и сам да вляза в потока. Горното течение се намираще по посоката на вятъра, така че тръгнах натам — както беше постъпила и лисицата, когато бе разбрала, че някой я следи, и скоро разбрах, че следят и мен.

Само че моят преследвач бе доста неумел и не беше никак трудно да се върна незабелязано назад и да го изненадам.

Беше голям — по-голям от мен, с размери на вълк.

— Лари? — повиках го аз. — Търсих те.

— Да? — отговори той.

— Ти не си Лари.

— Не съм.

— Защо ме следеше?

— Попаднах тук преди няколко дни и си мислех да прекарам зимата в тази гора. Но мястото е много странно. Хората от околността вършат странни неща... често един с друг. Тръгнах след теб, когато те видях, за да разбера дали тук ще е безопасно за мен.

— Някои от тях се готвят за нещо, което ще се случи в края на месеца — казах аз. — Спотайвай се, докато това мине и вероятно ще прекараш зимата добре, ако проявяваш дискретност, когато отмъкваш овца или свиня. Искам да кажа, че не бива да оставяш трупове пред очите на всички.

— Какво ще стане в края на месеца?

— Чудата работа. Малка специализирана лудост. В онази нощ стой на страна, ако попаднеш на каквато и да било група хора.

— Защо?

Тогава един лунен лъч стигна до нас между клоните на дърветата.

— Защото могат да те убият... дори по-лошо.

— Не разбирам — каза той.

— Не е нужно да разбираш — казах аз, обърнах се и хукнах.

— Смрък! Чакай! Върни се! — извика той след мен.

Но аз продължих да ходя. Опита се да ме проследи, само че от Ръмжача бях научил неща, с които би се гордяла дори една лисица. Отървах се от него без проблеми.

На светлината на лунния лъч го бях разпознал като един от посетителите, опитали се да си пъхат носа в къщата ни, докато бяхме в Лондон. Може би наистина само бе проверявал — както сам каза. Но като вземем предвид и факта, че знаеше името ми, без да съм му го давал, нещата никак не ми харесваха.

Отгоре заедно с мен се движеше старата, помъдряла и с нараснала сила луна. Щях да я накарам да спечели среброто си с труд.

27-И ОКТОМВРИ

Събуди ме драскане по задната врата. Отидох и отворих моят изход. Отпред седеше Грималкин и ме чакаше. Хрумна ми, че и аз не мога да кажа кога се усмихва.

Погледнах небето, което беше облачно със сини промеждутъци.

— Добро утро — поздравих я аз.

— Добро утро, Смрък — отвърна тя. — Събудих ли те?

Излязох навън и се протегнах.

— Да, но и без това се бях успал. Благодаря.

— Как си с болките и раните си?

— Доста по-добре. А ти?

— Също.

— Вчера бе доста спокоен ден — отбелязах. — За разнообразие.

— Но вечерта беше друга история.

— Така ли? Какво искаш да кажеш?

— Значи не си чул за пожара?

— Пожар ли? Не. Какъв пожар?

— Изгоря къщата на Добрия доктор. Все още тлее. Тази сутрин излязох да се разходя много рано и усетих миризмата. Отидох дотам и останах да гледам. Бурята престана, едва когато покривът се срути.

— Той добре ли е? Ами другите? Успели ли са да се измъкнат?

— Не знам. Не съм сигурна. Не ги видях.

— Може би трябва да подуша наоколо.

— Добра идея.

Стори ми се странно да отида на онова място и да не видя бурята. Къщата беше почерняла и все още димеше. Покривът и три от стените бяха срутени, земята бе почерняла от пепелта, отломките и огъня. На запад — вдясно от нас по посока на приближаването ни — стоеше незасегнатата плевня. Земята наоколо беше мокра, почти мочурлива, от потопа, изливал се над нея през последните седмици.

Обиколихме бавно опожарената къща и я огледахме. Сред обгорелите греди и разрушени стени, някъде долу успях да забележа

маси с изпочупено оборудване. Миризмата от огъня и влагата наоколо правеха невъзможно да доловя някакви полезни миризми. Казах това на Грималкин и тя попита:

— Значи не можеш да разбереш дали Добрия доктор и помощниците му са се измъкнали?

— Боя се, че не.

Отидохме да надзърнем в плевнята. Когато се отдалечихме от обгорялото място и приближихме постройката, долових свежа миризма. Много свежа. Точно напред. Хукнах.

— Какво има? — попита Грималкин.

Нямаше време да ѝ отговоря. Видях да свива зад ъгъла на плевнята и полетях нататък. Той ме видя, даде си сметка, че мога да тичам много по-бързо от него и се шмугна в един от многото дървени сандъци, пръснати наоколо. Приближих и мушнах вътре муцуната си с оголени зъби.

Бубо се бе сврял в най-далечния ъгъл.

— Не забравяй какво казват за притиснатите в ъгъла плъхове — предупреди ме той. — Можем да бъдем жестоки.

— Сигурен съм — отговорих. — Но какъв е смисълът? Никой не иска да ти навреди.

— Ти ме гонеше!

— Искях да говоря с теб.

— И затова водиш със себе си котка?

— Ако не искаш да говориш с мен, мога да те оставя да поговориш с нея.

Отдръпнах се.

— Не! Чакай! Предпочитам с теб!

— Добре — съгласих се аз. — Просто искам да знам какво се е случило тук.

— Стана пожар.

— Виждам. Как така стана?

— Експерименталният човек се ядоса на Добрия доктор и започна да чупи лабораторията. Някакви искри от апаратурата подпалиха къщата.

— Експериментален човек?

— Знаеш го. Едрият тип, който Добрия доктор сглоби от частите, които му изкопа помощникът.

Припомних си миризмата на смърт и започнах да разбирам.

— И какво стана после?

— Експерименталният човек избяга навън и се скри в плевнята, както винаги след скарване. Аз също излязох, а къщата изгоря.

— Добрия доктор и помощника му успяха ли да се измъкнат навреме?

— Не знам. Когато по-късно излязох и погледнах, нямаше по какво да разбера.

— Ами експерименталният човек? Той още ли е в плевнята?

— Не. Малко по-късно избяга. Не го знам къде е.

Направих крачка назад и измъкнах главата си от сандъка.

— Извинявай — казах.

Грималкин се приближи веднага и попита:

— Отварач или затварач беше Добрия доктор?

— Моля! — проплака Бубо. — Остави ме да живея! Аз съм само един най-обикновен стаден плъх! Не ме давай на нея!

— Вече съм яла — отвърна Грималкин. — Освен това ти дължа учтивост като на участник в Играта.

— Не, не ми дължиш. Всичко свърши! Свърши!

— Това, че господарят ти е мъртъв, не означава, че трябва да променя отношението си към теб.

— Но ти знаеш! Не може да не знаеш! Играеш си с мен, както обикновено правят котките! Аз не съм участник и никога не съм бил! Наистина ли си яла скоро?

— Да.

— Още по-лошо! Значи ще си играеш повече!

— Млъкни за малко! — срязва го Грималкин.

— Виждаш ли! Ето ти учтивост!

— Престани! Наистина започвам да се ядосвам. Какво искаш да кажеш с това, че никога не си бил участник?

— Това, което казах! Видях нещо добро и се присъединих.

— Обясни по-добре.

— Казах ви, че съм най-обикновен стаден плъх. Слушах ви, като си приказвате... Нощен вятър, Негасена вар, Лъжльо, Смрък... докато си гледах работата. Съвсем скоро разбрах, че се играе някаква странна Игра и че всички вие сте играчи. Държахте се помежду си много добре, дори понякога си помагахте. Реших да науча колкото се може

повече за Играта и да се опитам да мина за един от вас. Веднага разбрах, че имате доста странни господари и господарки. И установих какво трябва да направя. И без това вече се бях нанесъл в къщата на Добрия доктор, за да се храня с остатъците от експериментите му, така че пуснах слух, че е участник и че работя за него. И наистина, всички останали ме уважаваха и се държаха добре с мен. Това улесни живота ми неимоверно. Каква трагедия! Този пожар! Зимата ще е тежка за мен в тази плевня! Но ние, плъховете, умеем да се приспособяваме. Ние...

— Млъкни малко! — сръза го Грималкин. — Смрък, даваш ли си сметка какво означава това?

— Да — отговорих. — Значи няма таен играч. Значи съм включил в изчисленията един излишен. Добрия доктор случайно е попаднал тук, за да продължи работата си на спокойствие.

— И това обяснява защо гаданията за него винаги се оказваха двусмислени.

— Разбира се. Скоро ще трябва да направя нови изчисления. Благодаря ти, Бубо. Оказа ми неоценима помощ.

Грималкин се отдалечи от сандъка и Бубо надникна навън.

— Искаш да кажеш, че мога да си вървя?

Чувствах се склонен към щедрост, дори щастлив, задето бях стигнал до отговор на загадката. А той изглеждаше някак си нещастен.

— Ако желаеш, можеш да дойдеш и с нас — предложих му. — Не е нужно да живееш в плевнята. Можеш да се настаниш у нас. Топло е и има много храна.

— Наистина ли мога?

— Разбира се. Помогна ми много.

— Но ти живееш в близост до котка...

Грималкин издаде звука, с който се смееше.

— Ти ни помогна професионално. Ще те оставя в списъка на професионалните си задължения.

— Добре, ще дойда — каза Бубо.

Измъкна се от сандъка и се отправихме към дома.

28-И ОКТОМВРИ

Знаех, но разбира се най-напред трябваше да проверя като го разположа върху терена. Наминах покрай повечето от местата, които посетих вчера и се питах кой друг би могъл вече да се е досетил. Видях викария, той също ме видя в далечината, след като Текела насочи вниманието му към мен. Тъкмо пренасяше някакъв кашон от каруцата до къщата си. Спря, за да ме изгледа свирепо. Все още беше с превръзката на ухото си. Големия детектив, мисис Ендърби, заварих на едно дърво с бинокъл в ръка. Когато минах отдолу, тя ме повика:

— Смрък, моля те ела тук.

Продължих нататък.

Слънцето проблясваше от време на време през облаците. Вятърът носеше паднали и падащи листа. Отправих се на юг.

Бубо бе установил домакинството си в нашата изба, въпреки че имаше разрешението ни да се разхожда из къщата и се хранеше с мен в кухнята.

— Какво стана с Нещата от огледалото — попита ме той. — А и със самото огледало?

Разказах му за нападението, сполетяло ни след връщането ни от града. С това стана дума и за самото ни пребиваване там.

— Не бих изключил викария — каза Бубо. — Стрелял е много пъти по мен с арбалета си, а не съм му направил нищо, освен дето понякога съм тършувал в кофата му за боклук. Това може ли да е причина да забиеш стрела в някого? Надявам се да се провали в края на краищата и вие да го изпратите в забвение.

— Доколко знаеш за Играта? — попитах го аз.

— Слушал съм доста. Виждал съм доста. Всички говореха с мен без притеснение, защото ме смятаха за участник. След време наистина започнах да се чувствам като такъв. Толкова неща знам за нея!

И ми разказа как определени хора били привлечени на определено място в определена година, в една нощ през самотния октомври, когато луната грее пълна на празника на Все светии, и

когато можело да се отвори пътя, по който Старите богове да се върнат на земята; как някои от тези хора помагали при отварянето, а други се стремели да им попречат и пътя да остане затворен. Затварящите печелели в продължение на векове — често само на косъм — и се разказвало за някакъв тайнствен човек, полупобъркан убиец, скитник и неговото куче, които винаги се появявали, за да затворят пътя. Според някои това бил самият Каин, обречен да ходи по земята белязан. Според други, той бил влязъл в сговор с някой от боговете, който искал да попречи на другите. Никой не знаел със сигурност. А хората се сдобивали с някои пособия и предмети, притежаващи сила и се събирали на определеното място, за да опитат да осъществят волята си. Печелившите се разотивали, а загубилите трябвало да страдат заради действията си, като изтърпят реакцията на космическите принципи, участващи в опита. След това Бубо изреди играчите и техните пособия, добавяйки, че е чувал за изчисленията, гаданията, магическите нападения и отбранителните техники.

— Бубо — казах аз, — ти ме впечатли така, както почти никой досега... да научиш всичко това, без да се издадеш...

— Плъховете имат силно развит инстинкт за самосъхранение — отговори той. — Наложил се да го науча, за да остана жив.

— Не е така. Би могъл да стоиш настрана и да продължиш да се занимаваш с делата си. Самата измама е много по-опасна.

— Е, добре. Изпитвах силно любопитство за всичките тези тайнствени приказки, които чувах. Може би прекалено силно любопитство, за да е добре за мен. Струва ми се, че ми доставяше удоволствие да се правя на участник. Никога преди това не бях правил нещо важно и се чувствах добре.

— Хайде — казах аз. — Качи се на гърба ми и ще отидем да видим циганите. Ще слушаме хубава музика и всичко останало.

В бивака им останахме до късно. Нямам много приятели и вечерта бе чудесна.

Когато отивах към Кучешко гнездо, в подножието на хълма видях нови следи от безформените крака на едрия. На върха — също. Зачудих се къде ли ще отиде експерименталния човек, след като къщата му изгоря.

Обиколих камъните, прокарах линиите отново. Проектирах ги върху терена, като този път изключих опожарената къща на югозапад,

което преместваше всичко доста на север, взех под внимание двата сателитни гроба и изчислих както с къщата на Лари, така и без нея. С нея пак попадах на никакво място сред пустошта. Без нея, обаче, мястото се оказваше докоснато от Висшите сили. Намирах се на него — Кучешкото гнездо, сред кръга от изпочупени камъни, където щеше да се състои финалната сцена. Лари бе просто приятел. Отметнах глава назад и завих. Схемата бе пълна.

Надписите на скалата, от която бе започнало по-раншното ни приключение, просветна за миг, сякаш за да потвърди.

Спуснах се бързо надолу, с подскоци.

Полунощ.

— Открих го, Джак — обадох се аз и му разказах историята на Бубо. — Ако елиминираме Добрия доктор, центърът се оказва на върха на моя хълм — добавих накрая.

— Разбира се, другите ще го разгадаят до няколко дни.

— И ще съобщят новината. Така е. Спомням си само един случай, когато никой не отгатна правилно.

— Колко отдавна беше това!

— Да. Тогава всички седнахме да вечеряме заедно, посмяхме се и всеки тръгна по своя път.

— Подобни неща са рядкост.

— Наистина.

— Мисля, че сега нещата ще висят на косъм, Смрък.

— Аз също. И всичко е странно още от самото начало. Това качество може да се запази.

— Така ли?

— Само предчувствие.

— Доверявам се на инстинкта ти. Трябва да сме готови за всичко. Жалко за Джил и Грималкин.

— Решил съм да остана приятел с тях до самия край.

Той стисна рамото ми.

— Както искаш.

— Не е като в Дижон, нали?

— Не. Този път се случиха множество странни неща. Горее главата, Смрък, приятелю!

— Така се усмихвам — отвърнах аз.

29-И ОКТОМВРИ

След обяда у Джил — Бубо също бе поканен, след като най-накрая призна Грималкин за котка от друга категория — посетих останките от къщата на Добрия доктор. В обяда имаше нещо почти елегично, след като Джак направо попита Джил дали не би дошла на наша страна и тя призна, че преживява конфликт в симпатиите си, но че е решена да играе Играта така, както е започнала. Струваше ми се странно да обядваш с враговете и да си толкова загрижен за тях, след което реших да се разходя — не толкова заради някаква определена цел, а за да си намеря нещо за правене.

Не бързах. Овъглената къща все още миришеше силно и въпреки че обиколих много пъти, вътре не видях никакви кости или други останки от мъртви човешки същества. След това тръгнах към плевнята, чудейки се дали експерименталният се е върнал, за да се скрие.

Вратата беше достатъчно отворена, за да мога да вляза и влязох. Въпреки че разстройващата му миризма се усещаше, явно не беше много прясна. Въпреки това надникнах във всички ясли, дори разрових сеното. Проверих всички ъгли, прегради и кошове. Дори се изкачих по стълбата до сеновала, за да погледна и там.

Тогава, в дъното забелязах особена форма — на прилеп, увиснал на гредата. Въпреки че за мен всички прилепи са еднакви, особено, когато висят надолу с главата, този силно ми напомняше за Игличката. Приближих се и извиках силно:

— Здравсти, Игличке! Какво, по дяволите, правиш тук?

Размърда се леко, но не прояви желание да се събуди, така че се приближих и го бутнах с лапа.

— Игличке, искам да поговоря с теб.

Животинката разтвори крилата си, прозина се и се втренчи в мен.

— Смрък, какво правиш тук?

— Оглеждам последствията от пожара. А ти?

— Същото, но денят ме свари тук и реших да поспя.

— Експерименталният човек още ли идва насам?

— Не знам. Днес не е идвал. Не знам дали и Добрия доктор се е спасил. Как се развива Играта?

— След като разбрах, че Добрия доктор не участва, успях да открия мястото на проявлението... Големия хълм с камъните.

— Така ли? Интересно. Какво ново?

— Растов и Оуън са мъртви. Негасена вар и Лъжльо се върнаха в гората.

— Чух за това.

— Излиза, че някой убива отварачи.

— Растов беше затварач.

— Мисля, че Оуън го е убедил да се отметне.

— Не е. Опитва се, но не успя.

— Откъде знаеш?

— Понякога се вмъквах в къщата на Оуън през дупката на Лъжльо и ги слушах какво си говорят. Бях там и в нощта, преди Растов да бъде убит. Пиха и си цитираха какво ли не от Томас Пейн до Ницше, но Растов остана непоколебим.

— Интересно. Говориш, сякаш все още си в Играта.

— Но аз съм — отвърна той и в този момент отдолу се чу лек шум. — Лягай! Бързо!

Хвърлих се на десния си хълбок. Една стрела прелетя много близо и се заби в стената над мен. Обърнах глава и видях викария Робъртсън, застанал до вратата, да сваля оръжието. На лицето му имаше зловеща усмивка.

Ако скочех долу, щях да изхвърча навън за миг, но освен това съществувахе възможността по време на изпълнението да си счупя някой крак и тогава той щеше да ме довърши лесно. Другата възможност беше да сляза, както се бях качил — по стълбата, със задницата напред. Поради анатомичните ми особености, винаги слизам по-бавно, отколкото се качвам. Ако не направех нещо, обаче, той щеше да зареди арбалета си пак, да сложи стрела и да се качи горе. Тогава шансовете щяха да са на негова страна. Добре поне, че не водеше със себе си въоръжени помощници...

Замислих се бързо, опитвайки се да си припомня колко време е необходимо, за да се зареди такова оръжие. Нямах никакъв избор и нямах никаква възможност да чакам, ако изобщо исках да имам шанс.

Изтичах до горния край на стълбата, обърнах се и започнах да слизам. В това време викарият вече бе свалил арбалета и отново опъваше тетивата. Движех се колкото се може по-бързо, но докато търсех всяко следващо стъпало със задните си крака, усещах гърба си страховито открит. Дори и да стигнех додолу непронизан, рискът щеше да продължи да е голям. Бързах. Видях как нещо черно изпърха край мен.

Чух изщракването. Чух как поставя стрелата на мястото ѝ. До долу все още оставаше доста. Спуснах се с още едно стъпало. Представях си как вдига оръжието, как се цели най-спокойно, сякаш стреля в учебна мишена. Надявах се да съм прав за пърхането... за Игличката. Още едно стъпало.

Разбрах, че съм прав, когато викарият изруга. Спуснах се с още едно стъпало... И реших, че не мога да рискувам повече. Отскочих назад и полетях надолу, припомняйки си нещата, които разказваше Грималкин за това, че винаги падала на крака. Щеше ми се и аз да притежавах тази способност, да я развия поне за момента...

Опитах се да усуча тялото си в нужната посока — по надлъжната ос, с отпуснати крака. Стрелата мина доста над мен, както прецених по чаткането ѝ в дървото високо горе. Само че викарият отново зареждаше, когато паднах на земята. Наистина паднах на краката си, но те моментално избягаха изпод мен. Напрегнах сили да се изправа и го видях как опъва тетивата на мястото ѝ, въпреки черната топчица, която се стрелкаше пред очите му. Задният ми ляв крак ме болеше. Изправих се с мъка и се обърнах. Държеше стрелата в едната си ръка и се канеше да я постави в улея. Трябваше да се втурна към него, да се опитам да го съборя, преди да стреля пак. Знаех, че щеше да е напечено...

И тогава в очертанията на вратата зад гърба му се появи силует.

— Викарий Робъртсън, какво правите с това старинно оръжие?
— долетя великолепно овладеният фалцет на Големия детектив, маскиран като Линда Ендърби.

Викарият се поколеба, после се обърна.

— Мадам — каза той, — тъкмо се канех да изпълня обществения си дълг, като премахна един зъл звяр, който дори и в момента се кани да ни нападне.

Моментално започнах да въртя опашка и си придадох вид на разлигавено куче идиот, с изплезен език и всичко останало.

— Това никак не ми прилича на зъл звяр — отбеляза Големия детектив и бързо застана между викария и мен, за да му попречи да стреля. — Та това е старият Смрък! У него няма и грам злоба! Смрък! Добро куче, добро куче!

Последва познатото потупване по главата, а аз реагирах като че ли това е най-голямото нещо под слънцето, след измислянето на безплатния обяд.

— А кое ви накара да го мислите за агресивно животно?

— Мадам, това куче едва не откъсна ухото ми!

— Сигурна съм, че грешите, сър. Не мога да си представя, че Смрък може да нападне някого, освен, може би, при самозащита.

Лицето на викария беше съвсем почервеняло, а раменете му бяха видимо напрегнати. За миг си помислих, че въпреки всичко ще се опита да стреля по мен.

— Наистина смятам — продължи Линда с нежния си глас, — че ако имате някакви оплаквания от това животно, най-напред трябва да ги отнесете към господаря му, а едва тогава да мислите за подобни драстични мерки, които биха могли да привлекат вниманието на Дружеството на хуманистите и да не допаднат на енорияшите ви.

— Онзи човек е безбожник и... — започна той, но изведнъж раменете му се отпуснаха. — Може би наистина действам прибързано. Както казахте, енорияшите могат да го изтълкуват повратно, тъй като не знаят истинската същност на моето оплакване. Да. Много добре. — Той свали оръжието и отпусна тетивата. — Ще уредим въпроса след ден-два, но засега приемам съвета ви и няма да направя нищо прибързано. — Той мушна стрелата в колчана, препасан през рамото му, после метна на рамо и арбалета. — Освен това, мадам, искам да ви благодаря за сладките, които ми донесохте. Бяха много вкусни. Желая ви приятен ден.

— Надявам се дъщеря ви да ги е харесала.

— Хареса ги много. И двамата ви благодарим.

Той се обърна и излезе през вратата. Големия детектив веднага застана до нея и погледна навън, без съмнение, за да се увери, че викария наистина си е отишъл. Преди обаче и аз да успея да го последвам по същия начин, детективът я затръшна докрай.

Обърна се към мен и ме изгледа.

— Смрък — каза той след малко с нормалния си глас, — можеш да благодариш на съдбата, че имам добър бинокъл и че напоследък го използвам често. Ти си много необикновено същество — продължи Големия детектив. — За първи път те видях в Сохо, когато помагах на мои приятели от Скотланд Ярд в разследването на поредица много необикновени убийства. След това многократно те срещях сред присъстващите на някои, колкото странни, толкова и интригуващи ситуации. Всъщност мога да кажа, че твоето присъствие е нещо като общ знаменател на всички чудати събития в района. Отдавна мина етапът, на който без риск бих могъл да приема всичко това за чисто съвпадение.

Седнах на земята и почесах лявото си ухо със задната лапа.

— Този номер няма да мине пред мен, Смрък. Знам, че ти не си най-обикновено глупаво куче, с интелигентност под нивото на човешката. Научих доста за събитията на това място през този месец, а също и за хората, участващи в онова, което, струва ми се, наричате „Играта“.

Престанах да се чеша, за да разгледам лицето му.

— Разговарях както с пияния руснак, така и с объркания уелсец. Това стана една вечер, когато излизаха от кръчмата, за да се приберат у дома, а аз бях маскиран като безобиден амбулантен търговец. Разговарях и с циганите, със съседите ти, с всички главни действащи лица в този предстоящ метафизичен конфликт — да, знам, че е такъв — и успях да забележа много неща, които рисуват в представите ми тъмна картина.

Прозинах се по невъзпитания начин, до който кучетата понякога прибъгват. Той се усмихна.

— Няма да мине, Смрък. Сигурен съм, че разбираш всяка моя дума и освен това, че ти е любопитно да научиш, докъде се простират познанията ми за церемонията, която ще се състои на празника на Все светии, и какви са намеренията ми, свързани с нея.

Замълча и двамата се изгледахме продължително. Той не издаваше нищо, дори на ниво миризма.

— Така че според мен е дошло време за един израз на добра воля — каза той накрая. — Освен факта, че може би те спасих от явна смърт, бих искал да кажа още някои неща и да науча други, и съм

уверен, че от това ти ще спечелиш, колкото и аз. Ако бъдеш така добър да потвърдиш, че си разбрал думите ми, ще продължа.

Погледнах встрани. Очаквах това още от момента, в който се обърна към мен по рационален начин. Все още не бях решил какъв трябва да е отговорът ми, когато поиска от мен да му покажа доверие и добра воля, защото всъщност нещата опираха до това... Доверие в професионалната му почтеност, макар и да бях сигурен, че няма да одобри дейността ни и не знаех към какво е лоялен преди всичко — към закона или към справедливостта; освен това никак не бях сигурен, че си дава сметка какъв е залогът. Но въпреки всичко исках да знам какво е успял да научи и какви са намеренията му, а и много добре знаех, че след това няма как да докаже твърденията си по отношение на мен, дори и да дам потвърждението, което искаше.

Така че отново се обърнах към него, погледнах го продължително в очите и кимнах един път.

— Много добре — продължи той. — И така — почти всички участници в тази така наречена „Игра“ изглежда са извършили значителен брой престъпления. Много от тях не биха могли да бъдат доказани в съдебната зала, но аз нито имам клиент, който да настоява да открия начин за това, нито съм склонен да го правя за свое собствено забавление. Формално съм тук единствено като приятел на Скотланд Ярд, за да подпомогна разследването на евентуално убийство на полицаи. За това, когато му дойде времето. Още от пристигането си тук, обаче, започнаха да ме впечатляват множеството необикновени събития, докато след време — до голяма степен заради странното състояние на мистър Талбът и на една личност, наречена „Графа“ — се убедих, че става дума за наистина свръхестествени явления. Въпреки че това заключение не ми допада, някои скорошни лични мои преживявания потвърждават неговата валидност. При това положение аз съм принуден да се намеся във вашата „Игра“ след два дни.

Поклатих бавно глава.

— Смрък, разбойникът, който току-що си тръгна, възнамерява да убие дъщеря си на празника на Все светии!

Кимнах.

— Одобряваш подобно поведение?

Поклатих отрицателно глава, после се обърнах и се отдалечих от него. Намерих едно място на пода, където имаше дебел слой прахоляк

и надрасках с лапа „ЛТ“. Той ме последва, прочете буквите и попита:

— Лари Талбът?

Кимнах.

— Смята да предотврати убийството?

Пак кимнах.

— Смрък, знам за него повече, отколкото си дава сметка. Аз самият съм експериментирал с най-различни препарати през годините. Знам, че иска да спаси Линет по време на церемонията, но не вярвам, че е установил необходимата доза, която би трябвало да го освободи от лунната лудост на състоянието му. Независимо от всичко, викарият Робъртсън е наясно, че е замесен човек от неговия тип, така че е разтопил малко сребро от църковната посуда и е излял куршум за пистолета, който ще бъде у него през онази нощ.

Големия детектив замълча и ме изгледа продължително. Вярвах му, но не знаех какво да правя.

— Единствената възможна роля, която виждам за себе си във всичко — продължи той, — е да се опитам да спася момичето, ако мистър Талбът не успее. За да направя това, ще имам нужда от твоята помощ. Знаеш ли къде ще се състои церемонията?

Кимнах.

— Ще ми покажеш ли мястото?

Кимнах пак и погледнах към вратата.

За миг сякаш понечи да ме погали по главата, после се усмихна и отвори. Аз излязох, обърнах се към Кучешко гнездо и изджавках веднъж. После тръгнах, а той ме последва.

30-И ОКТОМВРИ

Днес нямах да върша кой знае какво. Утре по всяка вероятност ще е същото. До вечерта. Тези от нас, които са останали, ще се съберат на върха на хълма в полунощ. Ще носим дърва и заедно ще накладем голям огън. Той ще ни служи за осветление и върху него ще хвърлим всички кости, билки и съставки, които сме събирали цял месец, за да добием преднина и объркаме противниците си. Може да вони. Може да ухае прекрасно. В него ще се борят сили, ще танцуват наоколо, ще образуват многоцветен ореол и ще издават музикални звуци и виене, наред със собственото му пращане и бумтене. След това ще се разположим в дъга пред нещото, което гаданията ни са определили, че ще бъде Портата. Вече знаем, че това е камъкът с надписите. Отварачите и техните приятели ще застанат в единия край на дъгата, затварачите — в другия. Всички ще носят пособията, които възнамеряват да използват. Някои от тях са неутрални, като пръстенът, например, петостенната купа и иконата, и могат да се използват както от едните, така и от другите. Някои, като двата жезъла — за отваряне и затваряне, могат да са в ръцете единствено на съответните видове. Джил държи Отварящия жезъл, Джак — Затварящия жезъл. Силите на естествените обекти ще подпомагат тази страна, която ги е пуснала в действие, поради което можем да си помислим, че изходът лесно се изчислява с аритметика. Но не е така. Силата на самия индивид е много съществен фактор, освен това се поражда странични ефекти, които също допринасят за общия баланс. Не бива да забравяме и опита. Теоретически всичко би трябвало да става на метафизическо ниво, но това се случва рядко. Все пак, колкото и физическа да става ситуацията, репутацията на Джак и неговия нож обикновено ни гарантира солидна защита от всякакво просташко насилие. Най-често ние запазваме позицията си в дъгата, докато трае церемонията, а на доста играчи им се случват разни неща. Между нас се установява нещо като психическа двустранна връзка. Да нарушиш дъгата не означава, че непременно ще настъпи катастрофа, но все пак това е

предизвикване на нещастieto. Подготвителните ритуали започват според индивидуалния избор на участниците, нерядко в конфликт едни с други. В това време силата непрекъснато нараства. За да бъде подкрепена при разместването ѝ, нерядко се прибегва до психически атаки. Могат да последват бедствия. Играчите могат да паднат, да полудеят, да се подпалят или превърнат в нещо друго. Портата може да се отвори по всяко време, а може да изчака и знака на Отварящия жезъл. Съпротивата започва незабавно. Използва се Затварящия жезъл и всякакви спомагателни сили, които могат да влязат в работа. В края на краищата, след всичко това (то може да продължи много малко, но не е изключено да се проточи и до сутринта, а в такъв случай затварачите печелят служебно) въпросът ще бъде решен. Лоши неща се случват на загубилите.

Все пак оставаше да се направи още едно. Тръгнах по пътя, за да открия Лари. Твърде дълго бях отлагал да му разкрия истината за Линда Ендърби. Сега трябваше да му кажа какво е отгатнал викарият и за сребърния куршум, който му е приготвил. Това би могло да предизвика радикална промяна в плановете му.

Изджавках и драсках по вратата му няколко пъти. Обиколих къщата, надничах през прозорците, продължих да лая и драскам. Нищо. Мястото изглеждаше пусто.

Все пак не си тръгнах, а обиколих къщата още веднъж, душейки и анализирайки всяка миризма. Неговата се долавяше най-силно пред задната врата, което говореше, че е излязъл съвсем скоро. Сведох нос и тръгнах по следата, която бе оставил. Тя ме заведе до една малка горичка в задния край на имението му. Някъде отвътре се чуваше ромолене на вода. Навлязох вътре и скоро открих, че малкият поток, който навлизаше в земите му, бе заприщан и пълнеше едно вирче, преди да продължи нататък. Над потока — както преди вира, така и след него — минаваха малки, прегърбени мостчета. Брегът от двете страни бе разчистен и покрит с пясък. Върху него изкусно бяха подредени няколко доста големи, покрити с мъх камъни, но въпреки всичко изглеждаше, че са попаднали там случайно. Пясъкът бе почистван с гребло, което бе оставило бразди. Тук-там се виждаха нискостеблени растения. Лари седеше до най-големия камък и сякаш медитираше — очите му бяха полузатворени, дишането му едва се долавяше.

Не ми се искаше да му преча или да нарушавам спокойствието на мястото и бях готов да почакам, дори да се върна малко по-късно, но тъй като нямаше как да разбере кога ще свърши, а и ставаше дума за неща, които засягаха живота му, реших да се приближа.

— Лари, аз съм, Смрък — обадох се. — Съжалявам, че те безпокоя, но...

Но не го обезпокоих. Не прояви никакви признаци, че ме е чул.

Повторих думите си и се вгледах в лицето му, вслушах се в дишането му. Не настъпиха никакви промени.

Протегнах лапа и го докоснах. Никаква реакция.

Проляях силно няколко пъти. Сякаш не го бях направил. Беше доста далеч, където и да се намираше.

Отметнах глава назад и завих. Не обърна внимание и е добре, че не обърна внимание. Това е полезно, когато си объркан.

31-И ОКТОМВРИ

И така, денят настъпи — облачен, с лек северен вятър. Казах си, че не съм неспокоен, че както подобава на стар и опитен участник, стомахът ми не се вълнува от острите бодвания на очакването, пристъпите на тревога и вълните чист страх. Само че слязох в избата, за да направя обиколката си, и едва тогава си спомних, че това не се налага. Проверях съставките и пособията ни отново и отново.

Най-накрая излязох и посетих къщата на Лари. Беше си тръгнал от горичката, нямаше го и у дома.

Отидох да потърся Грималкин, открих я и излязохме заедно.

Дълго вървахме мълчаливи и най-накрая тя заговори:

— Знаеш ли, че ти и Джак ще сте единствените затварачи?

— И на мен така ми се струва — отвърнах.

— Съжалявам.

— Няма нищо.

— Аз и Джил днес следобед ще ходим на среща в къщата на викария. Морис и МакКаб също ще бъдат там.

— О!? Обсъждане на стратегията?

— Нещо такова.

Изкачихме се на Кучешко гнездо и се огледахме. Пред големия камък с надписите бе издигнат каменен подиум, напомнящ олтар. Отгоре бяха наредени тежки дъски. Встрани вече бяха натрупани подпалки.

— Ето тук — каза Грималкин.

— Да.

— Ще протестираме срещу жертвоприношението.

— Добре.

— Мислиш ли, че Лари ще успее да направи, каквото е намислил?

— Не знам.

Спуснахме се надолу по друга пътека и открихме още безформени следи.

— Какво ли ще стане с едрият тип сега? — попита Грималкин. — Изпитвам съжаление към него. Онази вечер, когато ме вдигна, не искаше да ми направи нищо лошо. Сигурна бях.

— Още един изгубен — отбелязах аз. — Да, тъжно!

Походихме още малко мълчаливо.

— Искам да съм близо до теб в дъгата — каза тя. — Струва ми се, че викарият ще е в левия край, до него ще са Морис и МакКаб, а по-нататък Текела и Ноцен вятър. След това — Джил. Аз ще бъда три крачки напред. Това значи, че Джак и ти ще сте до нас.

— О!?

— Да, аз работих за това подреждане. Ти трябва да си вдясно от мен и малко по-назад, тоест, вляво на Джак.

— Защо?

— Защото, ако стоиш вдясно от него, може да се случи нещо лошо.

— Откъде знаеш това?

— Моята мъдрост.

Замислих се. Старият котарак от Страната на сънищата очевидно беше на нейна страна, а тя щеше да отваря. Ето защо той би могъл да ми готви някакъв капан. Въпреки всичко забележките му по отношение на Старите изглеждаха почти пренебрежителни, а и към мен прояви симпатия. Разумът стигаше дотук. Нататък трябваше да се доверявам на чувствата си.

— Добре, ще застана така.

Когато приближихме нашия район, аз казах:

— Ще отида да видя дали Лари се е върнал. Искаш ли да дойдеш?

— Не. Тази среща...

— Добре. Е... всичко беше чудесно...

— Да. Никога досега не съм познавала куче толкова отблизо.

— Аз също котка. Ще се видим по-късно, тогава.

— Да.

Тя тръгна към дома си. Аз претърсих имението на Лари още веднъж, но не открих признаци, че се е върнал.

По пътя към къщи чух, че някой съска името ми от някакъв буренак.

— Смрък, стари приятелю! Радвам се да те видя! Бях тръгнала към теб... добре че ми спести разкарването...

— Негасена вар! Какво правиш?

— Ходя в онази овощна градина, за да ям от онези... — отвърна тя. — А в началото се отбих само за малко...

— Защо искаше да ме видиш?

— Научих нещо. Искях да ти го кажа.

— Какво? — попитах аз.

— Пипнала съм лошия навик от Растов, предполагам. Имам чувството, че сменям кожата си.

— Не я сменяш.

— Знам. Но наистина го харесвах. Когато те оставих тогава, отидох в овощната градина и започнах да ям от ферментиралите сливи... Чувствах се... добре с него. Някой имаше нужда от мен. Сега почти не останаха плодове. Ще се съвзема, ще се оправя... Но той ще ми липсва. Беше добър човек. Викарият му видя сметката... Нощен вятър ми каза. Искал да стесни кръга. Затова Графа пък очисти Оуън... за да предупреди викария да внимава. Вие ще се справите с него, нали?

— Вар, струва ми се, че сливите са ти дошли много. Оуън беше убит, след като промушиха Графа.

— Умно, нали? Точно това исках да ти кажа. Той ни заблуди. Все още е тук.

— Какво?! Как?

— Когато достигнах връхната точка на порока си снощи, изведнъж се почувствах много самотна. Не исках да съм самотна, така че тръгнах да търся някого... нещо... светлини, движение, звуци. Отидох до циганския бивак и мястото се оказа чудесно. Свих се под един фургон и смятах да прекарам нощта там. Да го проспя... Само че откъм фургона дочух разговор, който ме накара да пропълзя между дъските на пода и да се кача горе. Случайно бях избрала най-важния фургон. Имаше дори двама стражи. Понякога говореха на техния си език, понякога на английски. По-младият имаше нужда от още практика. Дори намерих отвор, през който виждах ковчега.

— Той е при циганите?

— Да. Пазят го през деня, докато спи, пазят ковчега му вечер, когато излиза.

— Значи ни е изиграл! Облякъл е скелета с дрехите си и сам го е промушил!

— Да. Онзи скелет си е бил там.

— И затова пръстенът го нямаше!

— Да и не е рискувал. Всеки, който би намерил останките, щеше да си помисли, че който го е промушил, е взел и пръстена.

Почувствах ледени тръпки.

— Вар, той направи това след смъртта на луната, нали?

— Да. Изчисленията ти ще останат непроменени.

— Добре. Но не разбирам едно... Графът е убил Оуън, защото викарият е убил Растов. Оуън беше отварач. Означава ли това, че Графа е изпитвал определени симпатии? Или просто е искал да сплаши викария, за да попречи на насиетието да се разпространява още повече?

— Не знам. Нищо не се каза по въпроса.

Изръмжах тихо.

— Объркана история — казах аз.

— Сега знаеш всичко, което и аз.

— Благодаря ти. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не. Наистина излязох от Играта. Благодаря ти.

— Късмет, Вар.

Чух как отпълзва.

Този следобед преваля и дъждът спря малко след залез. Излязох навън, за да погледна луната и Бубо дойде с мен. Облаците все още я закриваха и успяхме да видим само голямото светло петно върху тях на изток. Вятърът беше леден.

— Значи това е то? — каза той. — До утре сутринта всичко ще е решено.

— Да.

— Ще ми се да бях играл през цялото време.

— Желание при пълнолуние. Може и да се окаже вярно. Всъщност ти участваше по някакъв начин. Разменяше информация, наблюдаваше развитието на нещата... както всички останали.

— Да, но не правех важни неща, като вас.

— Малките неща са по-важни... като се вземат вкупом. Те определят крайната ситуация.

— Предполагам, че е така. Да, беше забавно. Мислиш ли... дали бих могъл да дойда? Бих искал да гледам, когато се случи, да видя

какво ще стане.

— Съжалявам — отвърнах. — Не можем да поемем отговорност и за цивилен. Струва ми се, че нещата доста ще загрубеят.

— Разбирам — каза той. — Предполагах, че ще отговориш така, но трябваше да попитам.

След малко го оставих там, загледан към небето. Луната все още не се виждаше.

И така...

Разбира се, аз и Джак тръгнахме преди полунощ — той беше с топло палто и носеше голяма чанта, в която беше оборудването. В другата си ръка държеше няколко дърва за огъня. Излязохме, без да си направи труда да заключи вратата.

Небето започваше да се прояснява и въпреки че луната все още не се виждаше, отблясъкът ѝ през облаците бе достатъчен, за да освети пътя ни. В гърбовете ни духаше студен, влажен вятър.

Скоро пред нас се извиси Кучешко гнездо и Джак реши, че трябва да се изкачим по източния склон.

Изкачихме се и когато видяхме върха, над камъка с надписите вече се издигаше сияние. Приблжихме и заварихме викария Робъртсън, Морис и МакКаб да раздухват малък огън, който очевидно бяха запалили съвсем скоро. Ухото на викария сега беше без превръзката и на светлината в него се виждаха две перфорации. Купчината дърва бе много по-голяма, отколкото когато бяхме тук с Грималкин.

Огънят е важна част от работата ни. Произлиза още от мъгливите древни простори на дейността ни. И двете страни го изискват, така че в този смисъл той е неутрален инструмент. След полунощ гори в повече от един свят и ние можем да добавяме към него нещата, които увеличават личната ни сила и служат на целите ни. Той привлича същества от други светове, симпатизиращи на някоя от двете страни, също така и неутрални духове, които могат да бъдат спечелени, докато трае церемонията. През него могат да минават гласове и видения, така че той служи за нещо като вторично място за проявление, което допълва основния отварящ се обект. Обичайно е всички да носим материал, за да го подхранваме и той взаимодейства с нас по време на ритуала. Например, аз бях препикал една от нашите пръчки няколко дни преди това. Понякога огнените езици са се втурвали срещу

участниците, а си спомням и един случай, когато един от тях бе защитен от специално появила се плътна огнена стена. Освен това става за изгаряне на улики и не на последно място, върши добра работа, ако се случи студена нощ.

— Добър вечер — поздрави Джак, когато приближихме и добави дървата към останалите.

— Добър вечер, Джак — отвърна викарият, а Морис и МакКаб кимнаха.

Линет лежеше на олтара по гръб, с обърната към нас глава. Очите ѝ бяха затворени и дишаше бавно. Добре упоена, разбира се. Беше с дълга бяла дреха, а косата ѝ бе разпусната. Извърнах глава. Явно не бяха уважили протеста. Подуших въздуха. От Джил и Грималкин все още нямаше и следа.

Огънят забумтя по ярко. Джак остави чантата си и отиде да помага край него. Реших набързо да огледам околността и направих голяма обиколка. Нямаше нищо необикновено. Върнах се и се втренчих в големия камък. Точно тогава единия край на луната се показа иззад облаците и го обля със светлина. Надписите отново станаха видими — тъмни, на осветената повърхност. Седнах до чантата на Джак.

Викарият беше с черна пелерина, която шумолеше, когато ходеше. Тя не можеше да скрие факта, че той е нисък, въздебел човек и нито добавяше, нито отнемаше от заплашителността на вида му. Всичко бе изписано на лицето му, с напрегнатото изражение на овладяна маниакалност. Очилата му удвояваха луната.

Под общите грижи огънят доби значителни размери. Викарият първи хвърли нещо в него — малък пакет, който запраща и запламтя в синьо. Подуших. Долових билки, които бях срещал и преди. Морис добави два други пакета, които според мен съдържаха кости. Джак хвърли един много малък, който загоря със зелен пламък. Аз хвърлих своя, заедно с препиканата пръчка. Луната се показа изцяло иззад облаците.

Викарият застана до камъка и се втренчи в надписа, без нито веднъж да погледне към заварената си дъщеря. След това отстъпи назад, обърна се наляво, направи още няколко крачи и отново се обърна към камъка. Донагласи позицията си и надраска земята с петата на ботуша си.

— Аз ще застана тук — каза той и погледна Джак.

— Не възразявам — отвърна Джак. — Предполагам, че сътрудниците ти ще бъдат вдясно от теб?

— Това имах предвид. Морис — тук, МакКаб — вдясно от него, след това Джил.

Джак кимна, точно когато една черна сянка премина пред луната. Миг по-късно Нощен вятър се спусна от небето и кацна върху купчината дърва за огъня.

— Здравей, Смрък — поздрави той. — Искаш ли да се смениш?

— Не, благодаря. А ти?

Той направи едно от необикновените завъртания на главата си.

— Мисля, че не, особено след като ви превъзхождаме във всяко едно отношение.

Малко след това Текела кацна на рамото на викария с грачене.

— Здравей, Нощен вятър! — каза тя.

— Желая ти добра Игра, сестро — отвърна бухалът.

Тя ме погледна и извърна глава. Не каза нищо. Нито пък аз.

Всички добавяха дърва и предмети към огъня. След малко сложиха два доста големи пъна. От тях заиграха многоцветни пламъци, скоро повърхността им почерня и те се запалиха. До ноздрите ми достигаха всевъзможни миризми — на кости, билки, анатомични изрезки — човешки и всякакви други. В огъня хвърлиха и две шишенца течност, която започна да ври, да изпуска тежък, кълбест дим и от време на време да припламва ярко. Сред пращенето на огъня се разнесе сублимен шепот.

Чух стъпките на Джил по склона дълго преди да се появи самата тя. Когато се появи, бе трудно да се различи на фона на нощното небе, тъй като бе с черна пелерина с качулка, наметната върху дълга черна рокля. Изглеждаше по-висока и по-стройна. Носеше Грималкин на ръце и я остави веднага, щом стигна на равното място.

— Добър вечер — поздрави тя всички. И четиримата мъже отговориха.

— Здравсти, Смрък — каза Грималкин и застана до мен. — Огънят вече е добър.

— Да.

— Както виждаш...

— Не приеха възраженията ви.

— Откри ли Лари?

— Не.

— О, ужас!

— Има и резервен план — казах аз и в този момент дойде Нощен вятър, за да я поздрави.

Изпитвах силно желание да вия срещу луната. Беше толкова достойна за вой! Но се въздържах.

До ноздрите ми дойде аромат на тамян. Джил бе започнала да хвърля пакетите си в огъня. Луната приближаваше средата на небесния свод.

— Как ще разберем кога е време да започнем? — попита ме Грималкин.

— Когато можем да разговаряме с хората.

— Разбира се.

— Как е гърбът ти?

— Сега е добре. Ти изглеждаш във форма.

— Добре съм.

Известно време наблюдавахме огъня. Добавиха още един пън и нови пакети. Миризмите представляваха сладниково прелъстителен букет. Сега пламъците достигаха до по-високо, променяха цветовете си постоянно, трептяха на вятъра. Някъде от вътрешността им долитаха остри, звънки звуци, дочуваха се гласове. Обърнах се встрани и погледът ми бе привлечен от друг източник на светлина. Надписът започваше да свети. Луната над нас бе достигнала средата на небето.

— Джак, чуваш ли ме? — повиках го аз.

— Съвсем ясно, Смрък. Добре заварил в полунощ. Какво си наумил?

— Само проверявам колко е часът — отвърнах аз.

Забелязах, че Нощен вятър разговаря с Морис и МакКаб, Текела с викария.

— Струва ми се, че е време — каза Грималкин, — да заемем местата си.

— Време е — отвърнах аз.

Тя отиде да повика Джил, която тъкмо хвърляше в огъня последния си пакет. Въздухът над цветните му пламъци бе изкривен, тъй като гореше на повече от едно място едновременно и в трептящата

мараня наоколо се виждаха някои от тези други места. Някъде от север дочух виене на вълк.

Викарият застана на мястото, което бе отбелязал. Морис и МакКаб отидоха и заеха позиции в дясно от него. След това Джил застана до МакКаб, а Грималкин до нея, но три котешки стъпки напред. Аз отидох близо до нея, а Джак вдясно от мен. Редицата ни беше извита около камъка с надписите, а Джак и викарият бяха един срещу друг. Олтарът с упоената Линет беше на около десет стъпки от мен.

Някъде от диплите на дрехата си викарият извади петостенната купа и я постави на земята пред себе си. После извади и иконата на Алхазред, която подпря на скалата вляво, обърната към светещия камък. Нощен вятър промени местоположението си и застана зад купата. Винаги започват отварачите, а работата на затварачите е да реагират.

Чантата на Джак, вдясно от него, вече беше отворена, защото бе вадил съставки за огъня, но въпреки това се наведе и я разтвори още, за да може да бърка вътре лесно.

МакКаб се наведе и постла на земята пред себе си парче бял плат. Тъй като беше ветровито, той затисна ъглите му с малки камъни. После, от украсената с орнаменти ножница, висяща на колана под дрехата му, той извади дълго, тънко острие, което ми заприлича на жертвен кинжал. Остави го върху плата, с острие към олтара.

В този момент луната изчезна. Вдигнахме очи нагоре към тъмната сянка, която я бе закрила и бързо се спускаше към нас. Морис изкрещя пронизително. Сянката променяше формата си, сякаш обвита от воал. След миг луната засвети отново и късчето среднощно небе застана на земята до Джак. Тогава видях преплитащото погледа преобразяване, за което ми бе говорила Грималкин — едновременно тук и там, черна вихрушка, плющене, — Графа застана до Джак, с абсолютно злата си усмивка и сложи лявата си ръка върху рамото му. Пръстенът личеше ясно в полумрака.

— Аз съм с него — каза той, — за да ви попреча.

Викарият Робъртсън го погледна и облиза устни.

— Мислех си, че някой от твоя вид ще е по-склонен да приеме нашата позиция в спора — каза той.

— Харесвам света такъв, какъвто е — отвърна Графа. — Моля, да започваме!

Викарият кимна.

— Да започваме. И да доведем нещата до уместния им край. Да отворим портата!

Графа хвърли в огъня клонка и малко пакетче. Пламъците ги обгърнаха в многоцветния си танц, с пукане и звън, прогаряйки дупка в нощта, през която долитаха монотонни, припяващи гласове. Около нас непрекъснато прелитаха сенки, обгръщаха олтара и камъка със старинните надписи. Отново чух виенето, този път много по-близо.

Вдигнах очи към викария и видях, че трепна. Но бързо се съвзе и направи началния жест. Бавно, дълбоко, произнесе заклинателна дума. Звукът сякаш увисна във въздуха.

Надписът върху камъка засвети малко по-ярко и видях, че на повърхността му — едва доловимо — започва да се очертава правоъгълният, приличащ на врата отвор, през който с Грималкин бяхме попаднали в Страната на сънищата.

Викарият повтори думата и правоъгълникът се оформи изцяло.

Сякаш в отговор, сред припяващите гласове оттатък дочух възгласа: „Я-а! Шуб-Нигурат!“ Малко по-напред от мен Грималкин бе застанала на крака, напълно неподвижно.

Викарият се обърна и вместо да продължи церемонията, бавно тръгна към белия плат, върху който бе жертвения кинжал. Иконата на Алхазред зад гърба му също бе започнала да свети. Той коленичи, взе ножа и го целуна. После се изправи и се обърна към олтара. Текела все още беше на рамото му.

Тогава, вдясно от мен, отвъд Джак и Графа, чух шум. Приближаваше друга тъмна сянка.

Викарият бе направил само една крачка, когато голям сив вълк се втурна покрай огъня към олтара. Лари Талбът изглежда бе успял да овладее лудостта.

Той стисна момичето за рамото със зъби, свлече го от олтара и започна да го тегли към мястото, от където бе дошъл с бързите, умели движения, които вече бях виждал.

Тогава отекна изстрел. Лари се олюля и високо на лявото му рамо се появи тъмно петно, което бързо нарастваше. В ръката на

викария видях димящ револвер. Лари продължи веднага и викарият стреля пак.

Този път кръв се появи на главата му. Той простена и изпусна Линет от устата си, свлече се на земята и отблясъците от огъня и сенките заплуваха над него. Припяването продължаваше. Я-а! Шуб-Нигурат! — на фона на причудлива музика. Викарият натисна спусъка отново. Чу се щракане, но не изстрел. Той го приближи до себе си и завъртя барабана. Изведнъж оръжието изтрещя й куршумът вдигна прахоляк край южната страна на олтара. Викарият го захвърли ядосано. Изглежда бе отлял само три куршума. Домашно направени куршуми.

— Занесете я обратно на олтара — заповяда викарият.

Морис и МакКаб веднага напуснаха местата си и закрачиха към безжизненото момиче. Хълбоците на Лари все още се издигаха и отпускаха тежко, но очите му бяха затворени. Главата, гърдите, раменете му бяха облени в кръв.

— Спрете! — извика Графа. — Забранено е на играчите да местят жертвата, след като церемонията е започнала!

Викарият се втрени в него. Морис и МакКаб спряха и започнаха да гледат ту единия, ту другия.

— За първи път чувам подобно нещо — отвърна викарият.

— Това е част от традицията — намеси се Джак. — Жертвата винаги трябва да има възможност за спасение... дори и толкова малка. Може да се отдалечи, доколкото успее, ваше право е да я спрете. Но мястото, където падне, става олтар. Постъпите ли иначе, ще нарушите схемата, която сме създали. Последствията може да са катастрофални.

Викарият се замисли за миг, след което каза:

— Не ви вярвам. Вие сте по-малко от нас. Блъфирате, за да ме затрудните. Морис, МакКаб, върнете я на олтара!

Те тръгнаха и тогава Графа направи крачка напред.

— В подобни случаи — каза той, — на противниците се разрешава да предотвратят оскверняването.

Някъде в далечината чух тежки стъпки, но те сякаш минаваха край хълма, а не се приближаваха.

Морис и МакКаб продължиха към Линет след кратко колебание.

Графът се спусна напред. Не помръдна нито един свой крайник, но изведнъж застана до тях и разпери ръце. Пелерината се разтвори и

той ги обви с нея изцяло. Само след миг се разнесе хрущене и пукане на кости.

После Графа разтвори ръцете си отново и двамата се свлякоха на земята със странно разкривени тела, а от ушите, ноздрите и устните им потече кръв. Очите им бяха широко отворени. Не дишаха.

— Как смееш! — изкрещя викарият. — Как смееш да докосваш хората ми!

Графа се обърна бавно и отново разпери ръце.

— Имаш дързостта да се обръщаш към мен така?

Спусна се към викария, но много по-бавно. Музиката се чуваше все по-ясно, пеенето ставаше по-силно, надписът светеше по-ярко. И докато Графа напредваше, в тъмнината вдясно от мен забелязах неподвижната фигура, чието присъствие преди това бях доловил по миризмата. Бяхме се виждали в гората в една лунна нощ — непознатия вълк.

Викарият измъкна ръката си изпод дрехата и хвърли нещо към Графа. Той застина. В това време, скрит от погледа на викария зад тялото му, непознатият вълк навлезе в осветеното от огъня пространство, улови Линет за рамото и продължи с това, което Лари не успя да довърши.

Достолепието на Графа изчезна. Той се олюля и направи непохватна крачка напред. Викарият отново мушна ръка под дрехата си и повтори предишното си действие.

— Какво е това? — попита Графа и направи още една крачка напред. Викарият се отдръпна.

Графа се строполи.

— Прах от един от ковчезите ти, смесена с парченца реликва от хранилището на моята църква. Още от католически времена. Според текстовете, това са костици от пръстите на свети Хилариан. Ти се нуждаеш от свещената си пръст, но не можеш да издържиш на нещо по-свещено от нея. Малката доза стрихнин лекува, но прекалената убива.

Графа измърмори някакъв отговор на чужд език, а в това време непознатият вълк изчезна с Линет. Тогава си дадох сметка, че благодарение на разговорите си с Лари, познанията си за растенията и придобитите преди няколко дни образци, той е успял да разработи

своята идеална доза. Сега станах свидетел на най-майсторското превъплъщение на Големия детектив. Прових в нощта:

— Отлична изработка!

— Желая ти късмет! — долетя отговорът отдалеч.

Надписът засвети съвсем ярко. Не мога да кажа дали смъртта на Морис и МакКаб допринесе за това или не. Викарият вдигна очи и видя, че Линет я няма.

— Трябваше да ми кажеш! — изрева той на Джил.

— Не забелязах — отвърна тя.

— Нито пък аз — обади се Нощен вятър. Викарият вдигна жертвения нож, който бе изпуснал, застана отново на мястото си и заби острието в земята пред краката си.

После се изправи, потрети заклинателната дума и добави друга. Лицето му веднага се превърна в зъбата зурла на глиган с разкъсано ухо. Минута по-късно Лари отвори очи. Потърси с поглед Линет, видя, че я няма, видя, че я няма и на олтара. Опита се да стане, не успя. Зачудих се дали бе сериозно ранен. Наистина имаше много кръв, но раните по главата обикновено са такива. Дори и сребърният куршум трябва да те улучи на някое сериозно място. Напрегна сили, за да пропълзи напред, придвижи се с няколко сантиметра и пак рухна задъхан.

Викария произнесе ново заклинание. Изведнъж Грималкин придоби окраската на тигър. Но това премина бързо. Текела заприлича на лешояд. Джил стана стара вещица, превита на две, с гърбав нос, почти докосващ издадената ѝ брадичка, с раздърпана бяла коса. Погледнах Джак и видях, че е с глава на голяма кафява мечка, с вперени напред жълти очи и лиги, стичащи се от ъглите на устата. Наведох глава и видях, че козината ми е станала кървавочервена и мокра. Усещах, че на главата ми стърчат рога. Нямах представа на какво приличам, но Грималкин отстъпи назад от ужас. Глиганът проговори пак и заклинанието прозвъня като камбана в ледения въздух. Графът се превърна в скелет, увит в черно. Нещо невидимо прелетя над главите ни и се изкиска като обезумяло дете. Навсякъде около нас поникнаха бели гъби, а вятърът донесе до ноздрите ми воня на сярата. От пламъците на огъня потече зелена течност, на бълбукащи вади. Сега сякаш в припяването чувах имената на всички ни. МакКаб се превърна в жена, чието гримирано лице се белеше на дълги ивици.

Край него Морис беше огромна маймуна, опряла туловището си на дългите си космати ръце. Устата му беше отворена широко, виждаха се огромни зъби и зачервени венци. Лари беше окървавен човек, проснат на земята. Въздухът пред нас затрептя и се превърна в огледало, отразяващо гледката към очите ни. Тогава отраженията на главите ни се отделиха от телата и се понесоха наляво. Беше странно усещане — да гледам как преминават от един на друг, докато стоя неподвижен. Почувствах тежестта на мечешката глава, видях глиганската да се установява върху раменете на Джак. Грималкин се оказа с прекалено голяма — рогата, демонична, Джил имаше котешка и така нататък по дъгата. После телата се преместиха вдясно и аз се оказах котка с мечешка глава, просната на земята заради тежестта, а сърцето ми биеше като парен локомотив. Джак бе демон с глава на глиган. Отново над нас се разнесе смях. Ако не бях тялото или главата си, какво бях тогава, проснат сред гъбите и вонята, с кънтящи от шума уши? Илюзия, трябваше да е илюзия, нали? Дотогава не знаех, не научих и след това. Гъбите чернееха, сбръчкваха се и падаха, щом ги залееше горещата зелена течност. Образите ни в огледалото трепнаха, превърнаха се в петна с нашите цветове, сляха се. Погледнах отново надолу, но всичко беше потънало в мъгла. И пак нагоре, към друга, незабелязана досега промяна — луната бе кървавочервена и кръвта капеше върху нас. Покрай нея мина падаща звезда. Още една. Още една. Скоро хиляди такива заваляха от небето. Огледалото се пропука. Аз и Джак стояхме сами в своя край, с възвърнати форми, а порив на северния вятър отвя мъглата. Другите също станаха себе си, ясно видими в огледалото. Дъждът от звезди намаля. Луната порозовя, пак доби оттенък на слонова кост и масло. Въздъгнах и почувствах погледът на Грималкин да се плъзга над мен. Зелените пипала от огъня започнаха да се съсирват, да застиват като лава. За миг ми се стори, че от пламъците долитат животински звуци — блеене, скимтене, мучене, гневно лаене, няколко вида вой, кашляне на гигантска котка, грачене, мяукане. Всичко застина, освен танцът на пламъците.

Почувствах познато бодване във въздуха. Бе дошло времето за отваряне. Погледнах Джак и видях, че и той смята така.

Лари пропълзя още няколко сантиметра.

Втрених се във викария, когато той произнесе последното заклинание. Видях ръката на скелета в черно да потрепва, но изглежда

го забеляза и Робъртсън, защото се наведе и вдигна петостенната купа. От пръстена излетя нещо тъмно, викарият го улови в купата и го изпрати назад в нощта, но и без това вече бе късно да бъде убит, защото отварянето несъмнено започваше. Той постави иконата върху гърдите на Графа и пръстенът замря. Помислих си за него и Лари и ме обзе мрачно възхищение. Викарият бе много по-добър в работата си, отколкото предполагах.

— Джил — извика той. — Извади жезъла.

Тя мушна ръка под пелерината си, извади жезъла и го вдигна нагоре. Странно, блясъкът на камъка за миг помръкна. Почти в същия миг Джак извади и своя жезъл и също го вдигна над главата си. Отново чух тежките стъпки и този път те приближаваха. Правоъгълникът отново стана ярък, в него се появи дълбочина, изпълнена с многоцветни сияния. Крясъците от огъня се усилиха: Я-а! Шуб-Нигурат! Слава на Черната коза! Музиката зазвуча напрегнато, луната светеше като прожектор над главите ни. Лари продължи да пропълзва напред. Вдясно се появи експерименталният човек и се приближи. Погледнах към Джак. На челото му се бяха появили капчици пот. Виждах, че влага цялата си воля и дух в жезъла, но отварянето продължаваше.

Експерименталният се дотътри.

— Ху-ба-во ко-тен-це — избоботи той и се спря пред Джак, който в такъв момент би могъл да убие всеки друг, но едрият миришеше на смърт и не му правеше впечатление.

Изведнъж отварянето престана, правоъгълникът загуби част от дълбочината си. Експерименталният човек се наведе и с бързо движение сграбчи Грималкин.

— Ху-ба-во ко-тен-це — повтори той, обърна се и тръгна в посоката, от която се бе появил.

— Пусни ме! — извика тя. — Сега не мога да се махна оттук!

Той седна на земята, малко извън светлия кръг от огъня, и продължи да я гали.

Лари вече пълзеше без да спира. Дълбочината в правоъгълника се възстанови. Стори ми се, че вътре се движи някакво пипало. После към нас се надигна нещо голямо и безформено.

— Не става много добре — дочух тъничко гласче.

Потърсих собственика му.

Главата на Бубо стърчеше от левия джоб на самото на Джак.

— Бубо! Какво правиш тук!? — извиках аз.

— Трябваше да видя това — отвърна той. — За да разбера дали онова, което направих, е правилно. Сега не съм много сигурен, обаче.

Да, наистина беше пипало, протягаше се, напредваше към Портата...

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Аз съм стаден плъх — отвърна той. — Помислих си, че сте по-малко и по-слаби, а исках да спечелите. Направих това, което реших, че трябва...

— Какво? — попитах аз, макар че вече се досещах.

Тъмната маса приближаваше все повече и вече долавях миризмата на влечуго. Експерименталният човек беше пуснал Грималкин и бе станал. Отново приближаваше към нас. Лари се бе отдалечил доста. Пипалото се показа от Портата и заопипва наоколо. Уви се около десния крак на Морис и го придърпа вътре. След миг се показа пак, за да прибере МакКаб. Последва пляскане.

— Направих така, че сами да победят себе си, след като се отърват от вас — каза Бубо.

— Как? — попитах.

Сега зад Портата се гърчеше цяло кълбо пипала.

— Снощи се промъкнах — продължи Бубо — и размених жезлите.

Стори ми се, че чувам странните звуци на котешки смях. Толкова е трудно да разбереш кога се усмихват! Значи старият котарак всъщност не ми бе казал да донеса пръчка...

Carpe baculum — Вземи жезъла.

Скочих във въздуха, сграбчих го със зъби и го измъкнах от ръката на Джак. Видях изненаданото му изражение, когато го направих.

Задуха ужасен вятър. Чух викария да крещи:

— Не!

Текела разпери крила и отлетя от рамото му.

Обърнах се и видях, че Портата се затваря.

Последва рев, от който Ръмжача би се възхитил и Лари скочи към викария. Затъркаляха се по земята и събориха иконата от гърдите на Графа. След това вятърът ги поде, изтласка ги към Портата и ги

захвърли вътре. Джил изглеждаше объркана. Все още държеше жезъла за затваряне, въздушният поток развяваше косата и пелерината ѝ. Джак се овладя. Бръкна с бързо движение в чантата си, извади бутилката с плъзгащите си и я запрати към отвора. Усмихна ми се.

— По време на буря всеки портвайн е добър — отбеляза той.

Усещах как течението ме смуче напред. Нощен вятър се бе скрил зад една скала.

Тогава дойде експерименталният човек, а течението вече не смучеше толкова силно.

— Графа? — попита той. Дали Грималкин не го бе изпратила да вземе нашия съюзник?

— Онзи на земята — отвърнах аз. — Махни го оттук.

Той премина покрай нас с олюляване, но вятърът не можеше да го помръдне. Наведе се и вдигна безжизненото тяло на ръце. Портата бе потъмняла още. Огънят се бе превърнал в десетки отделни пламъчета и хиляди въглини, които постепенно гаснеха.

Джил се втрени в жезъла си и започна да разбира какво е станало.

Чух гласа на Грималкин от тъмното:

— Хайде, да се махаме оттук!

Бубо отново се скри в джоба на Джак и ние побързахме да се възползваме от съвета ѝ.

Един-единствен звук, като от счупена кристална чаша, изпълни въздуха. Камъкът отново бе тъмен. Вятърът рязко спря. Гласовете стихнаха.

Тръгнахме към северния склон. Луната над главите ни изглеждаше огромна.

— Да вървим! — подкани ни Грималкин още веднъж, когато я настигнахме. И беше права. Върхът на хълма щеше да е опасен до зори.

Обърнах се назад и видях експерименталният човек да тръгва към южния склон, с Графа на ръце.

— Здравсти, котко! — казах аз. — Трябва да те черпя едно питие.

— Здравсти, куче — отвърна тя. — Мисля, че ще ти позволя.

Джак и Джил тръгнаха надолу по склона. Аз и Гри хукнахме след тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.